

ΑΡΗ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

Το Μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

**Αστυνομικό
Μυθιστόρημα**

Έργα του ιδίου:

-**"Αντίο, Άγχος!"**, 2007, Διόπτρα, 4η έκδοση

-**"Αντίο, Πάχος!"**, 2014, Διόπτρα, 2η έκδοση, βραχεία λίστα των 10 καλλιτέρων στην κατηγορία Ευ Ζην, Βραβεία Βιβλίου Public 2015.

-**"Τα φλύαρα αποσιωπητικά..."** Ποιητική συλλογή, 2008, Αυτοέκδοση

Μεταφράσεις:

"The Story of Our People" by David Hillstrom -"Η ιστορία του λαού μας". Δίγλωσσο, 2014, εκδόσεις Γαβρηλίδη

Το μυθιστόρημα αυτό είναι εξ ολοκλήρου προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα ή καταστάσεις είναι συμπτωματική.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ

Στον γιο μου, Νίκο

ΠΙΝΑΚΑΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΟΜΠΑΡΔΙΑΝΟΣ

- 1: Η πρώτη συνάντηση
- 2: Μια "τυχαία" επαφή
- 3: Η γνωριμία
- 4: Το παρελθόν
- 5: Δυο μάτια με διαφορετικό χρώμα
- 6: Οι ομοιότητες
- 7: Μαθαίνοντας για την Τζίλλιαν
- 8: «...τα γραφεία των επιχειρήσεων «Χρυσοσπάθη και Σία» ήταν λίγο πιο εκεί...» (Γ. Μαρή, "Χωρίς ταυτότητα").
- 9: Η δεξίωση
- 10: Υπό το σεληνόφως
- 11: Γεύμα με αστακό
- 12: Το ματωμένο μαντήλι
- 13: Η εξέταση DNA
- 14: Η απάντηση
- 15: Κρουαζιέρα στις Κυκλάδες
- 16: Η νέα απάντηση
- 17: Δείπνο με πάπια Πεκίνου
- 18: Η αποκαλυπτική θεία
- 19: Ένας ξαφνικός θάνατος
- 20: Βόλτα στο πάρκο
- 21: Η συνάντηση με την μητέρα
- 22: Το Κέντρο Στειρότητας
- 23: Τα γενέθλια
- 24: Πατέρας και κόρη
- 25: Σαμπάνια με γεύση ροδάκινο
- 26: Η προίκα
- 27: Η αποκάλυψη
- 28: Ο Τζαίμς Μποντ
- 29: Ο ντετέκτιβ αποκαλύπτει
- 30: Η ανασύνθεση
- 31: Άλκης και Τζίλλιαν
- 32: Πετώντας προς την Νέα Υόρκη
- 33: Η σύγκρουση
- 34: Ο Πειραιώτης ταξιτζής
- 35: Η ξαγρύπνια
- 36: Η μοιραία πτήση

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΖΙΛΛΙΑΝ ΤΖΟΟΥΝΣ

- 37: Απολαμβάνοντας τον θρίαμβο
- 38: Τα νέα σχέδια
- 39: Το ξόδι
- 40: Το φορτηγό
- 41: Η λεπτομέρεια

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. Λομπαρδιανός, Έλληνας εφοπλιστής
2. Άλκης, ο γιος του
3. Τζίλλιαν, η κόρη (;) του
4. Ιόλη, η πεθαμένη γυναίκα του
5. Προκόπης, ο οδηγός του στην Ελλάδα
6. Νηλ, ο οδηγός του στο Λονδίνο
7. Αγγέλα, η γραμματέας του στο γραφείο του Πειραιά
8. Έμιλι, η γραμματέας του στο γραφείο του Λονδίνου
9. Κυρία Γουίλλιαμς, η πρώτη οικονόμος του σπιτιού του στο Λονδίνο
10. Κυρία Φλέμινγκ, η δεύτερη οικονόμος του σπιτιού του στο Λονδίνο
11. Κυρία Ευρυδίκη, η οικονόμος του σπιτιού του στην Κηφισιά
12. Θεόφραστος Κακάμπουρας, ο σκίπερ στο σκάφος
13. Θόδωρος, ο μάγειρας στο σκάφος
14. Γιώργος Μωραΐτης, ο δικηγόρος φίλος του
15. Ρολάν ντε Μαλέρμπ, ο Ελβετός τραπεζίτης του
16. Τζαίημς Μποντ, ιδιωτικός ντετέκτιβ
17. Κέιτ Μπόλντγουιν, η θεία της Τζίλλιαν
18. Μέριλ Τζόουνς, η μητέρα της Τζίλλιαν
19. Τζο, επαγγελματίας δολοφόνος

Άρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΟΜΠΑΡΔΙΑΝΟΣ

Η πρώτη συνάντηση

«Το τηλέφωνο χτύπησε για τρίτη φορά. Ο Καρνέζης άπλωσε, μισοκοιμισμένος ακόμα, το χέρι και σήκωσε το τηλέφωνο. Ήταν ο Φλωράς. Τι ήθελε ο Φλωράς μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα, μια τέτοια ώρα; Αυτό το τηλεφώνημα και η επίσκεψη που θα ακολουθούσε, ήταν για τον Καρνέζη πολύ δυσάρεστα πράγματα. Δε δέχεται κανείς με ευχαρίστηση, μέσα στη μέση της νύχτας, το σύζυγο της ερωμένης του».

-«Θα θέλατε ένα ποτό, κύριε;» τον διακόπτει η γυναικεία φωνή από την ανάγνωση του μυθιστορήματος του Γιάννη Μαρή που μόλις άρχισε. Σηκώνει ενοχλημένος το βλέμμα. Είναι η ίδια αεροσυνοδός που τον υποδέχθηκε στην είσοδο του αεροσκάφους. Μάλλον καινούργια, γιατί πρώτη φορά την βλέπει στα συχνά ταξίδια του μ' αυτή την πτήση.

Πριν από δύο ώρες ο εφοπλιστής Ηρακλής Λομπαρδιανός, με την κάρτα επιβίβασης στο χέρι, διέσχισε την φισούνα και μπήκε στο Boeing 737. Στο άλλο κρατούσε τον δερμάτινο χαρτοφύλακα, που ταίριαζε με το καλοραμμένο, σκούρο μπλε κοστούμι του.

Στο εσωτερικό του αεροπλάνου τον υποδέχτηκε με αγγελικό χαμόγελο μια Αγγλιδούλα αεροσυνοδός. Κοντό, ξανθό μαλλί, κουκλίστικο πρόσωπο και κορμάκι που ασφυκτιούσε μέσα στην κομψή μπλε και κόκκινη στολή, τα χρώματα της εταιρίας της.

- «Από εδώ περάστε, παρακαλώ» τον οδήγησε ευγενικά στην πρώτη θέση, στο μπροστινό μέρος του αεροσκάφους.

Κάθισε με ανακούφιση στο άνετο, φαρδύ κάθισμα. Καμιά σχέση με τα στενόχωρα της οικονομικής θέσης, εκεί που για χρόνια ταξίδευε κι ο ίδιος, όταν ήταν ναυτικός, κάθε φορά που έφευγε για να μπαρκάρει στα πλοία που τον έστελνε η εταιρεία του.

Ακούμπησε τον χαρτοφύλακα στο διπλανό άδειο κάθισμα. Από το φινιστρίνι, δίπλα του, έβλεπε τον ήλιο να δύει προς την μεριά του Σαρωνικού. Βυθιζόταν αργά, σαν μια κουταλιά κίτρινο βούτυρο που αργολιώνει στο καυτό τηγάνι. Κάποια συννεφάκια στον ορίζοντα πυρπολούνταν από τις τελευταίες ακτίνες.

Έπαιρνε πάντα αυτή την πτήση, κάθε εβδομάδα, για Λονδίνο, επειδή τον βόλευε η ώρα. Τακτοποιούσε στη διάρκεια της ημέρας τις διάφορες υποθέσεις στη ναυτιλιακή εταιρία του, στον Πειραιά, και το απόγευμα ο Προκόπης, ο οδηγός του, τον πήγαινε στο αεροδρόμιο με την μπλε Τζάγκουαρ. Έφθανε αργά το βράδυ σπίτι του, στο Λονδίνο, όπου κοιμόταν και την επόμενη το πρωί πήγαινε ξεκούραστος στο γραφείο του, στο Σίτυ, για τις συνηθισμένες επαφές με τους τραπεζίτες, τους ασφαλιστές και τους ναυλωτές.

Κάθισε πιο αναπαυτικά στο κάθισμα απλώνοντας τα πόδια μπροστά. Λασκάρισε την ζώνη του παντελονιού που τον έσφιγγε, σημάδι ότι τσίμπησε ένα-δυο κιλά.

Ο ήλιος κρύφτηκε πια εντελώς πίσω από το βουνό. Το σούρουπο φώτιζε μιαν Αθήνα που σε τρία χρόνια θα υποδεχθεί τους Ολυμπιακούς Αγώνες 2004, το όνειρο που φούσκωνε με περηφάνια σύμπασα την Ελλάδα, που καταβρόχθιζε ηδονικά τόνους αστακομακαρονάδας! Τα εργοτάξια, σκορπισμένα σ' ολόκληρη την Αττική, δούλευαν ακατάπαυστα. Καλογρέζα, Ελληνικό, Μαραθώνας, Δέλτα Φαλήρου, Αττική οδός, Κηφισός, εγκατάσταση τραμ, ανέγερση σταδίων, κατασκευή δρόμων. Η Αθήνα έμοιαζε με νοικοκυρά που περιμένει να 'ρθει το συμπεθεριό κι έκανε γενική καθαριότητα, φέρνοντας το σπίτι πάνω κάτω. Ο κουρνιαχτός απ' όλα αυτά τα έργα πλανιόταν μονίμως πάνω από το "κλεινόν άστυ". Όταν κάποιο αεράκι τον έσπρωχνε μακριά, τα συνεργεία φρόντιζαν αμέσως να στείλουν νέο μπουχό στα ουράνια.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Ο Λομπαρδιανός έριξε μια ματιά στους συνεπιβάτες. Ήσαν λίγοι κι είχαν πάρει τις θέσεις δίπλα στα παράθυρα. Η συνηθισμένη "παρέα": επιχειρηματίες και υψηλόβαθμα στελέχη εταιριών που ταξίδευαν για δουλειές στο Λονδίνο ή επέστρεφαν εκεί, ντυμένοι με την κλασική «στολή» τους, σκούρο μπλε κοστούμι με λεπτή ρίγα, δυο τρεις ηλικιωμένες κυρίες κι ένας καθολικός πάστορας, που διάβαζε με ευλάβεια κάτι σαν προσευχητάρι. Εικόνες ρουτίνας.

Μοναδική εξαίρεση η Λέλα Καρέλα, η γνωστή ηθοποιός του θεάτρου που διάνυε περίοδο δεύτερης νεότητας. Καθόταν στην εσωτερική θέση του απέναντι διαδρόμου, χαρίζοντας στον Λομπαρδιανό τη θέα τού υπέροχου προφίλ της. Μελαχρινή, ψηλή, με μαύρα φρύδια, μια παχιά περισπωμένη σχεδιασμένη μαστορικά, απέπνεε θηλυκότητα και έντονη προσωπικότητα. Χείλη ελαφρώς σαρκώδη καλούσαν για δάγκωμα. Μύτη σε ίσια γραμμή με το μέτωπο, βγαλμένη θαρρείς από αρχαϊκό αγγείο. Το πρότυπο της Ελληνίδας. Παρά την ηλικία της, το στήθος, πλούσιο και σφιχτό, στεκόταν στο ύψος του. Στον Λομπαρδιανό έμοιαζε με ώριμο, ζουμερό ροδάκινο, με κρουστή ακόμη σάρκα όπου μπήγεις τα δόντια, κολλάς τα χείλη και ρουφάς γλυκούς, μυρωδάτους χυμούς ενώ τα ζουμιά ξεχειλίζουν και γλιστρούν στο σαγόκι. Δίπλα στην ηθοποιό, ο συνοδός της, ένας νεαρός με επιτηδευμένες, θηλυπρεπείς κινήσεις, σαν κι αυτούς που συναντάς στα πρωινάδικα της τηλεόρασης.

Οι μηχανές του αεροσκάφους δούλευαν στο φουλ. Το κήτος με τα απλωμένα φτερά στον διάδρομο απογείωσης κυλούσε με αυξανόμενη ταχύτητα, που κολλούσε τον Λομπαρδιανό στην πλάτη του καθίσματος ενώ ολόκληρη η άτρακτος και τα φτερά τραντάζονταν έτοιμα, λες, να ξεκολλήσουν. Απολάμβανε πάντα αυτές τις στιγμές. Είχαν μια αίσθηση ερωτικής συνεύρεσης που έφθανε στην κορύφωση.

Ένωσε τις ρόδες να ξεκολλούν από το έδαφος. Η παύση κάθε τραντάγματος έδειχνε ότι τώρα πια βρίσκονταν στον αέρα. Το αεροπλάνο με σηκωμένη την μύτη γλιστρούσε απαλά μέσα στις αέριες μάζες κερδίζοντας συνεχώς ύψος.

Ο Λομπαρδιανός κόλλησε το πρόσωπό του στο παραθυράκι, δίπλα του. Οι ακτές και οι κολλίσκοι της ανατολικής Αττικής μίκραιναν και έμεναν πίσω. Ένα κρουαζιερόπλοιο κατάφωτο σαν πλωτή, όρθια πολιτεία έμπαινε στον Σαρωνικό και διασταυρώθηκε με ένα μεγάλο φέρι, που ερχόταν από την Κρήτη ή κάποιο άλλο νησί του Αιγαίου. Στο βάθος η Αίγινα πρόβαλε σαν Νηρηίδα που ετοιμαζόταν για τον βραδινό της περίπατο.

Το αεροπλάνο έφτασε στο τελικό του ύψος και μπήκε σε οριζόντια πορεία. Ο Λομπαρδιανός έκλεισε τα μάτια. Ένωθε τους μυς του κορμιού του τεντωμένους από την ένταση της ημέρας. Τώρα τού βγήκε και η κούραση αφού από το πρωί ήταν στο πόδι με τις δουλειές. Προσπάθησε να χαλαρώσει. Βίασε το μυαλό του να σκεφτεί σκηνές γαλήνης: την φλόγα του τζακιού που σιγοκαίει, ένα σμήνος πουλιά στον ορίζοντα, πάπιες στη λίμνη. Τίποτε. Οι εκκρεμότητες από την εταιρεία του, σαν τα πουλιά του Χίτσκοκ, ορμούσαν στο ήρεμο σκηνικό της φαντασίας του και διέλυναν βίαια φλόγες, σμήνη και πάπιες.

Άνοιξε τα μάτια και άλλαξε τακτική. Θα ηρεμήσει με εξωτερική βοήθεια: ένα βιβλίο. Πριν από λίγο καιρό του έπεσε στα χέρια το "Εγκλημα στο Κολωνάκι" και ανακάλυψε την γοητεία του αστυνομικού μυθιστορήματος. Ο Γιάννης Μαρής τον μάγεψε δίνοντάς του αυτό που ζητούσε: κάτι να τον συναρπάξει, να τον φυγαδεύει από τις έγνοιες της δουλειάς, να τον ηρεμεί. Τα βιβλία του τον ταξίδευαν σε άλλους κόσμους με μοιραίες γυναίκες έτοιμες για όλα, ύποπτους τύπους του σαλονιού και του υπόκοσμου, μπόλικο μυστήριο, έξυπνους διαλόγους, ατμόσφαιρα και αληθοφάνεια, που πρόσφερε αφειδώς ο Έλληνας μαίτρ του είδους. Έστειλε και του αγόρασαν ολόκληρη την σειρά με τα βιβλία του και όποτε εύρισκε την ευκαιρία διάβαζε μανιωδώς: το βράδυ πριν κοιμηθεί, στα ταξίδια για να περνά ευχάριστα η

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ ώρα, σε κάποιο διάλλειμα της δουλειάς. Πάντοτε είχε δυο τρία βιβλία στον χαρτοφύλακά του που τα αντικαθιστούσε με νέα όταν τα τέλειωνε.

Έβγαλε ένα από τον χαρτοφύλακα. Από τις πρώτες γραμμές η πλοκή τον παρέσυρε.

-«Θα θέλατε ένα ποτό, κύριε;» τον διακόπτει η φωνή τής αεροσυνοδού που απευθύνεται στον φαλακρό κύριο, στο μπροστινό κάθισμα.

Την παρατηρεί καλλίτερα. Ύψος κανονικό. Μαύρα μάτια σε ωραία αντίθεση με τα ξανθά μαλλιά. Σπάνιος συνδυασμός για Αγγλιδούλα, αλλά γοητευτικός, σκέφτεται.

-«Εσείς κύριε;» ρωτά τον ίδιο.

Νιώθει το διακριτικό, φινό άρωμά της που την τυλίγει σαν αόρατο πέπλο να τον προκαλεί.

-«Σαμπάνια, παρακαλώ».

Του προσφέρει με επαγγελματικό χαμόγελο ένα μικρό, παγωμένο μπουκάλι Moet κι ένα κρυστάλλινο ποτήρι σε σχήμα τουλίπας.

Στρέφεται τώρα για να εξυπηρετήσει τους επιβάτες στην άλλη πλευρά του διαδρόμου. Σκύβει λίγο για να βοηθήσει την ηλικιωμένη κυρία να τακτοποιήσει την κουβέρτα στα πόδια της. Εκείνος διακρίνει την λεπτή γραμμή που διαγράφει το μικροσκοπικό μπικίνι, ανάμεσα στις ολοστρόγγυλες καμπύλες και στην εφαρμοστή φούστα της στολής. "Ψηλοκάπουλη σαν νέγρα" σκέφτεται. Την συνέχεια αναλαμβάνει για λίγο η φαντασία του δίχως να του ζητήσει την άδεια, αρχίζοντας από την αφαίρεση της φούστας...

Όταν απομακρύνεται η κοπέλα και σβήνει η φαντασίωση, ρίχνει μια αφηρημένη ματιά έξω από το παράθυρο. Έχει σκοτεινιάσει. Ξαναπιάνει το βιβλίο. Το βλέμμα του ακολουθεί μηχανικά τις αράδες ενώ το μυαλό του παραμένει κολλημένο στις καμπύλες της αεροσυνοδού. "Α στο διάλο! Γέρασα αλλά δεν το βάζω κάτω" σκέφτεται αυτάρεσκα, πριν συγκεντρωθεί στο βιβλίο. Ύστερα από κάμποση ώρα ανάγνωσης, τα μάτια του βαραίνουν και το αφήνει στην άκρη.

Βγάζει από τον χαρτοφύλακα ένα μικροσκοπικό lap-top να ενημερωθεί για τα οικονομικά αποτελέσματα του στόλου του.

-«Εδώ σας έχω όλα τα στοιχεία που μου ζητήσατε, κύριε Λομπαρδιανέ» του είχε πει ο προϊστάμενος λογιστηρίου, καθώς του έδινε την δισκέτα πριν φύγει το απόγευμα από το γραφείο.

Η οθόνη φωτίζεται και γεμίζει με τετραγωνάκια παραταγμένα σε κάθετες στήλες και οριζόντιες γραμμές, γεμάτες αριθμούς με πολλά μηδενικά. Τα στοιχεία, ανά πλοίο, ανά ομάδα πλοίων και αθροιστικά: έσοδα από ναυλώσεις, λειτουργικά και διοικητικά έξοδα ανά κατηγορία.

Γρήγορα τα παρατά. Δεν έχει όρεξη για δουλειά. Θα τα κοιτάξει την άλλη μέρα στο γραφείο, με την ησυχία του.

Ρίχνει μια ματιά στο χρυσό Ρόλεξ του. Έχουν ακόμη δυο ώρες πτήση. Από το φινιστρίνι βλέπει τις τεράστιες τουρμπίνες κολλημένες στο φτερό του αεροπλάνου. Το ψυχρό, γκριζωπό μέταλλο γυαλίζει στο σκοτάδι καθώς φωτίζεται από ένα μεγάλο φεγγάρι. Στο βάθος του ορίζοντα οι όγκοι των Άλπεων με το ανοιξιάτικο χιόνι στις κορυφές που στραφαταλίζει μέσα στο φεγγαρόφωτο.

Κοιτάζει γύρω. Οι άλλοι επιβάτες, αποκαμωμένοι από την κούραση της ημέρας και το αδιάκοπο νανούρισμα των στροβίλων έχουν γλαρώσει. Ο μπροστινός επιβάτης χαμήλωσε την πλάτη τού καθίσματος και κοιμάται τού καλού καιρού, με ένα ελαφρύ ροχαλητό, χαρίζοντας στον εφοπλιστή μια πανοραμική θέα της απαστράπτουσας φαλάκρας του. Η αγέραστη Λέλα Καρέλα ακουμπά το όμορφο κεφάλι της στον ώμο του συνοδού της, που ξεφυλλίζει ένα περιοδικό με μουσκούλατους άντρες.

Ξαναπιάνει το αστυνομικό μυθιστόρημα. Η περιγραφική δεινότητα του συγγραφέα τον αρπάζει πάλι από το μανίκι και τον τραβά στον φανταστικό κόσμο

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ των ηρώων του. Λίγο πιο κάτω, ένα χαμόγελο αχνοφαίνεται στα χείλη του Λομπαρδιανού, καθώς διαβάζει: «Ο μεγαλοεφοπλιστής Μεμάς Άνινος είχε ξεκινήσει από την Κεφαλονιά με τρία ασπρόρουχα τυλιγμένα στο μαντήλι του και έφτασε να κυριαρχεί στη διεθνή ναυτιλιακή αγορά».

«Μπα; Φαίνεται πως εμένα είχε στο νου του ο Μαρής όταν σχεδίαζε τον ήρωά του», σκέφτεται εύθυμα. Όπως ο Άνινος, ο χάρτινος συμπατριώτης και συνάδελφός του, έτσι κι εκείνος έφυγε από το ίδιο νησί για την Αθήνα, με δύο σώβρακα και ένα πουκάμισο. Τσακώθηκε άγρια με τον πατέρα του που ήθελε, ντε και καλά, να τον κάνει ταβερνιάρη, σαν τον ίδιο, και να αναλάβει την ταβέρνα τους, στο Φισκάρδο. Εκείνος ούτε να τ' ακούσει δεν ήθελε. Σιχαινόταν αυτή τη δουλειά. Αρρώστιανε στην ιδέα πως θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή του καθαρίζοντας κρεμμύδια και σερβίροντας πεινασμένους τουρίστες. Αυτόν τον τραβούσε η θάλασσα. Όλοι σχεδόν οι χωριανοί, όσοι δεν ξενιτεύτηκαν, ναυτικοί έγιναν. Τον είχε ξελογιάσει και εκείνο το βιβλίο με τα ποιήματα του άλλου κεφαλλονίτη, του ασυρματιστή, που όλο για ταξίδια και την μαγική ζωή των ναυτικών στα καράβια έγραφαν.

Αφότου έφυγε, ο πατέρας του δεν του έστειλε φράγκο. Την σχολή εμποροπλοιάρχων την τέλειωσε με την υποστήριξη του μπάρμπα του, του Θωμά, του αδελφού της μάνας του, που είχε ραφτάδικο στα Πετράλωνα. Είχε κι εκείνος ένα γιο, τον Πάνο, που σπούδαζε δικηγόρος. Δύσκολα ο θείος του τα έφερνε βόλτα μα, τρώγοντας δυο μπουκιές λιγότερες η φαμελιά του, έβγαζε μισό πιάτο φαγητό και για τον ανιψιό του. Όμως κι εκείνος του το ξεπλήρωσε. Μέχρι το θάνατο του μπάρμπα Θωμά, σε βαθιά γεράματα, αυτός είχε αναλάβει όλη του την φροντίδα και τα έξοδα. Βλέπεις, ο Πάνος παράτησε την νομική και ξενιτεύτηκε στην Αυστραλία όταν ερωτεύτηκε μια τουρίστρια από την Μελβούρνη και ξέγραψε πατέρα και μάνα.

Στην Κεφαλονιά δεν ξαναπάτησε το πόδι του παρά μόνο στην κηδεία της μάνας του. Όταν, δυο χρόνια αργότερα, πέθανε κι ο πατέρας, και να ήθελε να πάει στο ξόδι δεν μπορούσε. Βρισκόταν «εν πλω» στην Νότια Αμερική, υποπλοίαρχος σε γκαζάδικο.

Βάζει τον σελιδοδείκτη και σηκώνεται για την τουαλέτα. Στον διάδρομο διασταυρώνεται με την νεαρή αεροσυνοδό, που του σκάει ένα γοητευτικό χαμόγελο. "Χμ, όχι και πολύ αθώο...Λες;".

2

Μια "τυχαία" επαφή

Έχουν ακόμη μία ώρα πτήση. Ο εφοπλιστής για να σκοτώσει την ώρα, φορά τα ακουστικά για την μουσική. Από τον επιλογέα, στο μπράτσο τού καθίσματος διαλέγει το κανάλι με τα κλασικά κομμάτια. Οι πρώτες νότες από την «Μικρή νυκτερινή μουσική» πλημμυρίζουν το κρανίο του. Κλείνει τα μάτια και αφήνεται στην μελωδία...

-«Σας παρακαλούμε να δέσετε τις ζώνες ασφαλείας γιατί μπαίνουμε σε περιοχή με αναταράξεις» τον ξυπνά η μεταλλική φωνή από τα ακουστικά. Τον είχε πάρει ο ύπνος δίχως να το αντιληφθεί. Τσαντίζεται με τον εαυτό του. Ωραίο θέαμα θα πρόσφερε στην αεροσυνοδό με το κεφάλι γερμένο στο στήθος και το στόμα να χάσκει μισάνοιχτο. Ένας Δον Ζουάν της συμφοράς. Τεντώνει το χαλαρωμένο κορμί, διορθώνει τα μαλλιά με τα δάχτυλα και ισιάζει τα ρούχα του.

Το αεροσκάφος άρχισε τώρα να πλανάει με απότομα σκαμπανεβάσματα σαν να κάνει θαλάσσιο σκι. Σύντομα ηρεμεί και συνεχίζει ομαλά το ταξίδι.

Ο Λομπαρδιανός νιώθει το στόμα του στεγνό σαν παπούτσι. "Σημάδι πως πράγματι κοιμόμουν με τα χείλη ανοιχτά. Ελπίζω τουλάχιστον να μην με είδε εκείνη" σκέφτεται δύσθυμα. Θέλει να την δει. Την καλεί και της ζητεί μια πορτοκαλάδα.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ
Καθώς τού την δίνει, το χέρι της "τυχαία" ακουμπά στο δικό του, χωρίς να βιάζεται να το απομακρύνει. Αυτή επαφή τον ηλεκτρίζει.

-«Θα θέλατε κάτι άλλο, κύριε;» τον ρωτά κοιτώντας τον βαθιά στα μάτια.

-“Ναι, εσένα”, σκέφτεται εκείνος αλλά «όχι, ευχαριστώ» απαντά.

Την προσέχει καθώς απομακρύνεται. Μα, τι συμβαίνει με αυτό το κορίτσι; Δεκάδες γυναίκες κάθε ηλικίας έχουν περάσει από την ζωή και το κρεβάτι του: ξανθές, μελαχρινές, ντόπιες, ξένες, άσπρες, έγχρωμες, κοντές, ψηλές. Έφευγαν ευχαριστημένες και κερδισμένες από κοντά του αφού, όπως έλεγε και ο διάσημος συνάδελφός του, ο Ωνάσης, όλες τις γυναίκες, ακόμη και την σύζυγο, τις πληρώνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ενεργούσε πάντα σαν ψυχρός εκτελεστής. Το σεξ για το σεξ. Ποτέ δεν έμπλεκε αισθηματικά. Τι του συμβαίνει τώρα με ετούτη εδώ την μικρή;

Την προσέχει καλλίτερα. Χμ, κάτι του θυμίζει το πρόσωπο της. Τι όμως; Στο στήθος είναι καρφίτσωμένη μια κομψή μεταλλική ταμπελίτσα που γράφει «Gillian» κάτω από την μικρή, έγχρωμη φωτογραφία. Όσο την παρατηρεί, επίμονα αλλά διακριτικά, τόσο δυναμώνει μέσα του η πεποίθηση πως κάτι του θυμίζει το πρόσωπό της, χωρίς να μπορεί να το προσδιορίσει.

Η φωτεινή ένδειξη “FASTEN YOUR BELT” ανάβει ενώ η φωνή από το μεγάφωνο ενημερώνει τους επιβάτες ότι σε λίγο προσγειώνονται.

Όπως συμβαίνει συνήθως, το αεροδρόμιο του Χήθροου είναι σκεπασμένο από χαμηλά νέφη. Μόνο όταν κατεβαίνουν χαμηλά φαίνονται τα φώτα της γύρω περιοχής.

Στην αποβίβαση, η Τζίλλιαν, όρθια στην έξοδο του αεροσκάφους, αποχαιρετά τους επιβάτες. Του φαίνεται πως σ’ εκείνον χαμογελά πιο εγκάρδια.

3

Η γνωριμία

Την επόμενη βδομάδα ο Ηρακλής Λομπαρδιανός ταξιδεύει όπως πάντα με την ίδια πτήση για Λονδίνο. Μάταια ψάχνει με κρυφή ανυπομονησία για την Τζίλλιαν. Ίσως να έχει ρεπό. Στη θέση της είναι μια φιλόλιγνη καστανή. Τυπική Αγγλίδα με προγουλωτό κάτω σαγόνι και ξεπλυμένα γαλαζωπά μάτια. Καμιά σχέση με την φινέτσα και την θηλυκότητα της Τζίλλιαν, έστω κι αν δεν ήταν η καλλονή για εξώφυλλο του Vogue. Άλλωστε, τις μοντελάτες με το μοιραίο βλέμμα τις θεωρούσε ανόητες και ψυχρές.

Δέκα μέρες μετά, και ενώ την έχει σχεδόν ξεχάσει, νά την πάλι στην είσοδο του αεροπλάνου. Μόλις τον βλέπει τα μάτια της αποκτούν μια ξεχωριστή λάμψη, που κάνουν τον ώριμο άνδρα να νιώσει ένα τσίμπημα στην καρδιά. "Η έρωτας ή έμφραγμα είναι" αστειεύεται κεφάτος με τον εαυτό του. Στα εξήντα του χρόνια παραμένει γοητευτικός. Ψηλός, μελαχρινός πυκνά, μαύρα μαλλιά, που στοιχηματίζεις πως είναι βαμμένα με λίγες άσπρες τρίχες στους κροτάφους για ξεκάρφωμα.

Στη διάρκεια του ταξιδιού η κοπελιά βρίσκει διάφορες προφάσεις για να τον πλησιάζει. Την μια για να τον ρωτήσει αν χρειάζεται κάτι, την άλλη για να του φέρει φρέσκα παγάκια για το ποτό, χωρίς εκείνος να τα ζητήσει. «Μπορεί να κάνω και λάθος και το κορίτσι απλά να δείχνει ζήλο για την δουλειά του. Ή να της θυμίζω τον μπαμπά της, που πέθανε πρόσφατα», σκέφτεται ενώ αναρωτιέται για μια ακόμη φορά γιατί του φαίνεται οικείο το πρόσωπό της.

Φθάνοντας βράδυ στο Χήθροου, ο Λομπαρδιανός καθυστερεί να βγει από το αεροδρόμιο γιατί κόλλησε ο μίαντας των αποσκευών. Ψιλοβρέχει. Μια από εκείνες τις ανοιξιάτικες βροχές του Λονδίνου με τις στάλες να πέφτουν λεπτές σαν βελόνες. Στην έξοδο τον περιμένει ο οδηγός του, ο Νηλ, με την μαύρη Ρολς Ρόις για να τον

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ πάει στο διαμέρισμά του, στο Μείφαιρ. Πλησιάζει το αφεντικό του και του παίρνει από τα χέρια την βαλίτσα και τον χαρτοφύλακα.

Με την άκρη του ματιού, ο Λομπαρδιανός διακρίνει πιο πέρα την Τζίλλιαν να στέκεται, κάτω από την μαρκίζα, με ένα βαλιτσάκι δίπλα της, σαν να περιμένει κάτι. Την πλησιάζει.

- «Γεια σας και πάλι. Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;» ρωτά.

- «Α, ξέρετε, καθυστέρησα να βγω από το αεροπλάνο και το υπηρεσιακό λεωφορείο που μας μεταφέρει στο Λονδίνο έφυγε. Περιμένω το επόμενο, που θα έλθει σε μισή ώρα».

- «Μα τότε μπορώ να σας πάρω με το δικό μου αυτοκίνητο. Βλέπετε, κι εγώ στο Λονδίνο πηγαίνω».

- «Είστε σίγουρος πως δεν σας βάζω σε κόπο;»

- «Απολύτως! Ίσα-ίσα, θα μου έκανε μεγάλη ευχαρίστηση», λέει και κάνει νεύμα στον Νηλ, που παρακολουθεί τη σκηνή.

Ο Νηλ παίρνει το βαλιτσάκι της και βάζει όλες τις αποσκευές στο μεγάλο πορτ μπαγκάζ του αυτοκινήτου που χάσκει σαν στόμα μικρής φάλαινας. Η Τζίλλιαν γλιστρά στο πίσω κάθισμα από την πόρτα που ανοίγει ιπποτικά ο Λομπαρδιανός, αποκαλύπτοντας δυο υπέροχους μηρούς. Εκείνος έρχεται από την άλλη πλευρά του πολυτελούς αυτοκινήτου και κάθεται δίπλα της. Το αμάξι ξεκινά μαλακά κι αθόρυβα, σαν σύννεφο που ταξιδεύει στον αιθέρα.

Η βροχή δυναμώνει. Ο σοφέρ οδηγεί αργά με μεγαλοπρέπεια. Ο Λομπαρδιανός και η φιλοξενούμενή του κάθονται σε απόσταση ο ένας από τον άλλον στο φαρδύ κάθισμα της Ρολς Ρόις. Το ανοιχτό μεζ δέρμα της ταπετσαρίας κάνει το σαλόνι του αυτοκινήτου να φαίνεται ακόμη πιο μεγάλο.

- «Με την ευκαιρία, ας γνωριστούμε. Ηρακλής Λομπαρδιανός», τείνει το χέρι του χαμογελώντας φιλικά.

- «Χαίρω πολύ, Τζίλλιαν Τζόουνς»

- "Το Τζίλλιαν το ξέρω ήδη από την επαγγελματική ταυτότητα που φορούσατε στο στήθος κατά την πτήση. Το Τζόουνς το έμαθα τώρα".

- "Θυμάστε το Τζίλλιαν; Απορώ".

- Μην ξεχνάτε ότι έχουμε ταξιδέψει χιλιάδες μίλια μαζί"

- "Πράγματι. Με τι ασχολείστε, αν επιτρέψετε;»

- «Με επιχειρήσεις».

- «Με τι είδους επιχειρήσεις;» επιμένει εκείνη με νεανική αναίδεια.

- «Ναυτιλιακές», αναγκάζεται να παραδεχτεί ο Λομπαρδιανός.

- «Δηλαδή είστε εφοπλιστής, σαν τον Ωνάση;»

- «Τον Ωνάση; Όχι ακριβώς, αλλά, περίπου»

- «Ουάου, πρώτη φορά γνωρίζω Έλληνα εφοπλιστή», λέει με ενθουσιασμό.

Το αυτοκίνητο βγαίνει στον κεντρικό δρόμο που οδηγεί προς την αγγλική πρωτεύουσα. Η βροχή δυναμώνει κι άλλο.

- «Για να φτάσουμε στο Λονδίνο, με τέτοιο καιρό, θέλουμε καμιά ώρα», αλλάζει θέμα ο οικοδεσπότης. «Μήπως θα θέλατε ένα ποτό;» ρωτά ανοίγοντας το μπαράκι του αυτοκινήτου.

- «Μμμ, όχι, ευχαριστώ. Ίσως ένα Περιέ, αν υπάρχει».

- «Ασφαλώς και υπάρχει!», λέει ο εφοπλιστής και ανοίγει το πρασινωπό, κοντόχοντρο μπουκάλι με το διάσημο νερό. «Μια φέτα λεμόνι, μήπως;»

- «Ναι, ευχαριστώ»

Για τον εαυτό του βάζει ένα πεντάστερο Μεταξά, το αγαπημένο του.

- «Λοιπόν, στη υγεία σας, ωραία μου κυρία», εύχεται κεφάτα και τσουγκρίζει ελαφρά το ποτήρι της. «Εργάζεστε πολύ καιρό στην αεροπορική εταιρία;».

- «Περίπου δυο χρόνια».

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Η συζήτηση συνεχίζεται χαλαρά. Το αυτοκίνητο διασχίζει με σταθερή ταχύτητα τον μεγάλο αυτοκινητόδρομο που οδηγεί στο κέντρο του Λονδίνου, ακολουθώντας την αριστερή, αργή λωρίδα κυκλοφορίας. Ο κλιματισμός στέλνει αδιάκοπα στην μεγάλη καμπίνα τον ζεσταμένο αέρα, δημιουργώντας μια χουχουλιάρικη ατμόσφαιρα.

Οι στάλες της βροχής διαγράφονται καθαρά στο μαύρο φόντο του ουρανού καθώς φωτίζονται από το πορτοκαλί φως που στέλνουν οι ψηλόλιγνοι στύλοι, παραταγμένοι σε ατέλειωτη σειρά, αριστερά και δεξιά του δρόμου. Καθώς καμπυλώνονται γέροντας προς το οδόστρωμα για να το φωτίσουν με την μεγάλη λάμπα, σαν μπάλα του μπέιζμπολ, μοιάζουν με υπερφυσικά σπερματοζώαρια που στέκονται όρθια στην ουρά τους, πασχίζοντας να γονιμοποιήσουνε τη νύχτα.

Το νεανικό προφίλ της Τζίλλιαν αστράφτει από ομορφιά στο μισοσκόταδο του αυτοκινήτου. Ο άνδρας θαυμάζει με κλεφτές ματιές την κομψή, ελαφρά ανασηκωμένη, «γαλλική» μύτη και τα ροζ χείλη, πióτερο κοριτσίστικα παρά γυναικεία. Τα ρουθούνια του ποτίζονται από το φίνο, διακριτικό άρωμά της. Ανίκανος να αντισταθεί στο ερωτικό κάλεσμα, σκύβει προς το μέρος της κι ακουμπά τα χείλη του στα δικά της. Εκείνη ανταποκρίνεται. Νιώθει την δροσιά τους να πλημμυρίζει το είναι του και...

- «Μήπως θα θέλατε να δυναμώσω το καλοριφέρ, κύριε;» τον βγάζει από την φαντασίωση η φωνή του οδηγού.

- «Όχι, Νηλ, δεν χρειάζεται, νομίζω πως είναι εντάξει», αποκρίνεται ήρεμα ο Λομπαρδιανός και τον αναθεματίζει νοερά γιατί τού κατάστρεψε το στιγμιαίο όνειρο. Παρηγοριέται όμως με την σκέψη πως σύντομα μπορεί να γίνει πραγματικότητα.

- «Προτείνω, τώρα που γνωριστήκαμε, να μιλάμε με τα μικρά μας ονόματα. Συμφωνείς;» στήνει ο Λομπαρδιανός την συνηθισμένη του παγίδα όταν βάζει στο μάτι κάποια τρυφερή ύπαρξη και θέλει, σε πρώτη φάση, να σπάσει τον πάγο. Τα υπόλοιπα θα έρχονταν με φυσικότητα.

- «Βέβαια, γιατί όχι;», συμφωνεί εκείνη πρόθυμα.

“Ως εδώ, καλά πάμε” σκέφτεται με ικανοποίηση ο εφοπλιστής σχεδιάζοντας στο μυαλό του τις επόμενες κινήσεις για να την φέρει στα νερά του και τελικά στο κρεβάτι του. Δεν βιάζεται. Η αργή ερωτοτροπία έχει την δική της γοητεία, που απολαμβάνει ιδιαίτερα ο μεσήλικας άνδρας.

- «Ξέρεις τι σκέφτηκα, Τζίλλιαν την πρώτη στιγμή που σε είδα;» την ρωτά ξαφνικά. Παραμένει σιωπηλός αφήνοντας να αιωρείται στον αέρα μια υποψία ερωτισμού. Σαν να λέμε "πολύ μου αρέσεις" ή "τι ωραίο κορίτσι που είναι αυτό" ή κάτι τέτοιο.

- «Όχι, μα αλλά είμαι περίεργη να το ακούσω, κύριε Λομπαρδιανέ».

- «Όχι “κύριε Λομπαρδιανέ”, Ηρακλή, είπαμε...»

- «Α, ναι, sorry, Ηρακλή, τι ήταν αυτό που σκέφτηκες;»

- «Πως κάποιον, κάτι μου θυμίζει το πρόσωπό σου. Έχω την αόριστη εντύπωση πως κάπου σε έχω ξαναδεί».

- «Έλα, τώρα, αυτός είναι παλιομοδίτικο φλερτ», τον πειράζει εκείνη.

- «Όχι, αληθινά κάτι μου θυμίζεις», σοβαρεύει εκείνος.

Το ουρλιαχτό της σειρήνας ενός ασθενοφόρου που τους προσπερνά διακόπτει την κουβέντα τους. Καθώς η Τζίλλιαν στρέφει ασυναίσθητα για να το δει, το πρόσωπό της φωτίζεται από το μπλε φως του περιστρεφόμενου προβολέα του. Τότε προσέχει το αντί της: ο λοβός είναι κολλημένος πάνω στο μάγουλο, δίχως να ξεχωρίζει με δική του καμπύλη, ενώ κάνει μια μικρή στροφή προς τα μέσα. Έτσι ήταν τα αυτιά του πατέρα του και τα δικά του. Το ίδιο και του Άλκη, του γιου του. Ενδοοικογενειακή παραξενιά της φύσης, που κάθε νέα γενιά κληρονομεί από την προηγούμενη. Σε κανέναν άλλο δεν είχε ποτέ παρατηρήσει αυτή την ιδιορρυθμία ο Λομπαρδιανός. Και έρχεται τώρα αυτή η Εγγλεζούλα με τον ίδιο ακριβώς λοβό.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

"Ούτε κόρη μου να ήταν", σκέφτεται. Μήπως αυτό το σουσούμι της ήταν το απροσδιόριστο κάτι που του θύμιζε το πρόσωπό της; Πιθανό, μα όχι βέβαιο.

Φυσικά, θα ήταν γελοίο να της μιλήσει για τα αυτιά της εκείνη την στιγμή. Θέλει όμως να μάθει περισσότερα για αυτήν. Αν είναι σε σχέση με κάποιον, πώς και πού ζει. Αυτές οι πληροφορίες θα καθορίσουν τα επόμενα του βήματα. Είναι ο τρόπος του για να προσεγγίσει μια γυναίκα. Η μεγάλη διαφορά ηλικίας αυξάνει το ρίσκο μιας απόρριψης που θα κουρέλιαζε το γόητρό του. Τα ενθαρρυντικά σημάδια που πήρε ως τώρα από εκείνη ήταν μικρά και αμφισβητήσιμα. Απεχθάνεται την χυδαία τακτική συνάδελφου του, που κάνει στα ίσια στις εκκολλαπτόμενες καλλιτέχνιδες ή φιλόδοξες τηλεπερσόνες την ωμή πρόταση: υποστήριξη ίσον κρεβάτι. Στην δική του μέθοδο ο χρόνος κυλά αργά, αφήνοντας τα πράγματα να ωριμάζουν. Με Τζίλλιαν ως τώρα καλά τα πήγε. Θα συνεχίσει την επόμενη φορά. Είναι βέβαιος πως θα την ξαναδεί. Έχει την εντύπωση πως είναι πολύ πιο έξυπνη από όσο θέλει να φαίνεται.

Πλησιάζουν Λονδίνο. Η Τζίλλιαν δίνει στον οδηγό την διεύθυνση του σπιτιού της, σε ένα λαϊκό προάστιο. Σε λίγο φθάνουν. Η βροχή έχει σταματήσει.

Ο οδηγός κατεβαίνει και ανοίγει την πόρτα της Τζίλλιαν. Ο Λομπαρδιανός μένει στη θέση του.

- "Καληνύχτα, Ηρακλή. Σε ευχαριστώ για την εξυπηρέτηση. Ελπίζω να σε ξαναδώ στην επόμενη πτήση".

- "Κι εγώ, Τζίλλιαν, για την ευχάριστη παρέα. Ασφαλώς και θα με ξαναδείς" ανταποδίδει και την χαιρετά με σύντομη χειραψία. Την τελευταία στιγμή, η Τζίλλιαν, ύστερα από ένα μικρό δισταγμό, του σκάει ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

4

Το παρελθόν

Ο Λομπαρδιανός μπαίνει στο μεγάλο, πολυτελές διαμέρισμά του, στην αριστοκρατική περιοχή του Μείφερ. Η οικονόμος, η κυρία Γουίλλιαμς, χήρα μπάτλερ της βασιλικής οικογένειας, φροντίζει να το κρατάει πάντα περιποιημένο και καθαρό. Στην εμφάνιση θυμίζει την κινηματογραφική εκδοχή της Μις Μαρπλ, της πασίγνωστης ηρωίδας της Αγκάθα Κρίστι.

Ξεντώνεται όταν του τηλεφωνεί από το γραφείο στον Πειραιά ο καπετάν-Οδυσσέας, ο αρχικαπετάνιος της εταιρείας του. Τον ενημερώνει για την ζημιά σε ένα τάνκερ του στόλου. Ενώ ξεφόρτωνε στο Γκάλβεστον, στον κόλπο του Μεξικού, ξέσπασε φωτιά στο κομοδέσιο. Το τοπικό λιμεναρχείο έστειλε αμέσως τρία πλωτά πυροσβεστικά, που καταβρέχουν συνέχεια το σκάφος με θαλασσινό νερό για να μην επεκταθεί η φωτιά στο εύφλεκτο φορτίο. Ο Λομπαρδιανός του ζητεί να τον ενημερώνει για τις εξελίξεις.

Ύστερα από ένα ζεστό μπάνιο πέφτει για ύπνο, με το κινητό τηλέφωνο πάντα ανοικτό δίπλα του. Παρόλη την κούραση ο ύπνος δεν έρχεται. Το προσωπάκι της Τζίλλιαν ξεπροβάλλει διαρκώς μπροστά του.

Ανάβει το λαμπατέρ και βγάζει από το συρτάρι του κομοδίνου το μυθιστόρημα του Γιάννη Μαρή, που έχει αφήσει στην μέση από την περασμένη φορά που ήταν στο Λονδίνο. Η τσακισμένη σελίδα δείχνει πού είχε σταματήσει. «Φαίνεται πως δεν είναι καλό να συναντά κανείς στα πενήντα του τα όνειρα των είκοσι του χρόνων», διαβάσει. "Μόνο που εγώ είμαι εξήντα, δέκα χρόνια περισσότερα" αυτοσαρκάζεται και το μυαλό του τρέχει πάλι στην Τζίλλιαν. Πόσων χρονών να είναι; Όχι παραπάνω από εικοσιπέντε. Στην ηλικία του Άλκη. Στη θύμηση του ανεπρόκοπου γιου του, οι σφυγμοί του ανεβαίνουν. Συνεχίζει το διάβασμα. Λίγο πιο κάτω διαβάσει: «Τα Λίμπερτυς έκαναν την αρχή της μεγάλης περιουσίας του. Τα πετρελαιοφόρα και ο αποκλεισμός του Σουέζ την συμπλήρωσαν".

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Μα και ο ίδιος έτσι ξεκίνησε τον εφοπλισμό. Στα τριανταπέντε του, πήρε την μεγάλη απόφαση. Παράτησε το καπετανλίκι, μάζεψε τις οικονομίες του και αγόρασε ένα γέρικο λίμπερτυ. Όταν έκλεισε το Σουέζ έβγαλε τρελά λεφτά. Το ένα πλοίο το έκανε δύο και τα δύο τέσσερα. Κάτι η ασφάλεια που εισέπραξε από ένα βαπόρι που βούλιαξε, κάτι τα πετρέλαια που έκλεβε από τους ναυλωτές, κάτι οι λαθραίες μεταφορές όπλων σε εμπόλεμες περιοχές, κάτι το σπάσιμο του εμπάργκο πετρελαίου, κάτι που στάθηκε τυχερός να αγοράζει φτηνά βαπόρια στην κακή αγορά και να τα μοσχοπουλάει στην καλή, ο στόλος του αυγάταινε και έφτασε το σημερινό του μέγεθος με τα σαράντα βαπόρια.

Στο μεταξύ, στα εικοσιπέντε του, παντρεύτηκε την Ιόλη. Ήτανε γραμματέας στην χιώτικη ναυτιλιακή εταιρία που δούλευε τότε. Από την πρώτη φορά που την είδε πίσω από το γραφείο της, με τα γαλανά μάτια και τα καστανά μαλλιά της, την έβαλε στο μάτι. Και εκείνης της άρεσε ο ψηλός μαυρομάτης με το γεροδεμένο σώμα και το μετρημένο ύφος. Παντρεύτηκαν παρά τις αρχικές αντιρρήσεις του πατέρα της, παλιού ναυτικού, που δεν ήθελε η κόρη του να πάρει θαλασσινό και να ζει σαν ζωντοχήρα, όπως η μάνα της. Ο γαμπρός του αποδείχτηκε καλός σύζυγος. Μόνο που δεν πρόλαβε να τον καμαρώσει και στεριανό γιατί πέθανε από εγκεφαλικό τρία χρόνια μετά τον γάμο τους.

Δεν μπορεί να συγκεντρωθεί στο βιβλίο. Το παρατά και σβήνει το φως.

Ο Άλκης. Η μεγάλη αποτυχία της ζωής του. Γεννήθηκε πέντε χρόνια μετά τον γάμο του. Ένα χρόνο αργότερα γεννήθηκε και το κοριτσάκι τους, η Περσεφόνη. Ολόιδια ο πατέρας της. Ένας μελαχρινός άγγελος. Δεν πρόλαβαν να την χαρούν. Την έχασαν από λευχαιμία στα πρώτα της γενέθλια. Άλλο παιδί δεν μπόρεσαν να κάνουν. Η Ιόλη έμεινε άλλες δύο φορές έγκυος αλλά στον τρίτο μήνα απέβαλλε. "Παλίνδρομος κύησης" αποφάνθηκαν οι γιατροί χωρίς να μπορέσουν να προσδιορίσουν τον λόγο. Του Λομπαρδιανού του στοίχισε πολύ η απώλεια της Περσεφόνης. Πλήγμα που δεν ξεπέρασε ποτέ. Η συνέχεια του εαυτού του που κόπηκε ξαφνικά.

Λίγα χρόνια αργότερα, η ζωή του Λομπαρδιανού ήλθε ανάποδα. Έχασε ξαφνικά την Ιόλη από ένα αδιανόητο λόγο: αλλεργικό σοκ από τσίμπημα μέλισσας, πρωτομαγιά στο Πήλιο. Ο Άλκης ήταν τότε επτά ετών και εκείνος σαράντα.

Βρήκε διέξοδο πέφτοντας με λύσσα στη δουλειά. Δεν ξαναπαντρεύτηκε. Τον Άλκη τον έστειλε εσώκλειστο σε ένα Ελβετικό σχολείο. Σπάνια τον έβλεπε. Ύστερα από λίγα χρόνια τον έστειλαν πίσω. "Δυσκολία προσαρμογής στις σχολικές απαιτήσεις και ανάρμοστη συμπεριφορά" του έγραψαν. Παρέλαβε ένα δεκαπεντάχρονο αγρίμι με συχνές εκρήξεις θυμού δίχως αφορμή. Τον έβαλε σε ιδιωτικό σχολείο της Αττικής. Ας μάθαινε ό,τι ήθελε και ό,τι μπορούσε. Η κυρία Ευριδίκη, η οικονόμος του στο σπίτι της Κηφισιάς, τον φρόντιζε. Κάποιες παρέες από το σχολείο του πλάσαραν ναρκωτικά. Χάπια στην αρχή, ύστερα χασίσι και τέλος κοκαΐνη. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να τραβά λεφτά από τον πατέρα του.

Ο Λομπαρδιανός αλλάζει πλευρό στο κρεβάτι. Αισθάνεται τεντωμένους όλους τους μυς. Προσπαθεί να ηρεμήσει για να κοιμηθεί. Οι σκέψεις δεν τον αφήνουν.

Ο Άλκης είναι ο κρυφός καημός του. Ούτε κατά διάνοια δεν μπορεί να τον εμπιστευτεί για κληρονόμο και διάδοχο στις επιχειρήσεις του. Ύστερα από πολλή σκέψη, πήρε την απόφαση να στήσει το Ίδρυμα Λομπαρδιανού. Τις νομικές διαδικασίες ανάθεσε σε ένα δαιμόνιο δικηγόρο, τον Γιώργο Μωραΐτη. Γνωρίστηκαν όταν υπηρετούσαν μαζί την στρατιωτική τους θητεία, στο πολεμικό ναυτικό. Εκτίμησε ο ένας τον άλλο, δέθηκαν και συνέχισαν την φιλία τους που αριθμούσε κοντά σαράντα χρόνια ζωής. Ο Λομπαρδιανός τον εμπιστεύεται απόλυτα και εκτιμά τις επαγγελματικές του ικανότητες. Δεν ήταν λίγες οι φορές που ο φίλος του τον ξελάσπωσε σε δύσκολες νομικές υποθέσεις.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Ο Μωραΐτης είναι μετρίου αναστήματος, καστανός, με μουστάκι και κοιλίτσα, που προδίδει την αδυναμία του για το καλό φαγητό. Όταν ταξιδεύει στο εξωτερικό, στις αποσκευές έχει πάντα τον οδηγό της Michelin, που βαθμολογεί με αστεράκια τα καλλίτερα ρεστωράν του κόσμου. Έτσι ξέρει, σε οποιοδήποτε σημείο της υφηλίου κι αν βρεθεί, πού να δειπνίσει. Το σουλούπι και η ιδιαίτερη ευφυΐα του, θυμίζουν στον Λομπαρδιανό τον Ηρακλή Πουαρώ.

- «Γιώργο μου, εσένα έπρεπε να λένε Ηρακλή, κι όχι εμένα» του λέει γελώντας.

Ο σκοπός του Ιδρύματος είναι παρόμοιος με αυτόν των Ιδρυμάτων που δημιούργησαν άλλοι Έλληνες εφοπλιστές, όπως ο Ωνάσης και ο Νιάρχος: η προσφορά κοινωνικού έργου. Σύμφωνα με την διαθήκη του, μετά τον θάνατό του, όλα τα περιουσιακά στοιχεία της εταιρείας, βαπόρια, μετοχές, κτίρια και καταθέσεις θα μεταβιβασθούν στο Ίδρυμα. Το ίδιο και η προσωπική του περιουσία, σπίτια και μετρητά, όπως και τα κέρδη του στόλου του. Την διοίκηση του Ιδρύματος θα αναλάβει μια ομάδα εμπιστων συνεργατών του, που έχει προσωπικά επιλέξει.

Όσο για τον Άλκη, του έκοψε μια ετήσια χορηγία διακοσίων χιλιάδων δολαρίων, εφ' όρου ζωής. Τίποτε άλλο. Όταν ο Άλκης το έμαθε έγινε ταύρος εν υαλοπωλείο. Θύμωσε, έβρισε, έσπασε ότι εύρισκε μπροστά του και έφυγε. Πήγε στην Νέα Υόρκη για να γίνει, λέει, καλλιτέχνης. Μήνυσε στον πατέρα του πως δεν ήθελε να τον ξαναδεί και να τον ξεγράψει από γιο του. Ο Λομπαρδιανός πράγματι τον ξέγραψε αλλά δεν έπαψε ποτέ να του στέλνει κάθε μήνα τα λεφτά που του έταξε.

Από τις σκέψεις τον βγάζει ο βόμβος του κινητού τηλεφώνου.

-«Έλα, καπετάν Οδυσσέα, τι νέα έχουμε;»

Τελικά η φωτιά ήταν μικρής έκτασης και σβήστηκε γρήγορα. Από εδώ και πέρα τον λόγο θα έχουν οι ασφαλιστικές εταιρείες και οι δικηγόροι.

Προσπαθεί πάλι να κοιμηθεί. Σε νέα προσπάθεια για να ηρεμήσει φέρνει στο μυαλό το όμορφο πρόσωπο της γυναίκας του. Δυο σταγόνες Μεσόγειος τα μάτια της που, κοιτάζοντας τον βυθό τους μπορούσε να διακρίνει αυτό που μαρτυρούσε η καρδιά της. Φωτιά ο έρωτας, νερό η αγάπη της, κατάφερνε να ισορροπεί αυτά που γύρευε από εκείνον με όσα μπορούσε να της δώσει. Μολονότι έχουν περάσει σχεδόν είκοσι χρόνια από τότε που την έχασε, η εικόνα της ποτέ δεν έσβησε, ποτέ δεν χάθηκε, ποτέ δεν ξεθώριασε μέσα του. Μένει εντός του, αλώβητη από τον χρόνο, σαν μια μικρή, σταθερή φλόγα από καντηλάκι που καίει σε ξωκλήσι το βράδυ και χύνει μια γλυκιά θαλπωρή, πουπραΰνει την ψυχή.

Για αυτό και δεν ξαναπαντρεύτηκε. Η μόνη γυναίκα που αγάπησε, είναι πάντα εδώ. Δεν έφυγε ποτέ γιατί εκείνος δεν την άφηνε να φύγει. Την φυλάει βαθιά στην καρδιά του, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα των άλλων.

Στην αρχή έμεναν με νοίκι σ' ένα δυάρι, ρετιρέ, στην Πειραιϊκή, με θεά τον Σαρωνικό. Όταν γεννήθηκε ο Άλκης μετακόμισαν σε ένα τεσσάρι, στη Καστέλα. Στο μεταξύ ο Λομπαρδιανός είχε ριχτεί στην περιπέτεια του εφοπλισμού. Όταν πια ήταν φτασμένος πλοιοκτήτης αποφάσισε με την Ιόλη να χτίσουν το δικό τους σπίτι.

Έψαχναν για οικοπέδο κάπου στα νότια προάστια, Γλυφάδα Βούλα, Βάρη. Κινητοποίησαν όλους τους μεσίτες της περιοχής για να τους βρουν αυτό που ήθελαν, όπως το ήθελαν. Όσπου ένα βράδυ επισκέφτηκαν ένα φιλικό τους ζευγάρι στην Κηφισιά, στο Στροφίλι. Πάρκαρε λίγο πιο κάτω, μπροστά σε μια έπαυλη που φαινόταν εγκαταλειμμένη. Ο μεγάλος κήπος είχε γίνει ζούγκλα. Πρόσεξαν στη μαύρη σιδερένια καγκελόπορτα την ταμπέλα «ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Πληροφορίες...». Κοντοστάθηκαν κι έμειναν να χαζεύουν την έπαυλη ανάμεσα από τα κάγκελα. Δέσποζε αρχοντική στο κέντρο του οικοπέδου, με τα μεγάλα ξύλινα πατζούρια κλειστά, τις κόκκινες κεραμιδένιες στέγες με τα ακροκέραμα, τις τεράστιες βεράντες με τα μαρμάρινα διακοσμητικά, το εντυπωσιακό αέτωμα πάνω από την κυρία είσοδο, τα αγάλματα στον κήπο που ξεπρόβαλαν μέσα από τα αγριόχορτα. Ψηλές

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ
δεντροστοιχίες όριζαν το οικόπεδο, πάνω από έξι στρέμματα. Η έπαυλη, παρά την
εγκατάλειψη, διατηρούσε όλη την αρχοντιά και το μεγαλείο της.

Κοιτάχτηκαν για λίγα δευτερόλεπτα. Δεν χρειάστηκε να μιλήσουν. Τα μάτια
της φωτίστηκαν από χαρά κι ένα διάπλοτο χαμόγελο επιβεβαίωσε την υποψία του.
Πήρανε την απόφαση εκείνη τη στιγμή. Το αγόρασαν, το επισκεύασαν και «στέγασαν
την ευτυχία τους» όπως έγραφαν τα παλιά ρομάντζα.

Μετά από δύο χρόνια την βρήκε ο θάνατος. Ήτανε τριανταεπτά ετών.

5

Δuo μάτια με διαφορετικό χρώμα

Στο επόμενο ταξίδι για Λονδίνο, η Λομπαρδιανός δεν είδε την Τζίλλιαν
ανάμεσα στο πλήρωμα της καμπίνας του αεροπλάνου. Είχε ρεπό, ήταν άρρωστη, την
έβαλαν σε άλλη γραμμή, άλλαξε δουλειά, παραιτήθηκε; Τον ενόχλησε η σκέψη πως
θα μπορούσε να μην την ξαναδεί. Στο μεθεπόμενο όμως, ύστερα από μια εβδομάδα,
είναι εκεί. Και οι δυο φέρονται τυπικά, σύμφωνα με τους ρόλους τους: εκείνος ο
συνηθισμένος επιβάτης και εκείνη η ευσυνειδητη αεροσυνοδός.

Ο εφοπλιστής είναι λιγάκι μπερδεμένος με την Τζίλλιαν. Τα τελευταία χρόνια,
οι κυρίες που του κάνουν ερωτική συντροφιά είναι πάνω από σαράντα. Με τις
νεότερες νιώθει έξω από τα νερά του. Η διαφορά της μιας ή, χειρότερα, των δύο
γενεών που τους χωρίζει, του φαίνεται αδιάβατη τάφος. Έχουν ζήσει σε
διαφορετικές εποχές, σε άλλους κόσμους. Για ποιο θέμα να μιλήσει μαζί τους; Οι
δικές του παραστάσεις είναι άγνωστες σε εκείνες και το αντίστροφο. Μαζί τους
νιώθει άβολα. Ο ανομολόγητος φόβος ότι με μια "πιτσιρίκα" ο ανδρισμός του, την
κρίσιμη στιγμή, μπορεί να τον προδώσει, τον ξενερώνει.

Με την Τζίλλιαν είναι αλλιώς. Για πρώτη φορά οι αναστολές του υποχωρούν.
Όσο την γνωρίζει νιώθει πιο άνετα μαζί της. Τον κολακεύει ότι αυτός, στη δύση της
ζωής του, μπορεί να γευτεί τις χάρες μιας νεαρής και όμορφης κοπέλας, όπως η
Τζίλλιαν. Γιατί όχι; Αυτό δεν είναι το κρυφό όνειρο κάθε μεσήλικα; Φυσικά δεν θα
της κάνει καμιά ερωτική εξομολόγηση. Απλά θα αφήσει τα πράγματα να εξελιχθούν
από μόνα τους και να ωριμάσουν χωρίς εκείνος να κάνει κάτι που θα τον εκθέσει. Στο
μεταξύ, θα απολαμβάνει αυτό το ερωτικό παιχνίδι που όσο πάει τον εξιτάρει.

Την παρακολουθεί διακριτικά καθώς εξυπηρετεί τους επιβάτες. Γυροφέρνει στο
μυαλό του την σύμπτωση με τους λοβούς των αυτιών της, που πρόσεξε τις προάλλες
στο μισοσκόταδο της Ρολς Ρόις. Την περιεργάζεται με προσοχή. Παρατηρεί πως δυο
ακόμη χαρακτηριστικά του προσώπου της μοιάζουν με τα δικά του: η μύτη της,
κομψότερη βέβαια από την δική του, είχε εκείνο το ανεπαίσθητο κύρτωμα, ένα
δάχτυλο κάτω από τη ρίζα. Και τα μάτια της είναι μαύρα, σαν και τα δικά του. Χμ,
πως δεν τα είχε προσέξει προηγουμένως; Περίεργα όλα αυτά τα πράγματα...

Σαν το παιδί που βαριέται ξαφνικά το παιχνίδι του, σταματά να ασχολείται με
την Τζίλλιαν κι ανοίγει την ελληνική εφημερίδα που έχει δίπλα του. Πηγαίνει κατ'
ευθείαν στην τελευταία σελίδα, με το σταυρόλεξο. Το θεωρεί την λύση του σαν μια
μικρή προσωπική κόντρα, ένα πνευματικό μπρα-ντε-φερ με τον συνθέτη του. Ο ένας
κρύβει προσεκτικά τα στοιχεία, κάτω από διφορούμενους ορισμούς, κι ο άλλος
προσπαθεί να σπάσει τους γρίφους και να βρει την λέξη που ταιριάζει. Βγάζει το
στυλό, φορά τα πρεσβυωπικά γυαλιά και πέφτει με τα μούτρα στη δουλειά.

-«Εάν υπάρχει κάποιος γιατρός ανάμεσα στους επιβάτες, παρακαλείτε να το
δηλώσει στο προσωπικό καμπίνας» ακούγεται η ανακοίνωση από το megάφωνο.

Ένας ξερακιανός που φορά γυαλιά με χρυσό σκελετό, σηκώνεται βιαστικά και
πλησιάζει την Τζίλλιαν καθώς βγαίνει από τις μπλε κουρτίνες που κρύβουν τον χώρο
των αεροσυνοδών και κάτι της λέει. Εκείνη τον οδηγεί βιαστικά προς την περιοχή της

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ οικονομικής θέσης. Δέκα λεπτά αργότερα ο τύπος με τα γυαλιά, προφανώς γιατρός, επιστρέφει χαλαρός. Τον ακολουθεί η Τζίλλιαν. Φαίνεται πως ο ασθενής συνήλθε.

Η Τζίλλιαν περνά δίπλα από τον Λομπαρδιανό και τον φιλοδοξεί με ένα φιλικό χαμόγελο. Εκείνος προσέχει κάτι που τον αφήνει άναυδο: τα μάτια του κοριτσιού έχουν διαφορετικά χρώματα. Ενώ το δεξί είναι κατάμαυρο, το αριστερό είναι γαλάζιο. Ο Λομπαρδιανός προσπαθεί να μην δείξει την σαστιμάρα του. Φαίνεται όμως πως δεν τα καταφέρνει γιατί η Τζίλλιαν του εξηγεί, χαμηλόφωνα:

- «Μην απορείς. Καθώς βοηθούσα τον γιατρό με τον επιβάτη που ασθένησε ξαφνικά, έπεσε ο χρωματικός φακός επαφής που φοράω στο αριστερό μου μάτι για να έχει τον ίδιο χρώμα με το δεξί. Μου έχει ξανασυμβεί. Προσπαθώ, βλέπεις, να κρύβω αυτή την αντιαισθητική ετεροχρωμία, που έχω εκ γενετής. Δεν σε τρώμαξα, ε; Πάω να φορέσω έναν άλλο φακό».

Ο Λομπαρδιανός ακούει έκπληκτος. Μόλις εκείνη φεύγει, κρύβει το πρόσωπο μέσα στα χέρια του, για να συλλογιστεί καλλίτερα. Αυτό που τον σαστίζει δεν είναι το περίεργο φαινόμενο της διαφοράς στο χρώμα των ματιών του κοριτσιού. Άλλωστε, είναι πολύ εξοικειωμένος με ένα τέτοιο θέαμα. Το έχει ζήσει από κοντά για δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια. Όσων χρόνων ήταν όταν άφησε το χωριό του κι ήλθε στην Αθήνα. Η μάνα του, η κυρά Μαργαρώ, είχε ακριβώς αυτή την διχρωμία. Το δεξί της μάτι ήταν μαύρο, όπως και τα δυο δικά του. Το αριστερό της όμως ήταν γαλάζιο. Όπως και στην Τζίλλιαν! Συζητώντας κάποτε με ένα καθηγητή της οφθαλμολογίας, έμαθε ότι η ετεροχρωμία είναι κληρονομική. Το γεγονός ότι δεν την πήρε αυτός από την μητέρα του δεν σήμαινε ότι η αλυσίδα έχει κοπεί. Θα μπορούσε να γεννηθεί με αυτήν κάποιο παιδί του. Ο Άλκης δεν την πήρε. Ούτε η Περσεφόνη που χάθηκε μικρούλα. Άλλο παιδί δεν έχει. Ή μήπως έχει;

- «Στο διάβολο, μα, τι βλακείες κάθομαι και σκέφτομαι;» αναρωτιέται σχεδόν φωναχτά και σηκώνεται νευριασμένος με τον εαυτό του.

Διασχίζει τον διάδρομο και πηγαίνει στην τουαλέτα για να ρίξει λίγο κρύο νερό στο πρόσωπό του. Όταν επιστρέφει στο κάθισμά του είναι πιο ήρεμος. Όμως μέσα του οι σκέψεις δουλεύουν σαν τους τερμίτες που τρώνε το ξύλο.

Στην μακρόχρονη πορεία του στον κόσμο των επιχειρήσεων, ο Ηρακλής Λομπαρδιανός αντιμετώπισε πολλές και μεγάλες φουρτούνες. Κάποιες φορές παιζόταν η επιβίωση της εταιρίας του. Κρατούσε όμως ψύχραιμα το πηδάλιο και πάντα τις ξεπερνούσε. Και τώρα, αυτό το μικρό, το ασήμαντο γεγονός της ομοιότητας του με ένα κορίτσι, τον ταράζει. Προσπαθεί να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις του. Μέχρι τώρα, τα σημάδια της ομοιότητας με την Τζίλλιαν, περισσότερο τον διασκέδαζαν παρά τον απασχολούσαν.

Καλά το μικρό κύρτωμα της μύτης. Λίγες μύτες είναι ολόισιες. Οι περισσότερες το έχουν το ψεγάδι τους, μικρό ή μεγάλο. Καλά οι λοβοί των αφτιών με την ιδιομορφία τους. Μπορεί να συμβαίνει και σε άλλους, έστω κι αν εκείνος δεν έχει εντοπίσει κανένα ως τώρα. Όμως αυτή η διαφορετικότητα στο χρώμα των ματιών πάει πολύ. Και οι συμπτώσεις έχουν τα όριά τους. Εδώ μιλάμε για σπανιότατη περίπτωση. Έχει συναντήσει χιλιάδες ανθρώπους. Πόσοι έχουν αυτό του σουσουμί; Μόνο ένα μπορεί να θυμηθεί. Κάποιο καμαρότο, που συνάντησε στο πρώτο του μπάρκο. Όπως του εξήγησε ένα βράδυ που είχανε βάρδια στην τιμονιέρα, την ίδια ακριβώς διχρωμία είχε και ο παππούς του. Εκτός από αυτόν, δεν έτυχε να συναντήσει κανέναν άλλο με τέτοια σπάνια ιδιομορφία. Και έρχεται τώρα ένα μικρό ατύχημα να αφαιρέσει από το μάτι της Τζίλλιαν τον έγχρωμο φακό επαφής που κάλυπτε έξυπνα και την δική της ετεροχρωμία. Δεν είναι φυσικά ό,τι καλλίτερο ένα κουκλίστικο προσωπάκι της να δείχνει αυτή την παραξενιά της φύσης που μοιάζει με ανορθογραφία σε καλλιγραφημένο κείμενο.

- «Τώρα; Πως σου φαίνομαι; Καλλίτερη;»

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Η φωνή της Τζίλλιαν τον βγάζει από τις σκέψεις που κάνει κοιτώντας αφηρημένα από το παράθυρο κάτω χαμηλά τα φώτα μιας μεγαλούπολης, καθώς λαμπιρίζουν μέσα στο σκοτάδι σαν διαμαντάκια σπαρμένα σε μαύρο βελούδο. Είναι το Παρίσι. Σε λίγο θα περάσουν πάνω από την Μάγγη. Γυρίζει και την κοιτάζει. Τα μάτια της, μαύρα τώρα και τα δυο, του χαμογελούν. Έχει φορέσει τον έγχρωμο φακό επαφής που εξαφανίζει, ως διά μαγείας, την διχρωμία, κάνοντας το αριστερό μάτι ολόιδιο με το δεξί.

- «Υπέροχη!» της απαντά και της κλείνει το μάτι για να τονίσει τον θαυμασμό του. Τον ανταμείβει με ένα ακόμη χαμόγελο για την φιλοφρόνηση.

Ο Λομπαρδιανός στρέφεται στο παράθυρο. Τα Παριζιάνικα φώτα, κάτω και δεξιά, απομακρύνονται μέσα στο σκοτάδι.

Ασφαλώς και δεν υπάρχει κανένα μυστήριο. Όλα είναι θέμα στατιστικής και συμπτώσεων. Ανάμεσα στα τόσα δισεκατομμύρια των κατοίκων της υφηλίου, είναι φυσικό δυο άνθρωποι να μοιάζουν μεταξύ τους. Για τον καθένα μπορεί να υπάρχει τουλάχιστον ένας άλλος, σ' όλο τον κόσμο, με τον οποίο να έχει κοινά χαρακτηριστικά. Η πιθανότητα όμως να συναντηθούν μεταξύ τους είναι από ελάχιστη έως μηδαμινή. Κι αφού δεν συναντιούνται, δεν ανακαλύπτουν ποτέ την ομοιότητά τους.

Η λειτουργία του νόμου των πιθανοτήτων γίνεται πιο φανερή όταν κάποιος γίνει διάσημος και η φάτσα του κυκλοφορήσει σ' όλο τον κόσμο. Τότε αρχίζουν να ξεφυτρώνουν, σαν μανιτάρια, οι σωσίες. Όσο περισσότερος κόσμος τον μαθαίνει τόσο πληθαίνουν οι σωσίες, ακριβώς επειδή πολλαπλασιάζεται η πιθανότητα να εντοπισθεί αυτή η ομοιότητα. Κοίτα τι γίνεται με τους διάσημους ηθοποιούς. Πλήθος οι σωσίες τους ανά τον κόσμο, που έχουν κάνει την ομοιότητά τους επάγγελμα. Στον Λομπαρδιανό απλώς έλαχε να συναντήσει μια κοπέλα που του μοιάζει χωρίς να τον γνωρίζει κανένας, πέρα από τον κλειστό κύκλο της ναυτιλίας όπου είναι πασίγνωστος.

Με αυτές τις σκέψεις ηρεμεί. Για λίγο όμως. Μέσα του κάτι τον τρώει. Καλά όλα αυτά περί σωσιών και στατιστικής, αλλά οι συμπτώσεις να φτάνουν μέχρι και την διχρωμία στα μάτια; Σαν πολλές συμπτώσεις δεν μαζεύονται; Κι αν δεν είναι συμπτώσεις, τότε τι είναι; Η προηγούμενη τρελή σκέψη, τον επισκέπτεται πάλι: «Βρε, λες τελικά να είναι κόρη μου και να μην το ξέρω;». Γελά μέσα του με αυτή την ιδέα αλλά ανακαλύπτει με έκπληξη πως του καλαρέσει. "Μπορεί να χάνω μια υποψήφια φιλενάδα αλλά κερδίζω μια...κόρη!" συνεχίζει το σουρεαλιστικό αστέιο.

Έτσι, για να περάσει και η ώρα, αρχίζει τους λογαριασμούς. Η Τζίλλιαν πρέπει να είναι γύρω στα είκοσι πέντε, όσο κι ο γιος του, ο Άλκης. Όμως, εκείνος δύο χρόνια μετά την γέννηση του Άλκη έμεινε στείρος ύστερα από μια παρωτίτιδα, μαγουλάδες τις έλεγε ο λαός. Κανονική αναπαραγωγική λειτουργία με ανενεργά σπερματοζωάρια. Θα μπορούσε να αντιμετωπίσει ιατρικά το πρόβλημα. Όμως η γυναίκα του αδυνατούσε να κάνει δεύτερο παιδί. Έτσι κι εκείνος αδράνησε και δεν το έψαξε περισσότερο. Βέβαια αυτή η στειρότητα που απόκτησε, τον βόλευε επειδή τον απάλλασσε από την έγνοια της αντισύλληψης με τις περιστασιακές φιλενάδες. Ωστόσο, η στειρότητα δεν τον κάλυπτε για το προηγούμενο διάστημα που ήταν γόνιμος. Όμως, ποτέ δεν έτυχε να έλθει σε επαφή με Αγγλίδα. Ήταν σίγουρος γι' αυτό.

Κι αν η μάνα της Τζίλλιαν δεν είναι Αγγλίδα; Κι αν η Τζίλλιαν είναι θετή κόρη των Άγγλων γονιών της και η φυσική της μητέρα είναι κάποια που, εν αγνοία του, είχε μείνει έγκυος απ' αυτόν; Κι αν...

-«Κοίτα τι κάθομαι και σκέφτομαι», μονολογεί, σχεδόν φωναχτά. «Έχω τόσα επαγγελματικά προβλήματα κι εγώ ασχολούμαι με αηδίες...»

Εκνευρισμένος με τον εαυτό του, σηκώνεται να ξαναπάει στην τουαλέτα. Ο διογκωμένος, λόγω ηλικίας, προστάτης τού θυμίζει την ύπαρξή του.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Μόλις επιστρέφει στο κάθισμά του, ο φωτεινός δείκτης ανάβει με ένα ελαφρύ καμπάνισμα για να τραβήξει την προσοχή των επιβατών. Δένει την ζώνη ασφαλείας. Σε λίγο προσγειώνονται.

6

Οι ομοιότητες

Τις επόμενες τρεις εβδομάδες ο Λομπαρδιανός δεν ταξιδεύει στο Λονδίνο. Είναι απορροφημένος με την παραγγελία κατασκευής οκτώ δεξαμενόπλοιων που θα στοιχίσουν πάνω από τριακόσια εκατομμύρια δολάρια. Εκπρόσωποι ναυπηγείων μπαينوβγαίνουν στο γραφείο του, στον Πειραιά. Οι πολύωρες και αλλεπάλληλες συσκέψεις μαζί τους είναι εξαντλητικές. Είναι σκληρός διαπραγματευτής. Δεν διστάζει να κάνει το παν για να αποσπά το μέγιστο προσφέροντας το λιγότερο.

Την Τζίλλιαν την θυμάται πάλι στο επόμενο ταξίδι του στο Λονδίνο. Όταν λέμε "την θυμάται πάλι", δεν ακριβολογούμε, γιατί όλο αυτό το διάστημα, δεν έφυγε από το μυαλό του. Απλά, η σκέψη του γι' αυτήν βρισκόταν σε μια κατάσταση, θα λέγαμε, καταστολής. Δεν την λέμε όμως επειδή θυμίζει θάλαμο εντατικής θεραπείας. Αντί αυτής θα προτιμήσουμε την λέξη αδράνεια. Η εικόνα της ερχόταν φευγαλέα στο νου του, στην διάρκεια της ημέρας αλλά και το βράδυ όταν έπεφτε στο κρεβάτι. Τότε όμως ήταν τόσο εξαντλημένος που τον έπαιρνε ο ύπνος σχεδόν αμέσως.

Μπαίνοντας τώρα στην καμπίνα του αεροσκάφους την βλέπει. Τον υποδέχεται με διάπλοτο χαμόγελο και τον οδηγεί στη θέση του.

Καθώς εκείνη πηγαινοέρχεται στους στενούς διαδρόμους του αεροσκάφους αυτός την περιεργάζεται με την άκρη του ματιού του. Πράγματι, ωραία γυναίκα. Το απόλυτο όνειρο για άνδρες της ηλικίας του. Λοιπόν, τέρμα τα μυστήρια των συμπτώσεων. Θα βάλει μπρος το σχέδιο για την κατάκτησή της. Εξηντάρης με εικοσιπεντάρα. Θυμάται την ατάκα στην παλιά ταινία του υπέργηρου Αγησίλαου που έβαλε στο μάτι την νεαρή Ρίτα "δεν πειράζει, και με τις μασελίτσες μας, χράτσα-χρούτσα!" και χαμογελά κάτω από τα ανύπαρκτα μουστάκια του. Κι όμως, όταν πρωτόειδε έφηβος το φιλμ, αυτός ο γεροντοσεβντάς του φάνηκε αηδής. Να που τώρα κάνει τα ίδια. Αμ, έχει ο καιρός γυρίσματα...

Όσο όμως διώχνει από το μυαλό του τις ακατανόητες ομοιότητες τόσο αυτές ξαναγυρίζουν και το τριβελίζουν. Και όσο πιο πολύ την παρατηρεί, τόσο περισσότερο πείθεται πως δεν μπορεί να είναι τυχαίες. Η παρανοϊκή, η ηλίθια σκέψη πως θα μπορούσε να είναι κόρη του, του κόβει κάθε ερωτική διάθεση. Σκωτσέζικο ντους...

Τελικά το αποφασίζει. Θα επιδιώξει να συναντηθούν μόνοι τους, για να την ξεψαχνίσει, να μάθει περισσότερα πράγματα γι' αυτήν. Ένα μικρό, ασήμαντο στοιχείο από την ζωή της, μπορεί να τον οδηγήσει στην λύση του μυστηρίου. Πρέπει όμως να χειρισθεί την υπόθεση με μαεστρία και διακριτικότητα για να μη φανεί στην Τζίλλιαν ότι της κάνει ανόητες ή αδιάκριτες ερωτήσεις. Καθώς εκείνη περνά δίπλα του με ένα δίσκο, της κάνει νεύμα πως θέλει να της μιλήσει. Εκείνη κοντοστέκεται κι αυτός της λέει χαμηλόφωνα:

- «Τζίλλιαν, τι λες, πάμε παρέα στο Λονδίνο; Ο οδηγός μου περιμένει με το αυτοκίνητο. Εκτός κι αν έχεις κανονίσει κάτι άλλο...» προσθέτει για να διευκολύνει μια πιθανή άρνηση του κοριτσιού.

Το πρόσωπό της φωτίζεται.

- «Αχ, τέλεια! Έτσι θα προλάβω το πάρτι γενεθλίων μιας παλιάς μου συμμαθήτριας. Κλείνει τα εικοσιτέσσερα».

- «Ωραία, λοιπόν! Θα τα πούμε σε λίγο».

“Χμ, να ένα στοιχείο, για αρχή. Αφού η συμμαθήτριά της είναι είκοσι τεσσάρων ετών, τόσο είναι κι εκείνη”, μουρμουρίζει ο Λομπαρδιανός και αρχίζει

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ πάλι τους υπολογισμούς. Αφού είναι ένα χρόνο νεότερη από τον Άλκη, σημαίνει πως γεννήθηκε την εποχή που αυτός ήταν ακόμη γόνιμος. Επομένως, το μυστήριο παραμένει. Αν ήταν, ας πούμε, είκοσι επτά, τότε, δεν θα υπήρχε καμιά απολύτως περίπτωση να είναι κόρη του. Γιατί την εποχή της σύλληψής της εκείνος ήταν ήδη στείρος και η σχέση του με την Τζίλλιαν θα του άνοιγε διάπλατα τον δρόμο για να προχωρήσει την επιχείρηση "κατάκτηση".

Μολονότι αποφεύγει να το λογαριάζει, στο βάθος του μυαλού του υπάρχει το έσχατο και ακαταμάχητο όπλο του για να την φέρει στα νερά του. "Η παλιά η κότα έχει το ζουμί αλλά ο γέρος κόκορας το πορτοφόλι" συνηθίζει να συμπληρώνει την παροιμία με ρεαλισμό που οι άλλοι αποκαλούν κυνικότητα. Θα χειριστεί με λεπτότητα την υπόθεση για να μην θεωρηθεί χυδαίος. Μια μικρή ανταπόκριση εκ μέρους της υπάρχει. Δεν έχει τίποτε χειροπιαστό αλλά το ψυχανεμίζεται. Η πείρα και η διαίσθησή του δεν κάνουν λάθος.

Ωραία όλα αυτά αλλά πρέπει προηγουμένως να ξεκαθαρίσει το θέμα της ομοιότητας. Όσο είναι ανοιχτό, όσο υπάρχει έστω και η απειροελάχιστη πιθανότητα να είναι κόρη του, όλα τα υπόλοιπα μπαίνουν στο απαγορευμένο κουτί που σβήνει κάθε ερωτική του διάθεση.

Αυτή η εμμονή του για την λύση του μυστηρίου ίσως τον εξιτάρει γιατί τον βγάζει για λίγο από την ρουτίνα της ζωής και της δουλειάς του. Μπορεί το μυστήριο αυτό να είναι ένα ακόμη πρόβλημα που τον ερεθίζει, κάτι σαν σταυρόλεξο, του οποίου η λύση προκαλεί τις διανοητικές του ικανότητες. Μόνο που, όπως και στα σταυρόλεξα, όταν η δυσκολία παραείναι μεγάλη, το ενδιαφέρον χάνεται και το εγκαταλείπεις.

7

Μαθαίνοντας για την Τζίλλιαν

Η δροσιά της μαγιάτικης αύρας χαϊδεύει το πρόσωπο του εφοπλιστή Ηρακλή Λομπαρδιανού μόλις βγαίνει από το αεροδρόμιο του Χήθροου. Ο φρέσκος αέρας εκτοπίζει τον κονσερβαρισμένο του αεροσκάφους που έχει εγκατασταθεί σε κάθε κυψελίδα των πνευμόνων του, ύστερα από τόσες ώρες ταξίδι.

Ο Νηλ, φρεσκοξυρισμένος, με ατσαλάκωτο κοστούμι και καπελάκι, στέκεται μπροστά στην μαύρη, καλογουαλισμένη Ρολς Ρόις. Παρκαρισμένη δίπλα στο πεζοδρόμιο, περιμένει νωχελικά το αφεντικό της.

- «Έχουμε επισκέπτη, Νηλ, θα περιμένουμε λίγα λεπτά», λέει ο Λομπαρδιανός μπαίνοντας στο αυτοκίνητο. «Θα έλθει μαζί μας η δεσποινίς Τζίλλιαν».

- «Μάλιστα, κύριε», αποκρίνεται πειθήνια εκείνος.

Ο Νηλ είναι κοντά στα πενήντα, κοντούλης, κοκκινομάλλης. Φορά μυωπικά γυαλιά με παλιομοδίτικο, μεγάλο σκελετό, σε χρώμα μελί, που καλύπτει σχεδόν το μισό του πρόσωπο. Είναι παντρεμένος από τα είκοσι με την Τζούντιθ, νοσοκόμα, χωρίς παιδιά. Ευγενής, πρόθυμος και διακριτικός.

Το νεανικό άρωμα της Τζίλλιαν πλημμυρίζει πάλι τον χώρο της Ρολς Ρόις καθώς μπαίνει και κάθεται δίπλα στον Λομπαρδιανό, στην ίδια θέση με την προηγούμενη φορά. Ο εφοπλιστής μιλάει στο κινητό του με Κορέα. Την χαιρετά κουνώντας το χέρι και της κάνει νόημα πως σε μισό λεπτό τελειώνει. Στην άλλη άκρη της γραμμής του τηλεφώνου είναι ο Γιώργος Βασιλάκης, πεπειραμένος ναυπηγός που επιβλέπει την πορεία της κατασκευής των πλοίων του. Ελέγχει την ποιότητα των υλικών και της εργασίας, ώστε να είναι σύμφωνα με τις τεχνικές προδιαγραφές που συμφωνήθηκαν με το ναυπηγείο.

- «Λοιπόν, Γιώργη, κάνε όπως είπαμε και για τα υπόλοιπα τα ξαναλέμε αύριο» βιάζεται να τελειώσει το τηλεφώνημα και στρέφεται προς την φιλοξενούμενή του.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Τζίλλιαν, καλωσόρισες. Χαίρομαι που συνταξιδεύουμε πάλι. Στο αεροπλάνο εσύ, ως air hostess, ήσουν η οικοδέσποινα και εγώ ο φιλοξενούμενος. Τώρα έχω εγώ την χαρά να σε φιλοξενώ. Η παρουσία σου κάνει πολύ ευχάριστη για μένα αυτή την ανιαρή διαδρομή. Σ' ευχαριστώ που δέχτηκες να έλθεις».

- «Εγώ σ' ευχαριστώ, Ηρακλή, για την πρόσκληση. Αλλιώς θα έπαιρνα ταξί, επειδή βιάζομαι, όπως σου εξήγησα. Έτσι, και τα λεφτά γλυτώνω και ταξιδεύω με ένα γοητευτικό τζέντλεμαν αντί με κάποιον άγνωστο ταξιτζή».

Συζητούν για διάφορα θέματα. Ο πάγος μεταξύ τους είχε σπάσει από την περασμένη φορά που φιλοξενήθηκε στη Ρολς Ρόις κι έτσι η κουβέντα τους κυλάει αβίαστα. Κάποια στιγμή ο Λομπαρδιανός της λέει, όπως το είχε προσχεδιάσει, τάχα αδιάφορα:

- «Η προφορά σου, Τζίλλιαν, δείχνει πως είσαι μέσα από το Λονδίνο. Ή μήπως κάνω λάθος;»

- «Σωστά μαντέψατε καθηγητά Χίγκινς», αστειεύεται η Τζίλλιαν «Είμαι μέσα από το Λονδίνο!».

Ο Λομπαρδιανός ξαφνιάζεται για μια στιγμή με το "καθηγητά Χίγκινς". Όμως, αμέσως πιάνει το υπονοούμενο και γελά δυνατά. Θυμάται το έργο "Ωραία μου κυρία" με τον Ρεξ Χάρισον στον ρόλο του καθηγητή που καταλάβαινε τον τόπο καταγωγής ενός εγγλέζου από την ιδιαίτερη προφορά του.

- «Ναι, μέσα από το Λονδίνο», επαναλαμβάνει το κορίτσι. Κι ύστερα, σαν να διαβάξει την επόμενη ερώτηση στο μυαλό του προσθέτει. «Ο πατέρας μου ήταν πάστορας στον καθεδρικό ναό και η μητέρα μου καθηγήτρια της αγγλικής γλώσσας σε δημόσιο σχολείο».

- «Επομένως, η μητέρα σου είναι βέρα Αγγλίδα».

- «Φυσικά! Η καταγωγή της είναι από το Μάντσεστερ».

“Τουλάχιστον, αρχίζουμε να ξεκαθαρίζουμε μερικά βασικά πράγματα. Ας τολμήσω μian ακόμη ερώτηση” σκέφτεται ο Λομπαρδιανός.

- «Έχεις άλλα αδέρφια, Τζίλλιαν;» λέει ύστερα από μια μελετημένη διακοπή ώστε οι ερωτήσεις του να φαίνονται φυσιολογικές και να μην δίνουν την εντύπωση ανάκρισης.

Εκείνη μένει σιωπηλή, πράγμα που κάνει τον Λομπαρδιανό να φοβηθεί πως έκανε κάποια γκάφα.

- «Είχα έναν αδελφό αλλά σκοτώθηκε πριν από καιρό», ψιθυρίζει στο τέλος, κομπιάζοντας.

- «Ω, Τζίλλιαν, λυπάμαι ειλικρινά. Συγγνώμη για την ερώτηση. Δεν ήθελα να σε φέρω σε δύσκολη θέση».

- «Δεν πειράζει, είναι εντάξει», λέει σιγανά η Τζίλλιαν με ένα μικρό αναστεναγμό. Ύστερα από μια μικρή παύση, τον ρωτά:

- «Εσύ έχεις παιδιά;»

- «Ναι, ένα γιο, τον Άλκη, στην ηλικία σου περίπου», απαντά απρόθυμα ο εφοπλιστής.

- «Υποθέτω πως είναι ενδιαφέρον τύπος, σαν και σένα», του χαρίζει νέα φιλοφρόνηση το κορίτσι με χαμόγελο.

Ο Λομπαρδιανός απαντά με ένα αμφιλεγόμενο μειδίαμα που ισορροπεί ανάμεσα στη πίκρα που του γεμίζει το στόμα η μνεία και μόνο του ονόματος του Άλκη και στην φιλαρέσκειά του με το κολακευτικό σχόλιο που βγήκε από τα δροσερά χείλη του όμορφου κοριτσιού.

Στο μεταξύ έχουν φθάσει έξω από το σπίτι της. Ο εφοπλιστής κατεβαίνει για να της ανοίξει την πόρτα, αντί να αφήσει τον Νηλ να το κάνει. Η Τζίλλιαν τον καληνυχτίζει με χειραψία. Εκείνος της λέει την ώρα που αφήνει το χέρι της:

- «Τζίλλιαν, θα χαρώ πολύ να σε δω στην Αθήνα. Θα μπορούσαμε να φάμε μαζί. Πάρε με στο τηλέφωνο, στο επόμενο σου ταξίδι στην Ελλάδα. Να η κάρτα μου». Κι

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ επειδή διακρίνει κάποιον δισταγμό στο πρόσωπό της συμπληρώνει. «Πραγματικά θα χαρώ πολύ να σε δω».

- «Εν τάξει, Ηρακλή, θα προσπαθήσω. Ευχαριστώ για την πρόσκληση» και του σκάει ένα φιλί στο μάγουλο.

Ο Λομπαρδιανός την παρακολουθεί με το βλέμμα καθώς απομακρύνεται. Ο τρόπος που περπατά, με στητή την πλάτη, του θυμίζει το δικό του περπάτημα. Μπορεί όμως να κάνει λάθος, άλλωστε όλες οι κοπέλες τώρα έτσι έχουν μάθει να περπατάνε σαν μοντέλα, κάνοντας εξάσκηση με ένα βιβλίο στο κεφάλι.

“«Ωραία ως εδώ! Μάθαμε τα στοιχειώδη. Η μητέρα της είναι γνήσια εγγλέζα και η ύπαρξη αδελφού απομακρύνει την πιθανότητα να είναι υιοθετημένη. Δεν συνηθίζεται να παίρνει κανείς για υιοθεσία δυο παιδιά και μάλιστα αντίθετου φύλου. Και αφού ο πατέρας της ήταν πάστορας, η πρεσβυτέρα αποκλείεται να ήταν καμιά σουρλουλού που γεννοβολούσε μπάσταρδα με τον ένα και με τον άλλο, εμού συμπεριλαμβανομένου. Άρα, αποκλείεται να είναι κόρη μου. Ευτυχώς!»

Στο διαμέρισμά του, στο Μείφερ, τον υποδέχεται η κυρία Φλέμινγκ, κάτι ανάμεσα σε οικονόμο και θηλυκό μπάτλερ. Τυπική Εγγλέζα, μοιάζει στην ασχήμια με την βασίλισσα Βικτώρια. Την προσέλαβε πριν δυο εβδομάδες για να του φροντίζει το σπίτι, σε αντικατάσταση της προηγούμενης οικονόμου, της κυρίας Γουίλλιαμς, που βγήκε στην σύνταξη. Της ζητά να του φτιάξει ένα ζεστό γάλα με λίγο μέλι, γιατί αισθάνεται ένα μικρό πονόλαιμο. Με τις ανοιξιάτικες αλλαγές του καιρού φαίνεται πως κάπου κρύωσε. Το ζεστό μάνιο τον κάνει να νιώσει καλλίτερα, αλλά μεγαλώνει την νύστα του. Πέφτει για ύπνο, αγκαλιά με την εικόνα της Τζίλλιαν...

8

«...τα γραφεία των επιχειρήσεων «Χρυσοσπάθη και Σία» ήταν λίγο πιο εκεί...» (Γ. Μαρή, "Χωρίς ταυτότητα").

Το απόγευμα της Δευτέρας αρχίζει η εβδομάδα των Ποσειδωνίων, η γιορτή της εμπορικής ναυτιλίας. Εδώ και μέρες, χιλιάδες επισκέπτες συρρέουν από όλο τον κόσμο. Πλήθη επισκέπτονται την έκθεση με τα περίπτερα κάθε εθνικότητας που προβάλλουν τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες του εκθέτη. Καλλίγραμμα κορίτσια προσφέρουν κατατοπιστικά φυλλάδια, ποτά και αναψυκτικά.

Η γιορτή των Ποσειδωνίων συνέχισε, κατά κάποιον τρόπο, την "Ναυτική Εβδομάδα" που γιορταζόταν παλαιότερα κάθε χρόνο. Όμως αυτή είναι μια καθαρά εμπορική γιορτή, δεν έχει τον παλλαϊκό χαρακτήρα εκείνης. Στα νιάτα του ο Λομπαρδιανός την είχε προλάβει, επαρχιωτάκι, πρωτοετής στη Σχολή Εμποροπλοιάρχων. Στη λήξη της Ναυτικής Εβδομάδας, το βράδυ της Κυριακής, ο κόσμος ξεχνόταν από νωρίς το απόγευμα στο λιμανάκι της Ζέας. Άλλοι καταλάμβαναν τα υπαίθρια τραπέζακια του ζαχαροπλαστείου του Παπασπύρου και δροσίζονταν με μια γκαζόζα ή ένα ποτήρι παγωμένο νερό που στον πάτο του αναπαύονταν το κουταλάκι βαρυφορτωμένο με την βανίλια, το γνωστό «υποβρύχιο». Οι πιο «εύποροι», έπαιρναν κασάτο παγωτό, γρανίτα ή πάστα αμυγδάλου. Κι όταν τα φώτα της παραλίας έσβηναν θαύμαζαν τα φωταγωγημένα πλοίαρια δεμένα το ένα πίσω από το άλλο, που αργοδιαβαίνουν σαν χάντρες φωτεινού περιδέριου. Η βραδιά τέλειωνε με βεγγαλικά. Ο άρτος τότε λιγοςτός μα τα θεάματα μπόλικά.

Αυτά αναθυμάται ο Λομπαρδιανός, για να καταπολεμήσει την ανία του, καθώς στέκεται δίπλα στον υπουργό Εμπορικής Ναυτιλίας, στη τελετή των εγκαινίων των Ποσειδωνίων. «...Διότι η εμπορική μας ναυτιλία ταξιδεύει στα πέρατα της γης...η ναυτοσύνη των Ελλήνων...» ακούει σαν μακρινό βουητό τον υπουργό να μιλάει στο

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ μικρόφωνο ενώ η φωνή του ξανακούγεται χιλιοδυναμωμένη από τα θηριώδη μεγάφωνα που ζώνουν την πλατεία, μπροστά στο κτίριο του ΟΛΠ, απέναντι από τον Άγιο Νικόλαο, όπου γίνεται η εκδήλωση.

Τα χειροκροτήματα του κόσμου, βγάζουν τον Λομπαρδιανό από τους συλλογισμούς. Ο ήλιος κρέμεται ακόμη με το ένα πόδι στη άνοιξη που τέλειωσε και το άλλο στο καλοκαίρι που μόλις αρχίζει. Έχει κάμποσην ώρα ακόμη μπροστά του πριν δύσει. Ένα ελαφρό αεράκι προσπαθεί μάταια να διώξει την ζέστη, εκείνη την ώρα του δειλινού.

Δίπλα του στην εξέδρα των επισήμων στέκονται ακόμη ο Μητροπολίτης Πειραιώς με χρυσά άμφια που αστράφτουν στον ήλιο, οι αρχές του τόπου, μερικοί επιφανείς συνάδελφοί του, ο πρόεδρος των Ελλήνων Εφοπλιστών και ο πρόεδρος του Σίτυ που εκπροσωπεί τους Έλληνες εφοπλιστές του Λονδίνου.

Με έδρα των εταιρειών στο Σίτυ και στον Πειραιά ο ελληνικότητας εμπορικός στόλος είναι ο μεγαλύτερος στον κόσμο. Όμως οι Έλληνες εφοπλιστές κρατάνε ανέκαθεν χαμηλό κοινωνικό προφίλ. Ο Ωνάσης και ο Νιάρχος ήταν εξαίρεση. Δεν προκαλούν τον κόσμο με σκανδαλώδη ζωή ούτε επιδεικνύουν τα λεφτά τους. Αφοσιωμένοι στο έργο τους δουλεύουν σκληρά και μεγαλουργούν. Τρανταχτά ονόματα, όπως του Λομπαρδιανού, είναι πασίγνωστα στους κύκλους της παγκόσμιας ναυτιλίας αλλά άγνωστα έξω από αυτούς.

Γύρω από το Σίτυ και τον Πειραιά περιστρέφονται χιλιάδες επιχειρήσεις που ζουν από την ναυτιλία: τράπεζες, ναυπηγεία, ναυπηγοεπισκευαστικές μονάδες, ασφαλιστές, τροφοδότες, πράκτορες, ναυλομεσίτες, δικηγορικά και ελεγκτικολογιστικά γραφεία, σχολές, χώρια τα πληρώματα. Δίνουν ψωμί σε εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες και εισάγουν τεράστια ποσά συναλλάγματος.

Για τον Λομπαρδιανό αρχίζει απόψε μια εξουθενωτική εβδομάδα. Η ατζέντα με τα ραντεβού είναι ασφυκτικά γεμάτη με εκπρόσωπους εταιρειών του εξωτερικού. Τα βραδινά κλεισμένα σε δεξιώσεις. Είναι τόσες πολλές οι προσκλήσεις που κάθε βράδυ αναγκάζεται να παρευρεθεί, έστω και για λίγο, σε αρκετές από αυτές.

Τέλειωσαν επί τέλους οι ομιλίες. Οι επίσημοι κατευθύνονται προς την είσοδο του κτιρίου για τα εγκαίνια της έκθεσης. Ο Λομπαρδιανός πιάνει από το μπράτσο τον Υπουργό:

- «Γιώργο μου, εμένα να με συγχωρέσεις αλλά δεν μπορώ να σε συνοδεύω στα εγκαίνια. Είναι ανάγκη να γυρίσω στο γραφείο επειγόντως».
- «Να πας στο καλό, Ηρακλή. Θα σε δω το βράδυ στην δεξίωση του υπουργείου μου, έτσι δεν είναι;»
- «Θα έλθω ανυπερθέτως», αποκρίνεται ο Λομπαρδιανός και βιάζεται να απομακρυνθεί.

Περπατά μέχρι τα γραφεία της εταιρείας του, στην Ακτή Μιαούλη. Το σύγχρονο κτίριο με την γυάλινη πρόσοψη γράφει «Μέγαρο Λομπαρδιανού». Ο θυρωρός τσακίζεται να του ανοίξει την πόρτα και να καλέσει το ασανσέρ.

Ολόκληρος ο όγδοος όροφος φιλοξενεί το γραφείο του κι ένα μικρό διαμέρισμα που το χρησιμοποιεί σε έκτακτες περιπτώσεις. Στους άλλους ορόφους είναι τα διάφορα τμήματα της εταιρείας του, της «H.L. Maritime Limited» από τα αρχικά του ονόματος του.

Μπαίνει στο τεράστιο γραφείο του. Μπροστά του απλώνεται όλο το λιμάνι του Πειραιά που σφύζει εκείνη την ώρα από κίνηση. Απέναντι, η ακτή της Δραπετσώνας, πνιγμένη στην πολυκατοικία, εκεί που παλιά στοιβαζόταν, σε τσίγκινες παράγκες, η προσφυγιά από την Μικρασία. Στην Ακτή Ηετίωνος, το μεγάλο φέρυ φορτώνει νταλίκες για Κρήτη.

Ο Λομπαρδιανός κάνει ένα κρύο ντους, αλλάζει πουκάμισο και κοστούμι και ειδοποιεί τον οδηγό του να τον περιμένει στην είσοδο. Όταν σε λίγο κατεβαίνει, εκείνος βρίσκεται στο πόστο του με ανοιχτή την πίσω πόρτα της Τζάγκουαρ.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Προκόπη, πάμε στον Ναυτικό Όμιλο, στο Γκολφ Κλαμπ στην Γλυφάδα και στον Αστέρα Βουλιαγμένης. Με την σειρά που σου είπα».

Το άλλο πρωί στις εννιά είναι κιόλας στο γραφείο του, στον Πειραιά. Σε μισή ώρα έχει συνάντηση με τους εκπροσώπους της Samsung, του Κορεάτικου ναυπηγείου. Ενώ ετοιμάζεται να τους δεχθεί, η Αγγέλα τού δίνει ένα σημείωμα με τα ονόματα όσων έχουν στο μεταξύ τηλεφωνήσει. Κοιτάζει αφηρημένα τον κατάλογο όταν το βλέμμα του σταματά στο τελευταίο όνομα: Τζίλλιαν Τζόουνς. Δίπλα, ο αριθμός ενός κινητού τηλεφώνου. Τον καλεί ο ίδιος. Ύστερα από πέντε κουδουνίσματα, που τα μετρά ένα-ένα, ακούγεται η δροσερή φωνή της Τζίλλιαν.

- «Αλόου»

- «Γεια σου, Τζίλλιαν, Ηρακλής Λομπαρδιανός»

- «Καλημέρα, Ηρακλή, τι γίνεσαι;»

- «Από υγεία είμαι καλά, αγαπητή μου, αλλά τρέχω αυτή την εβδομάδα με τα Ποσειδώνια, ξέρεις...»

- «Τότε δεν είναι κατάλληλη η ημέρα που σε πήρα για να σου πω ότι έχω ρεπό για τρεις ημέρες», ακούγεται απογοητευμένη η φωνή της. «Θα σε ξαναπάρω την επόμενη φορά που θα είμαι στην Αθήνα».

- «Όχι, όχι, δεν υπάρχει λόγος», λέει εκείνος ύστερα από ελάχιστη σκέψη. «Κοίτα, αύριο βράδυ, στο ξενοδοχείο Αστήρ Παλλάς, στο Καβούρι, έχουμε την δεξίωση των Ποσειδωνίων της εταιρίας μου. Θα είσαι και εσύ καλεσμένη. Έχω κλείσει ένα δωμάτιο για εμένα κι ένα ρεζέρβα, για κάποιο φιλοξενούμενο της τελευταίας στιγμής. Αυτό θα το πάρεις εσύ. Στο γραφείο θα κατέβω για λίγο την άλλη ημέρα το απόγευμα. Οπότε, από βραδύς μέχρι το μεσημέρι της επόμενης μπορούμε να είμαστε μαζί. Τέτοια εποχή είναι ονειρεμένα στο Καβούρι. Τι λες;»

- «Ουάου, θα είναι τέλεια!».

9

Η δεξίωση

Το επόμενο βράδυ, ο Λομπαρδιανός υποδέχεται τους προσκεκλημένους του, μπροστά στην πισίνα του συγκροτήματος «Αφροδίτη» του Αστέρα.

Την εκδήλωση οργάνωσε, όπως πάντα, η Αγγέλα, η γραμματέας του. Τυλιγμένη στο σμαραγδί, μακρύ φόρεμα που ταιριάζει με τα πράσινα μάτια της, αγορασμένο από γνωστό γυναικείο κατάστημα του Πειραιά και εξοφλούμενο σε δώδεκα μηνιαίες δόσεις με πιστωτική κάρτα, επιτηρεί με άγρυπνο βλέμμα την ομαλή διεξαγωγή της δεξίωσης, παρεμβαίνοντας όπου χρειάζεται.

Ένα μεγάλο φεγγάρι, σαν κρόκος υπερφυσικού αβγού, καθρεφτίζεται στα ήρεμα, μαύρα νερά του Σαρωνικού που ανοίγεται διάπλατα μπροστά τους, ξεχύνοντας αφειδώλευτα το φως του σε ασημένιο ποτάμι.

Ο κατάφωτος χώρος της δεξίωσης γεμίζει σιγά-σιγά από τους προσκεκλημένους με ελαφρά καλοκαιρινά κοστούμια οι άνδρες εξώπλατα φορέματα οι γυναίκες. Στέκονται γύρω από την πισίνα με το ποτό στο χέρι, σε μικρά, πρόσκαιρα πηγαδάκια που γρήγορα αλλάζουν σύνθεση ή διαλύονται.

Το δροσερό βραδινό αεράκι μυρίζει θάλασσα, καπνό από τσιγάρα και πούρα, ακριβά γυναικεία αρώματα και ανδρικές κολόνιες. Εμπλουτίζεται κάθε τόσο από την κνίσα που στέλνει στα ουράνια ο γύρος και τα σουβλάκια που αργοψήνονται σε μεγάλες κινητές ψησταριές, για τον μπουφέ που θα ακολουθήσει.

Από της τελευταίους, γύρω της δέκα, έρχεται ο Υπουργός με τον αρχηγό του Λιμενικού Σώματος. Και ενώ ο Λομπαρδιανός ετοιμάζεται να εγκαταλείψει την θέση του στην υποδοχή, για να τους συντροφέψει, τον καθηλώνει στην θέση του ένα φεγγαρωτό χαμόγελο, πλαισιωμένο από το προσωπάκι της Τζίλλιαν που πλησιάζει ντυμένη με κομψό πετρόλ φορεματάκι, λίγο πιο πάνω από το γόνατο.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Καλησπέρα, Ηρακλή, ελπίζω δεν άργησα».

- «Μην ανησυχείς, my dear, ήλθες πάνω στην ώρα», της ψιθυρίζει ενώ την φιλά σταυρωτά. Είναι η πρώτη φορά που χαιρετιόνται με τέτοια οικειότητα. «Πάρε ένα ποτό στο μπαρ και σε συναντώ εκεί. Ξεφορτώνομαι τον Υπουργό κι έρχομαι να σε βρω».

Η Τζίλλιαν, που δεν γνωρίζει φυσικά κανένα από τους προσκεκλημένους, με ένα μαρτίνι στο χέρι, ρεμβάζει προς την θάλασσα, θαυμάζοντας το ποτάμι του σεληνόφωτος.

- «Σου αρέσει το Ελληνικό φεγγάρι; Σου το χαρίζω...» ακούει την φωνή του Λομπαρδιανού που ήλθε αθόρυβα από πίσω.

Εκείνη στρέφεται ξαφνιασμένη και χαμογελά.

- «Μου το χαρίζεις; Και πού θα βάλω;»

- «Μα, σου προσφέρω μαζί και μια φεγγαροθήκη!»

- «Είσαι πολύ ρομαντικός!».

- «Η παρουσία σου ξυπνά τον ρομαντισμό μου, αγαπητή μου Τζίλλιαν», λέει εκείνος με πλατύ χαμόγελο. «Α, να σου γνωρίσω και την Αγγέλα», συμπληρώνει δείχνοντας τη γραμματέα του που έχει πλησιάσει για να του ανακοινώσει ότι ο κύριος Υπουργός τον ψάχνει για να τον αποχαιρετίσει, επειδή αναχωρεί εσπευσμένα ύστερα από ένα τηλεφώνημα που δέχτηκε από τον πρωθυπουργό.

- «Επιστρέφω σε ένα λεπτό», λέει στην Τζίλλιαν και απομακρύνεται βιαστικά, αφήνοντάς την με την Αγγέλα, η οποία βρίσκει την ευκαιρία να μάθει τι μέρος του λόγου είναι τέλος πάντων αυτή η δεσποινίς Τζίλλιαν Τζόουνς που τηλεφωνιέται με το αφεντικό της. Σίγουρα, κάποιο πορνίδιο, που έβαλε στο μάτι το παχύ πορτοφόλι του. Στα τρία λεπτά, που κράτησε η στιχομυθία της με την Αγγλιδούλα, η γυναικεία της διαίσθηση τής λέει πως κάτι άλλο συμβαίνει εδώ. Οι στόχοι της είναι πολύ πιο υψηλοί από το να εξασφαλίσει κάποια δωράκια προσφέροντας τα κάλλη της στον μεσήλικα εργοδότη της.

- «Δεν άργησα», ακούγεται η φωνή του Λομπαρδιανού.

Η Αγγέλα απομακρύνεται διακριτικά. Παρά τα χαμόγελά της, στο ύφος της ο εφοπλιστής πιάνει μια υποψία αποδοκιμασίας για την Τζίλλιαν.

- «Λοιπόν, αγαπητή μου, πάμε για φαγητό; Θα καθίσουμε μαζί, φυσικά» λέει και της πιάνει απαλά το γυμνό μπράτσο για να την οδηγήσει. Η αίσθηση της σφιχτής, δροσερής σάρκας με την μεταξένια επιδερμίδα ανάμεσα στα δάχτυλά του τον αναστατώνει. Κρατά αυτή την φαινομενικά αθώα επαφή όσο πιο πολύ μπορεί.

Οι μεγάλες ροτόντες με τα λινά τραπεζομάντιλα και την εντυπωσιακή σύνθεση λουλουδιών στο κέντρο, δέχονται τους πρώτους συνδαιτυμόνες. Το κεντρικό τραπέζι είναι ρεζερβέ. Σ' αυτό θα καθίσουν ο Λομπαρδιανός με μια μικρή ομάδα εκλεκτών καλεσμένων έχοντας δίπλα του την Τζίλλιαν, πράγμα το οποίον θα δώσει τροφή στα συνηθισμένα κουτσομπολιά που θα τον αφήσουν αδιάφορο...

10

Υπό το σεληνόφως

Στις δύο μετά τα μεσάνυχτα οι καλεσμένοι έχουν αποχωρήσει, με εξαίρεση κάποιους μεθυσμένους Εγγλέζους ναυλομεσίτες. Ο Λομπαρδιανός παίρνει την Τζίλλιαν και φεύγουν για ένα τελευταίο ποτό. Τώρα που τέλειωσε το νταβαντούρι με την δεξίωση μπορεί, για πρώτη φορά, να την ξεμοναχιάσει.

Κατηφορίζουν τον εσωτερικό δρόμο του συγκροτήματος, ανάμεσα στα πεύκα, που οδηγεί προς την κεντρική πύλη. Ο Λομπαρδιανός είναι κουρασμένος από το τρέξιμο της ημέρας και την ορθοστασία της δεξίωσης. Αντίθετα, η Τζίλλιαν περπατά ανάλαφρη, τιτιβίζοντας ενθουσιασμένη τις εντυπώσεις της από το δείπνο, την

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ μαγευτική θέα, το περιβάλλον του ξενοδοχείου, τον κόσμο. Αυτό το βράδυ θα της μείνει αξέχαστο, λέει.

Περνούν δίπλα από την καμπάνα που έχει ο Λομπαρδιανός μόνιμα νοικιασμένη για γκαρσονιέρα. Το ειδυλλιακό περιβάλλον δίνει ξεχωριστό ρομαντισμό στις ερωτικές συνενυρέσεις του με διάφορες ώριμες κυρίες. Εδώ προστατεύονται από τα αδιάκριτα βλέμματα όσες είναι παντρεμένες. Την ύπαρξή της γνωρίζει μόνο η Αγγέλα που φροντίζει την πληρωμή του ενοικίου κάθε μήνα. Ένας τοίχος μόνο τους χωρίζει τώρα από την κρεβατοκάμαρα της καμπάνας. Υπό άλλες συνθήκες ο αρρενωπός εφοπλιστής θα είχε τον τρόπο να μπάσει μέσα το όμορφο κορίτσι που συνοδεύει. Τώρα όμως όχι.

- «Ο κήπος με τα πεύκα είναι απέραντος και το ξενοδοχείο παραμυθένιο», θαυμάζει η Τζίλλιαν.

- «Έχει φιλοξενήσει παλιές διασημότητες: Από Μπριζίτ Μπαρντό, Πωλ Νιούμαν, και Φρανκ Σινάτρα μέχρι Μπητλς. Μα, τι κάθομαι και σου λέω τώρα! Εσύ είσαι μικρή. Απ' όλους αυτούς μόνο τους συμπατριώτες σου, τους Μπητλς θα ξέρεις» λέει γελώντας.

- «Αστειεύεσαι! Δεν γεννήθηκα χθες...»

Λίγο πριν την κεντρική πύλη, στρέφουν αριστερά και βρίσκονται στο Club House, το ειδυλλιακό ρεστωράν του συγκροτήματος, κρεμασμένο στο βράχο της ακτής. Τέτοιαν ώρα είναι σχεδόν έρημο. Μια αντροπαρέα πληρώνει τον λογαριασμό και ένα νεαρό ζευγάρι δίπλα-δίπλα, απολαμβάνει το φεγγάρι πάνω στο κύμα.

Τα νυσταγμένα γκαρσόνια ξύπνησαν μόλις είδαν τον Λομπαρδιανό, τακτικό και γαλαντόμο πελάτη με την συνοδό του, που κάθονται σε ένα τραπέζι δίπλα στην θάλασσα, ένα μέτρο κάτω από τα πόδια τους. Παραγγέλλουν ντραμπούι με θρυμματισμένο πάγο. Το ξύλο τικ των καθισμάτων είναι ελαφρά νοτισμένο από την νυχτερινή υγρασία. Το ισχνό φως της φλόγας από τα δύο κηροπήγια, πάνω στο τραπέζι, κάνει την ατμόσφαιρα έντονα ερωτική.

Στην απέναντι πλευρά του κολπίσκου, η πισίνα του ξενοδοχείου «Αρίων», στέλνει γαλάζιες ανταύγειες με υποβρύχιους προβολείς. Λίγο πιο κάτω, κατάφωτο, ένα πολυτελές γιότ, έτοιμο να σαλπάρει για κάποιο Ελληνικό νησί.

Η Τζίλλιαν κοιτά έκθαμβη το μαγευτικό τοπίο. Την προηγούμενη φλυαρία της έχει τώρα διαδεχθεί βουβαμάρα. Μένουν σιωπηλοί ρεμβάζοντας στην δροσιά της νύχτας.

Ο Λομπαρδιανός, ο μέγας γυναικοκατακτητής, για κάποιον ανεξήγητο λόγο τώρα νιώθει αμήχανα, σαν μαθητής στο πρώτο ραντεβού. Δεν είναι η τεράστια διαφορά ηλικίας που τον χωρίζει από την συνοδό του. Είναι κάτι άλλο. Όλες του οι σχέσεις είχαν την αίσθηση του εφήμερου, του επιδερμικού, της συναλλαγής: σου δίνω - μου δίνεις. Σαν να έκανε μπίζνες. Σεξ δίχως έρωτα, συναισθηματισμούς, δεσμεύσεις, ζήλειες και ερωτόλογα, που τα θεωρεί ανοησίες.

Με την Τζίλλιαν είναι αλλιώς. Για πρώτη φορά στη ζωή του, μετά τον θάνατο της Ιόλης, νιώθει κάτι για μια γυναίκα. Ένα ακαθόριστο αίσθημα, μια τρυφεράδα. Είναι έρωτας; Δεν ξέρει. Την ποθεί σαν γυναίκα και ταυτόχρονα την σέβεται σαν..., αλήθεια, σαν τι; Δεν ήταν η Τζίλλιαν που τον είχε πλησιάσει μαγνητισμένη από το πορτοφόλι του, όπως οι τόσες άλλες. Όλες τις πρωτοβουλίες ήταν δικές του. Εκείνος προσφέρθηκε και να την μεταφέρει με το αυτοκίνητο από το αεροδρόμιο στο Λονδίνο την πρώτη φορά, εκείνος και την δεύτερη, εκείνος την κάλεσε να την φιλοξενήσει στην Ελλάδα.

Όμως, για ποιο λόγο ένα νέο κορίτσι, αντί να κάνει παρέα με άνδρες της ηλικίας της, βρίσκεται τώρα με κάποιον που θα μπορούσε να είναι πατέρας της; Ίσως την θέλγει ο μύθος που κουβαλά, μετά τον Ωνάση, ο κάθε Έλληνας εφοπλιστής και να της αρέσει η κοσμοπολίτικη ζωή. Είναι λογικό για μιαν υπάλληλο αεροπορικής

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ εταιρείας. Γιατί να μην δοκιμάσει να την ρίξει στο κρεβάτι; Δεν χάνει τίποτε αν την φλερτάρει ανοιχτά. Αν τσιμπήσει, συνεχίζει. Αν όχι, υποχωρεί.

Κι όμως, κάτι κλωτσάει μέσα του, κάτι τον εμποδίζει να δει την Τζίλλιαν σαν το αντικείμενο του πόθου του. Κι αυτό το κάτι είναι το ενδεχόμενο, έστω απειροελάχιστο, έστω τρελό, να είναι κόρη του. Λειτουργεί ενστικτωδώς μέσα του και εξουδετερώνει την οποιαδήποτε ερωτική διάθεση γι' αυτό το ωραίο κορίτσι που κάθεται τώρα δίπλα του.

- «Είναι θαυμάσια εδώ», σπάει τη σιωπή η Τζίλλιαν.
- «Και θα σου φαινόταν ακόμη πιο ωραία, αγαπητή μου, αν συνοδεύσουν από τον φίλο σου», ρίχνει άδεια για να πιάσει γεμάτα.
- «Μπα, αυτή την εποχή δεν έχω φίλο».
- «Μα, πώς είναι δυνατόν; Ένα τόσο όμορφο κορίτσι σαν και σένα να μην πολιορκείται από μια ντουζίνα θαυμαστές;» επιμένει εκείνος.

Το κορίτσι γελά.

- «Φαίνεται πως υπάρχει μεγάλος ανταγωνισμός από τις άλλες γυναίκες», αστεειεύεται.
- «Τότε θα πρέπει να σε φοβούνται οι άλλες γυναίκες» ανταποδίδει ο Λομπαρδιανός.

Μένουν πάλι αμίλητοι. Το νεαρό ζευγάρι που καθόταν παράμερα σηκώνεται να φύγει. Στο ημίφως ο Λομπαρδιανός διακρίνει την κόρη γνωστού τραπεζίτη με τον γιο Έλληνα εφοπλιστή από το Λονδίνο. Φαίνεται πως βρίσκεται σε εξέλιξη κάποιο ειδύλλιο.

Κοιτάζει λοξά την Τζίλλιαν. Με τα χέρια δεμένα στο στήθος, το κεφάλι γεμμένο προς τα επάνω κοιτά εκστατική τα αστέρια. Έχει την εύθραυστη ομορφιά εφήβου. Απορροφημένη στην ρέμβη της μοιάζει να τον αγνοεί. Η στάση του σώματός της επιτρέπει στο χαμηλό μπούστο του κομψού φορέματός να χαμηλώσει και να προσφέρει στον Λομπαρδιανό το προφίλ του γυμνού στήθους της που, χωρίς στηθόδεσμο, ξεπροβάλλει στητό σαν περιστέρι. Η ρώγα, ερεθισμένη από την νυχτιάτικη ψύχρα, είναι δυσανάλογα μεγάλη για το μικρό μέγεθός του. Ο Λομπαρδιανός έκθαμβος το κοιτά. Το φαντάζεται να σπαρταράει κλεισμένο στην χούφτα και μετά στα χείλη του. Η φαντασίωση αυτή του φέρνει μια μικρή ζάλη...

Αμέσως μέσα του κάτι σπάει: τα αυτάκια του κοριτσιού, ίδια με τα δικά του, καθώς προβάλλουν δίπλα του, τού φωνάζουν πως κάτι συμβαίνει. "Αν είχα κόρη, κάπως έτσι θα έμοιαζε" αναλογίζεται. Ξενερώνει. Ντρέπεται τώρα μπροστά στη θέα του μισόγυμνου στήθους. Εγκαταλείπει κάθε σχέδιο για φλερτάρισμα. Νιώθει ξαφνικά πολύ κουρασμένος.

- «Μήπως κρυώνεις; Θέλεις να φύγουμε;» την ρωτά.
- «Κρυώνω λίγο, αλλά είναι τόσο όμορφα εδώ που θα ήθελα να μείνουμε λίγο ακόμη, αν δεν σε πειράζει».
- «Τότε, μου επιτρέπεις;» και δίχως να περιμένει απάντηση βγάζει το σακάκι και το ακουμπά στους γυμνούς ώμους της Τζίλλιαν. Ήταν μια αυθόρμητη ενέργεια που θα την έκανε κάποιος τρυφερός εραστής. "Η κάποιος στοργικός πατέρας", συμπληρώνει και χαμογελά μέσα του ειρωνικά.

Τα κομματάκια του πάγου έχουν λιώσει στο ντραμπού τους αλλά το ποτό κρατά ακόμη την δροσιά του. Όποιος τους βλέπει από μακριά θα τους περνά για παράταιρο ερωτικό ζευγάρι.

Όταν σηκώνονται, η Τζίλλιαν έχει ριγμένο ακόμη στους ώμους το σακάκι του συνοδού της που πέφτει επάνω της σαν αστεία, μακριά μπέρτα. Ο Λομπαρδιανός την συνοδεύει μέχρι την πόρτα του δωματίου της, παραδίπλα από το δικό του και την καληνυχτίζει με ένα φιλί στο μάγουλο, αφού δίνουν ραντεβού για την άλλη μέρα το πρωί.

Όταν κλείνει πίσω του την πόρτα της σουίτας, ο εφοπλιστής πετά τα ρούχα του και ξαπλώνει γυμνός στο κρεβάτι. Σβήνει το φως πιστεύοντας πως με την κούραση

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ της μακριάς και κουραστικής ημέρας που έχει θα κοιμηθεί αμέσως. Η εικόνα όμως από το γυμνό στήθος της Τζίλλιαν τον αναστατώνει. Μάταια προσπαθεί να την αποδιώξει. Στριφογυρίζει στο κρεβάτι για κανένα μισάωρο. Αποκαμωμένος ανοίγει το λαμπατέρ του κομοδίνου και παίρνει το μυθιστόρημα του Μαρή που διαβάζει εκείνες τις ημέρες. Ο σελιδοδείκτης τού δείχνει το σημείο που είχε σταματήσει. «Και οι δυο αισθάνονταν ευχαρίστηση να βρίσκονται μαζί μια τέτοια όμορφη νύχτα, πλάι στη βαθυγάλαξη θάλασσα που την στόλιζαν τα φώτα των αγκυροβολημένων στον όρμο πλοίων...» Δεν προλαβαίνει την συνέχεια γιατί τον παίρνει ο ύπνος. Αργά το πρωί που σηκώνεται σβήνει και το λαμπατέρ.

11

Γεύμα με αστακό

Το πρωί, κατά τις έντεκα, ο εφοπλιστής κατεβαίνει στην μεγάλη πισίνα του «Ναυσικά», για να συναντήσει την Τζίλλιαν, όπως κανόνισαν από βραδύς. Είναι φρεσκοξυρισμένος και φορεί ένα μπεζ ανοιχτό, βαμβακερό παντελόνι, ένα ριχτό, γαλάζιο πουκάμισο από λινό ύφασμα και ντόκερς παπούτσια. Μίλησε πιο νωρίς με την Αγγέλα στο τηλέφωνο και ακύρωσε όλα τα πρωινά ραντεβού, με το πρόσχημα ότι κάτι έκτακτο του συνέβη. Θα κατέβει στο γραφείο μετά το μεσημέρι.

Είναι ένα ηλιόλουστο πρωινό μ' έναν ουρανό βαμμένο καταγάλανο από τον χρωστήρα του καλοκαιριού που μόλις έχει μπει δυναμικά. Κάθεται σε ένα πάνινο κάθισμα «σκηνοθέτη» στο μπαρ που είναι δίπλα στην πισίνα και παραγγέλλει καφέ περιμένοντας την Τζίλλιαν να φανεί. Και τότε την εντοπίζει. Είναι μέσα στο νερό και κολυμπά με απλωτές. Τον βλέπει κι εκείνη και τον χαιρετά κουνώντας χαριτωμένα το χέρι. Ανεβαίνει ολόχαρη την ανοξεϊδωτή σκαλίτσα φορώντας ένα κομψό κίτρινο μπικίνι που αναδεικνύει ιδανικά τις καμπύλες της. Σκουπίζει πρόχειρα τα νερά που στάζουν από το κορμί της με μια μεγάλη πετσέτα. Την ώρα που διπλώνει γύρω από την μέση της ένα γαλάζιο παρεό, εκείνος προλαβαίνει και το βλέπει. Το βλέπει πεντακάθαρα. Στο εσωτερικό μέρος του δεξιού μηρού της, ψηλά, πάνω στο άσπρο δέρμα, διαγράφεται το «σημάδι του Αγίου Συμεών» όπως το έλεγε η μακαρίτισσα η μάνα του. Είναι ένα σημάδι σε σχήμα ψαλιδιού, σαν καφετιά πανάδα, σε μέγεθος νομίσματος. Ολόιδιο με το δικό του. Στο ίδιο σημείο του σώματος, στο ίδιο σχήμα και στο ίδιο μέγεθος! Ο Λομπαρδιανός τα χάνει. Ούτε τα μαύρα του γυαλιά δεν μπορούν να κρύψουν την έκφραση της έκπληξής του.

- «Συμβαίνει κάτι;» ρωτά ανήσυχα η Τζίλλιαν.

- «Όχι, όχι, όλα είναι εντάξει», αποκρίνεται εκείνος προσπαθώντας να συνέλθει από την νέα ανακάλυψη. Γρήγορα ξαναβρίσκει την συνηθισμένη αυτοκυριαρχία του.

Πάνω στην ώρα περνά ο Μόρτεν Βέρνερ, ο Νορβηγός τραπεζίτης που προσπαθεί από καιρό να τον κάνει πελάτη. Σαραντάρης, παντρεμένος με την κόρη εφοπλιστή από το Όσλο και φορώντας βερμούδα και μπλουζάκι γνωστής μάρκας πλησιάζει τον Λομπαρδιανό με τεντωμένο το χέρι για χειραψία. Ο εφοπλιστής σηκώνεται για να τον χαιρετίσει.

- «Και η χαριτωμένη δεσποινίς είναι η κόρη σας, υποθέτω...» ρωτά ανυποψίαστος τον Λομπαρδιανό, δείχνοντας με το βλέμμα την Τζίλλιαν, διπλά ξεγελασμένος από την ομοιότητα και από την διαφορά ηλικίας τους.

-«Δυστυχώς, τα φαινόμενα απατούν καμιά φορά, αγαπητέ μου!» απαντά εκείνος συστήνοντας την Τζίλλιαν ως συνεργάτιδά του, γενικώς. Όταν ο άλλος φεύγει σαστισμένος για την γκάφα του, η Τζίλλιαν σκάει στα γέλια:

- «Ηρακλή, από εδώ και στο εξής νομίζω ότι πρέπει να σε λέω μπαμπά». Γελάει και ο Λομπαρδιανός με το αστείο.

- «Είσαι βέβαιος ότι δεν έχεις ποτέ συναντήσει την μητέρα μου πριν γεννηθώ;» συνεχίζει με κέφι το πείραγμα εκείνη.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Μπορεί να έχει συμβεί κι αυτό μόνο αν η μητέρα σου δεν είναι Αγγλίδα» απαντά διφορούμενα ο εφοπλιστής στο ίδιο περιπαικτικό ύφος.

Γύρω τους, νεανικά κορμιά τριγυρνούν ημίγυμνα μέσα στην αυθάδεια του σφρίγγους τους. Νέοι άντρες και γυναίκες μπαινοβγαίνουν στην πισίνα ή λιάζονται στις ξαπλώστρες πάνω στο γκαζόν. Ο Λομπαρδιανός αισθάνεται ξαφνικά παρείσακτος. Η Τζίλλιαν ανήκει σε αυτόν τον κόσμο και όχι στον δικό του. Νιώθει καλλίτερα όταν βλέπει να τον πλησιάζει κάποιος στην ηλικία του με μαγιό και αστείο σουλούπι. Τα πόδια του, λεπτά και ασθενικά σαν καλικάντζαρου, κάνουν κωμική αντίθεση με την μεγάλη κοιλιά που άδικα παλεύει να καλύψει ένα μπλε ριγωτό μαγιό. Το κεφάλι του είναι καλυμμένο από ένα ψάθινο καπέλο ενώ το μισό πρόσωπο κρύβει ένα τεράστιο ζευγάρι μαύρα γυαλιά. «Σαν φιγούρα από καρτούν που δραπέτευσε από σελίδα του Λούκυ Λουκ», σκέφτεται ο Λομπαρδιανός, που προσπαθεί ακόμη μέσα του να συνέλθει από το σοκ της νέας αποκάλυψης.

-« Ηρακλή, τι γίνεσαι;» ακούει με έκπληξη να τον φωνάζει το...καρτούν, που στο μεταξύ πλησιάζει και βγάζει τα γυαλιά του.

-«Βρε, Οδυσσέα, εσύ είσαι και δεν σε γνώρισα;» σηκώνεται και τον χαϊρέτησε γελώντας ο Λομπαρδιανός. «Ο κύριος Οδυσσέας Χρυσομάλλης, παλιός φίλος, η κυρία Τζίλλιαν Τζόουνς, συνεργάτιδα» σπεύδει να κάνει τις συστάσεις για να προλάβει νέα γκάφα.

- «Πως πάνε τα καράβια σου Ηρακλή; Έμαθα ότι έκανες μια νέα παραγγελία στην Κορέα. Θα σε πάρω τηλέφωνο, γιατί σκέφτομαι κι εγώ να κτίσω δυο βαπόρια στο ίδιο ναυπηγείο. Θέλω να σε συμβουλευτώ για ένα-δυο πράγματα».

- «Να με πάρεις όποτε θέλεις».

- «Σ' αφήνω τώρα για να μη σε στερώ άλλο από την εκλεκτή παρέα σου», λέει ο Χρυσομάλλης χαμογελώντας με νόημα. Όση ώρα μιλούσε τα μάτια του ήτανε καρφωμένα στο στήθος της Τζίλλιαν που ασφουκτιούσαν κάτω από το σουτιέν.

- «Αυτός δεν είναι ο άντρας της ηθοποιού...να δεις πως την λένε...» ρωτά αδιάφορα η Τζίλλιαν, όταν ο άλλος απομακρύνεται.

- «Όχι, είναι χήρος και χωρίς παιδιά. Ένας γεροξεκούτης πάμπλουτος εφοπλιστής που το μυαλό του είναι μονίμως στις γυναίκες, όπως θα πρόσεξες, φυσικά».

- «Δεν πρόσεξα τίποτε», λέει με αθώο ύφος η κοπέλα. Αν όμως κάποιος εκείνη την στιγμή μπορούσε να δει τα μάτια της πίσω από τα μαύρα γυαλιά, θα έβλεπε μια μικρή φλόγα να ανάβει και να σβήνει σαν αστραπή. Ο Λομπαρδιανός όμως δεν διαθέτει τέτοιες υπερφυσικές οπτικές ικανότητες...

- «Πάμε για φαγητό και να τα πούμε με την ησυχία μας;»

-« Ας είναι για κάτι ελαφρύ, ψάρι, ας πούμε».

-«Θα πεταχτούμε εδώ κοντά, στο "Ιθάκη". Έχει υπέροχη θέα και φρέσκα ψάρια».

-« Τέλεια! Τρελαίνομαι για αστακό. Μόνο δώσε μου δεκαπέντε λεπτά να πεταχτώ μέχρι το δωμάτιό μου, να κάνω ένα ντους και να βάλω ένα ρούχο επάνω μου», λέει και σηκώνεται.

Ο Λομπαρδιανός ειδοποιεί με το κινητό τον Προκόπη να έλθει και να τους πάρει με το αυτοκίνητο σε λίγο. Όταν ξεκινούν, η ώρα έχει φτάσει δωδεκάμισι και ο ήλιος αρχίζει να καίει.

Η Τζίλλιαν φοράει τώρα μια φαρδιά, μακριά, κόκκινη φούστα με μεγάλες τσέπες και γαλάζια πουκαμίσα. “Δροσερή σαν μπουμπούκι”, σκέφτεται ο Λομπαρδιανός μόλις ξεπροβάλλει από το ασανσέρ, με τα μαλλιά νωπά ακόμη από το ντους.

Βγαίνουν με το αυτοκίνητο από την κεντρική πύλη του Αστέρα και κατηφορίζουν αριστερά. Ακολουθούν τον παραλιακό δρόμο και σε τρία λεπτά το αυτοκίνητο παρκάρει μπροστά στο «Ιθάκη», που δεσπόζει στο υψωματάκι πίσω από τα πεύκα. Ανεβαίνουν τα πέτρινα σκαλοπάτια και λίγο πριν την είσοδο η Τζίλλιαν κοντοστέκεται να χαζέψει την παλιά ξύλινη βάρκα. Εκτός από διακοσμητική είναι και

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ η «βιτρίνα» του μαγαζιού, φορτωμένη φρέσκα ψάρια και θαλασσινά που αναπαύονται σε στρώματα θρυμματισμένου πάγου, ενώ δίπλα, η ζυγαριά περιμένει υπομονετικά να τα δεχτεί στην αγκαλιά της.

- «Ουάου, κοίτα, Ηρακλή, δεν είναι υπέροχα;».
- «Στη σχάρα, είναι καλλίτερα» λέει εκείνος κυνικά.

Στην είσοδο τους περιμένει ο μαιτρ, ειδοποιημένος τηλεφωνικά από την Αγγέλα, για να τους οδηγήσει στο αγαπημένο του τραπέζι. Διασχίζουν την χειμωνιάτικη σάλα με την ξύλινη επένδυση και βγαίνουν στην μεγάλη βεράντα του ρεστωράν.

Ο εφοπλιστής βάζει την Τζίλλιαν να καθίσει στα δεξιά του, σύμφωνα με το σαβουάρ-βιβρ, αλλά και για να της προσφέρει την θέα της θάλασσας που απλώνεται μπροστά τους. Το ολοπράσινο Καβούρι βρίσκεται στις δόξες του. Μπροστά τους η καταγάλανη θάλασσα που στραφταλίζει από τις λαμπερές ακτίνες του ήλιου, δεξιά η μικρή χερσόνησος πνιγμένη στα πεύκα κι αριστερά ανοίγεται ο παραλιακός δρόμος που οδηγεί στο Σούνιο.

Η Τζίλλιαν έχει μένει έκθαμβη. Τα παρτέρια με τα πολύχρωμα λουλούδια και τα δέντρα που τους περιστοιχίζουν δημιουργούν ένα παραδεισένιο περιβάλλον. Πριν προλάβουν να παραγγείλουν, ο Μπάμπης, το γκαρσόν, φέρνει παγωμένο το λευκό κρασί που ξέρει πως προτιμά ο εκλεκτός πελάτης του. Γεμίζει τα ποτήρια και απιθώνει προσεκτικά στην σαμπανιέρα την φιάλη με περασμένο γύρο στο λαιμό, σαν κασκόλ, μια λευκή πετσέτα.

Το «Ιθάκη» είναι ένα από τα αγαπημένα στέκια του εφοπλιστή, στην Αθήνα. Το χρησιμοποιεί σε τρεις περιστάσεις. Όταν έρχεται μόνος, για προσωπική του ευχαρίστηση, όταν φέρνει προσκεκλημένους από τον επαγγελματικό χώρο, γιατί ξέρει πως θα βγει ασπροπρόσωπος και όταν καλεί σε γεύμα ή δείπνο κάποια τρυφερή ύπαρξη, πριν καταλήξουν στην καμπάνα του, στον Αστέρα. Όταν όμως η ύπαρξη αυτή δεν μπορεί να εμφανισθεί δημοσίως, παραγγέλνει και τους σερβίρουν ιδιαιτέρως μέσα στην καμπάνα.

- «Με συγχωρείς που θα σε αφήσω για λίγα λεπτά, πηγαίνω να διορθώσω το μακιγιάζ» τον διακόπτει από τις σκέψεις του το κορίτσι.
- «Να σε συνοδέψω εγώ» προθυμοποιείται ο Λομπαρδιανός και κάνει να σηκωθεί.
- «Μα όχι, σε παρακαλώ, δεν πρόκειται να χαθώ, ούτε να με κλέψουν, σε βεβαιώνω» τον αποτρέπει χαμογελαστά.

“Νομίζω πως πρέπει να προσαρμοστώ στην σύγχρονη εποχή και να πάψω να είμαι τόσο ιπποτικός, όπως έμαθα στα νιάτα μου. Ειδικά όταν συνοδεύω ένα νέο κορίτσι που ασφαλώς τής φαίνεται γελοίο να την συνοδεύουν στην τουαλέτα, λες και είναι στη εποχή του παππού της. Καταντώ γραφικός”, σκέφτεται.

Ο Λομπαρδιανός φαινομενικά είναι ήρεμος. Μέσα του όμως τρώγεται. Τι συμβαίνει με αυτό το υπέροχο κορίτσι; Ποιο μυστικό κρύβουν, αν κρύβουν, οι ομοιότητες; Το ένα περιστατικό έρχεται να συμπληρώσει το άλλο. Το μυστήριο όσο πάει και πυκνώνει. Σαν να μην έφταναν οι περίεργοι λοβοί των αυτιών και η ετεροχρωμία, στα σουσούμια ήλθε να προστεθεί, μόλις πριν λίγο, το σημάδι του Αγίου Συμεών στο πόδι της, ολόιδιο με το δικό του. Πολλές συμπτώσεις μαζεύτηκαν! Περίεργο...πολύ περίεργο... Όμως ωστόσο βγάλει μιαν άκρη με αυτό το κουβάρι και βρει μια πειστική απάντηση σε όλα αυτά, δεν μπορεί να δει την Τζίλλιαν ούτε ως γυναίκα ούτε ως κόρη του. Κόρη του; Πολύ αστεία σκέψη, μα την αλήθεια....

Πίνει μια γερή γουλιιά από το μυρωδάτο λευκό κρασί. Μμμμ! Είναι στη σωστή θερμοκρασία που αναδεικνύει όλα του τα αρώματα.

Πρέπει να βρει τρόπο για να λύσει το μυστήριο. Δεν είναι βέβαια η κατάλληλη στιγμή, που το μυστήριο, αυτοπροσώπως, η Τζίλλιαν δηλαδή, βρίσκεται μαζί του, ο ήλιος καίει και το οινόπνευμα από το κρασί κυκλοφορεί ήδη στο αίμα και του φέρνει μιαν ελαφριά, ευχάριστη ζαλάδα. Τώρα θα απολαύσει την ηλιόλουστη μέρα, το

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ
ωραίο γεύμα και την συντροφιά αυτής της αιθέριας ύπαρξης που έλαχε στο δρόμο
του. Όλα τα άλλα μπορούν να περιμένουν.

- «Δεν άργησα!» ακούγεται η φωνή της Τζίλλιαν πίσω από την πλάτη του. Κάθεται
στη θέση της με ένα αστραφτερό χαμόγελο.

“Είναι ωραία σαν την άνοιξη του Μποτιτσέλι” σκέφτεται γοητευμένος ο μεσόκοπος
εφοπλιστής ενώ της λέει φωναχτά:

- «Όχι, καθόλου».

Ο σερβιτόρος εμφανίζεται με μια ασημένια, μακρόστενη πιατέλα. Πάνω της
ξαπλωμένος ένας μεγάλος, λαχταριστός αστακός, κόκκινος σαν ασπρουλιάρης
Σκανδιναβός που κάθισε πολλές ώρες στον ήλιο χωρίς αντηλιακό. Μόνο που αυτός ο
ταλαίπωρος είναι ψημένος στα κάρβουνα με μια μεγάλη μαχαιριά στην πλάτη να τον
χωρίζει στα δύο, από πάνω ως κάτω.

- «Ιδού ο αστακός που παράγγειλες» της ανακοινώνει με υπερηφάνεια ο
Λομπαρδιανός.

- «Ω, μα είναι υπέροχος!».

Ο σερβιτόρος με ένα μαχαιροπίρουνο βάζει το κάθε μισό στα πιάτα των
πελατών του. Αφήνει στη μέση το μπολ με λαδολέμονο κι ένα ζευγάρι
καρυοθραύστες για να σπάνε το σκληρό κέλυφος στις δαγκάνες. Ο Λομπαρδιανός
του ζητεί να πασπαλίσει τον αστακό με μπόλικο πιπέρι τριμμένο στην στιγμή με τον
μεγάλο ξύλινο πιπερόμυλο.

Τρώνε με όρεξη. Ο εφοπλιστής ξεχωρίζει την άσπρη, κρουστή σάρκα του
αστακού από το κέλυφος με άνεση ενώ, αντίθετα, η Τζίλλιαν παλεύει με αδέξιες
κινήσεις δείχνοντας όμως πως αυτή η μάχη την διασκεδάζει.

Το κινητό τηλέφωνο του Λομπαρδιανού, απαραίτητο εργαλείο για την δουλειά
του, ακουμπισμένο σε πλήρη ετοιμότητα δίπλα του, βομβίζει. Ο εφοπλιστής
διακόπτει το φαγητό για να απαντήσει.

- «Εμπρός...εμπρός...ποιος είναι;...ναι; Δεν σας ακούω...ναι; Δεν ακούγεστε
καθόλου, ξαναπάρτε με» λέει και το κλείνει.

- «Αχ, κόπηκα», ακούγεται η τρομαγμένη φωνούλα της Τζίλλιαν που κρατά με τα
δάχτυλά της τον δείκτη του αριστερού χεριού βαμμένο με λίγο αίμα. Κοιτά
σαστισμένη τον Λομπαρδιανό σαν να περιμένει από αυτόν να κάνει κάτι. Μοιάζει με
μικρό κοριτσάκι που, τρομαγμένο στη θέα του αίματος, ζητεί βοήθεια από τον πατέρα
του. Ο Λομπαρδιανός, χωρίς δεύτερη σκέψη, βγάζει το άσπρο μαντήλι με το
μονόγραμμά του που συνηθίζει να έχει πάντα στην δεξιά τσέπη και σκουπίζει το
αίμα.

- «Είμαι πολύ αδέξια! Με τρύπησε το αγκάθι της δαγκάνας», ψελλίζει εκείνη.

- «Φτηνά την γλίτωσες» την παρηγορεί γελώντας ο Λομπαρδιανός. «Άκου, για να
γελάσεις, μια δικιά μου γκάφα. Βρισκόμουν στην Γενεύη για δουλειές και ο
τραπεζίτης μου με την σύζυγό του με έβγαλαν για φαγητό, σ' ένα ρεστωράν που
φημιζόταν για τα ψάρια του. Προσπαθούσα να σπάσω με τον καρυοθραύστη την
δαγκάνα του αστακού, που όμως αποδείχτηκε “σκληρό καρύδι”. Σε μια στιγμή
γλιστρά από τα χέρια μου ολόκληρη η δαγκάνα, πετά στο αέρα και προσγειώνεται
στο μπούστο της κυρίας του τραπεζίτη!»

- «Χα, χα, δεν το πιστεύω. Εσύ σκαρφίστηκες αυτή την ιστορία», λέει η Τζίλλιαν
σκασμένη στα γέλια.

- «Και όμως, είναι αλήθεια».

- «Να καθαρίσω το ψάρι σας, κύριε Λομπαρδιανέ;» τους διακόπτει ο σερβιτόρος. Σε
λίγα λεπτά το ζουμερό φαγκρί, ψημένο στα κάρβουνα αναπαύεται ξεκοκαλισμένο
στην πιατέλα με το κεφάλι χωριστά.

Η Τζίλλιαν δοκιμάζει ένα κομμάτι ψαχνό. Ο Λομπαρδιανός παίρνει το
ψαροκέφαλο.

- «Μα, τι κάνεις; Τρώς το κεφάλι; Τρώγεται;» απορεί εκείνη.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Αν τρώγεται; Όσοι ξέρουν να φάνε ψάρι, το κεφάλι προτιμούν. Αρκεί, βέβαια, να είναι φρέσκο. Θέλεις να δοκιμάσεις;»
- «Α, όχι, ευχαριστώ».
- «Την επόμενη φορά που θα έλθεις στην Ελλάδα, θα πάμε για κοκορέτσι», λέει με πονηρό ύφος εκείνος.
- «Κοκορέτσι; Τι είναι αυτό;»
- «Πρώτα θα το δοκιμάσεις και μετά θα σου πω», χαμογελά με σημασία.
- «Αποκλείεται να δοκιμάσω αν δεν ξέρω τι είναι», αντιτείνει παιχνιδιάρικα η κοπέλα. «Ξέρεις, Ηρακλή, συνεχίζει αλλάζοντας ύφος, άνθρωποι σαν και σένα, με επιχειρηματικό δαιμόνιο, είναι αξιοθαύμαστοι. Αναρωτιέμαι, αν δεν γινόσουν εφοπλιστής, τι επάγγελμα θα έκανες;»
- «Ιδιοκτήτης ψαροταβέρνας», λέει ξερά, κάνοντας την Τζίλλιαν να γελάσει νομίζοντας πως αστειεύεται. Την αφήνει στην πλάνη της.

Αλλάζουν γεύση με σορμπέ λεμόνι και δροσίζονται με κρύα φρούτα: τραγανά κεράσια, ώριμες φράουλες, ανανά και πρώιμο καρπούζι.

Ο Λομπαρδιανός κοιτάζει διακριτικά το ρολόι του. Η ώρα πέρασε. Πρέπει να κατέβει στον Πειραιά. Τον περιμένει ο πρόεδρος της Shell που ήλθε με την οικογένειά του στην Ελλάδα, με αφορμή τα Ποσειδώνια, συνδυάζοντας μίνι διακοπές και μπίζνες. Η Τζίλλιαν θα πάρει την απογευματινή πτήση για Λονδίνο.

- «Λοιπόν, Τζίλλιαν, χάρηκα που μπόρεσα να σε φιλοξενήσω έστω και για λίγο, στην Αθήνα. Λυπάμαι γιατί η άδειά σου έπεσε στα Ποσειδώνια κι έτσι, δεν μπόρεσα να σου προσφέρω αυτό που ήθελα, μια κρουαζιέρα με το σκάφος μου. Το καλοκαίρι τα Ελληνικά νησιά είναι μαγεία. Έχεις πάει σε κάποιο;»
- «Στη Μύκονο, πριν δυο χρόνια».
- «Ευκαιρία, λοιπόν, να σου γνωρίσω και τα υπόλοιπα χίλια τετρακόσια ενενήντα εννιά νησιά μας».
- «Τι; Μα είναι τόσα;»
- «Ίσως και περισσότερα. Μην ανησυχείς, αν τα βρίσκεις πολλά, μπορούμε να βολευτούμε και με λιγότερα,. Δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε τα πιο όμορφα».
- «Ευχαριστώ, Ηρακλή. Είσαι πολύ καλός».
- «Υποσχέσου μου το λοιπόν, πως την επόμενη φορά που θα έχεις άδεια από την δουλειά σου, έστω και λίγων ημερών, θα με πάρεις πάλι τηλέφωνο να μου το πεις».
- «Το υπόσχομαι», λέει ύστερα από κάποιο δισταγμό εκείνη.

Ο Προκόπης, τους περιμένει με την μπλε Τζάγκουαρ στη είσοδο του ρεστωράν. Καθ' οδόν προς τον Αστέρα όπου θα αφήσουν την Τζίλλιαν πριν κατέβουν στον Πειραιά, ο Λομπαρδιανός δίνει στον Προκόπη εντολή να επιστρέψει αργότερα στο ξενοδοχείο για να παραλάβει την φιλοξενούμενή του και να την πάει στο αεροδρόμιο.

Η Τζίλλιαν ζητεί να την αφήσουν στην κεντρική πύλη του Αστέρα. Θέλει να περπατήσει στον περίβολο μέχρι να φθάσει στο δωμάτιό της. Ο περίπατος κάτω από τα πεύκα την ενθουσιάζει. Οι δύο επιβάτες κατεβαίνουν για να αποχαιρετιστούν.

- «Ηρακλή, σε ευχαριστώ ακόμη μια φορά για την φιλοξενία. Είσαι ο τέλειος οικοδεσπότης», λέει με θέρμη το κορίτσι.
- «Ευχαρίστησή μου. Και όπως είπαμε, θα περιμένω τηλεφώνημά σου για τα νησιά...Καλό ταξίδι...»

Η Τζίλλιαν τού δίνει ένα δυνατό φιλί στο μάγουλο, κάνει μεταβολή και φεύγει. Ο άνδρας την παρακολουθεί να απομακρύνεται σαν ελαφίνα με γρήγορα βήματα. Η γαλάζια πουκαμίσια της ανεμίζει στην πνοή της θαλασσινής αύρας ενώ η κόκκινη φούστα πετά, θαρρείς, ερωτικές φλόγες. Ανάμεσα στα καταπράσινα δέντρα του Ελληνικού τοπίου αυτή η κόρη του βορρά μεταμορφώνεται σε Νηρηίδα που βγήκε σεργιάνι στη στεριά. Ο Λομπαρδιανός φαντάζεται τον εαυτό του σαν Σειληνό να την κυνηγά ανάμεσα στα δέντρα για να την πιάσει και να την ξαπλώσει στο χορτάρι...

“Κι αν είναι κόρη μου;”

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Αυτή η ηλίθια σκέψη πέφτει πάνω του σαν σφαλιάρα και τον βγάζει απότομα από την φαντασίωση. Μπαίνει βιαστικά στο αυτοκίνητο που τον περιμένει με αναμμένη μηχανή.

- «Τράβα Πειραιά», λέει βαρύθυμα.

12

Το ματωμένο μαντήλι

Το μεγάλο αυτοκίνητο με την αθόρυβη μηχανή μπαίνει στην Ποσειδώνος με κατεύθυνση τον Πειραιά.

Όση ώρα έτρωγε προηγουμένως και χαριτολογούσε με την Τζίλλιαν δεν μπορούσε να αποδιώξει από το μυαλό του την νέα αποκάλυψη που έγινε δίπλα στην πισίνα με το ίδιο σημάδι στο πόδι τους. Τώρα που έμεινε μόνος η σκέψη αυτή στριφογυρίζει στο κεφάλι του σαν ενοχλητική μέλισσα. Μα, πώς είναι δυνατόν να συμβαίνουν αυτά; Οι ομοιότητες είναι και πολλές και χαρακτηριστικές. Ξεπερνούν κάθε πιθανότητα σύμπτωσης. Τουλάχιστον έτσι δείχνουν τα πράγματα. Πώς όμως θα μπορούσε να είναι κόρη του η Τζίλλιαν αφού η μάνα της είναι βρετανίδα κι εκείνος στείρος την εποχή της σύλληψής της; Από την άλλη, πως να εξηγηθεί αυτή η σειρά ομοιοτήτων; Βέβαια, η τύχη παίζει, καμιά φορά, σατανικά παιχνίδια με «διαβολικές συμπτώσεις». Και στην περίπτωση του, κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενη οι ομοιότητες να οφείλονταν στο τυχαίο, στην σύμπτωση. Έστω και διαβολική!

Ο Προκόπης οδηγεί πάντα την Τζάγκουαρ με στυλ αυτοκρατορικό. Το φρενάρισμά του είναι μαλακό και το αμάξι σταματά χωρίς να το καταλάβει ο επιβάτης. Όταν ξεκινά πάλι, πατά απαλά το γκάζι χωρίς βιαστικές επιταχύνσεις. Στα έμπειρα χέρια του, η Τζάγκουαρ γίνεται πειθήνια γατούλα Αγκύρας. Βέβαια, στην ανάγκη, όπως για να προλάβουν το αεροπλάνο, ο Προκόπης με το γκάζι μαστιγώνει αδυσώπητα τα τριακόσια άλογά της. Τότε ξυπνούν μέσα της τα ένστικτα του άγριου ζώου και δείχνει την κλάση της. Μόλις φτάνει έγκαιρα στον προορισμό ξαναγίνεται η μισοκοιμισμένη γατούλα.

Μέρα με τη μέρα οι ζέστες σφίγγουν. Ο Ιούνιος αφήνει τα προσχήματα και δείχνει καθαρά πως το καλοκαίρι μπήκε. Ο Λομπαρδιανός κατεβάζει λίγο το παράθυρο του αυτοκινήτου για να ανασάνει φρέσκο, θαλασσινό αέρα, έστω και ζεστό, αντί τον παγωμένο που βγάζει ο κλιματισμός του αυτοκινήτου. Η παλιά του αλλεργία, ερεθισμένη από την σκόνη, τον θυμάται και φταρνίζεται. Βγάζει αφηρημένα το μαντήλι για να σκουπίσει την μύτη του. Και τότε το βλέπει: το άλικο αίμα της Τζίλλιαν από το μικροατύχημά της και τις «πρώτες βοήθειες» που της έδωσε. Όταν θα φτάσει στο γραφείο, θα το πετάξει στο καλάθι των ακρήστων και θα πάρει ένα καθαρό.

Ξαφνικά, του έρχεται μια ιδέα. Βέβαια! Ιδού η λύση! Πώς δεν το σκέφτηκε πιο μπροστά! Μόνο με αυτό τον τρόπο θα λύσει οριστικά και αμετάκλητα το μυστήριο της ομοιότητας: το γενετικό υλικό της Τζίλλιαν που έφτασε στο μαντήλι του από καθαρή σύμπτωση.

Η λύση στο μυστήριο ήταν τόσην ώρα μέσα στα χέρια του, ή καλλίτερα μέσα στην τσέπη του! Δεν έχει παρά να καταφύγει στην σύγχρονη τεχνολογία. Θα στείλει το μαντήλι, μαζί με δικό του γενετικό υλικό, σε ειδικό εργαστήριο που κάνει εξετάσεις πατρότητας μέσω του DNA. Αυτή είναι η ασφαλέστερη, η ταχύτερη, η πιο εχέμυθη και η πιο εύκολη λύση. Ούτε σπαζοκεφαλίες ούτε τίποτε. Δεν χρειάζεται πια να ανακρίνει διακριτικά της Τζίλλιαν ούτε να κάνει τίποτε άλλο. Πώς δεν το σκέφτηκε πιο μπροστά αντί να περιμένει την τύχη να του ματώσει το μαντήλι. Μπορούσε να μηχανευτεί κάποιον τρόπο να υποκλέψει από την Τζίλλιαν γενετικό

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ υλικό. Αίμα ή σάλιο θα ήταν δύσκολο. Όμως κάποιες τρίχες από το κεφάλι της, πολύ πιο εύκολο.

Ωραία! Με αυτό το ματωμένο μαντήλι θα αποκλείσει μια για πάντα το ενδεχόμενο η Τζίλλιαν, για κάποιους πολύ μυστηριώδεις λόγους, να είναι κόρη του. Έτσι, θα απαλλαγθεί, επί τέλους, από αυτή την έγνοια που τον βρήκε στα καλά καθούμενα. Κι όταν η περίπτωση πατρότητας αποκλεισθεί περίτρανα και με την σφραγίδα της επιστήμης, τότε ο δρόμος θα είναι ανοιχτός! Ξέρει καλά πώς να χειριστεί την υπόθεση της γυναίκας που την λένε Τζίλλιαν... Ωσπου όμως να εξαφανιστεί και η παραμικρή υποψία πατρότητας, δεν θα αφήνει την φαντασία του να προτρέχει.

- «Μπροστά μας έχουμε σύννεφο σκόνης. Μήπως προτιμάτε να κλείσω τα παράθυρα, κύριε;» τον προσγειώνει η φωνή του σοφέρ.

Έχουν φτάσει στο ύψος του Ιππόδρομου, στη ρίζα της Συγγρού, και ο κουρνιαχτός που ξεσηκώνουν τα εργοτάξια από την μεριά της θάλασσας είναι ενοχλητικός για όσους περνούν από την λεωφόρο Ποσειδώνος. Τα συνεργεία των Ολυμπιακών έργων δουλεύουν νυχθημερόν. Τα τρία χρόνια που απομένουν μέχρι το μεγάλο γεγονός, αφήνουν λίγα περιθώρια για καθυστερήσεις. Όλη η Αττική είναι ένα απέραντο εργοτάξιο. Ο μπουχός, από όλα αυτά τα έργα, καλύπτει μόνιμως τον γαλάζιο ουρανό με μια καφετιά σκόνη.

- «Ναι, Προκόπη».

Στο Νέο Φάληρο, το παλιό, τιμεντένιο Στάδιο Καραϊσκάκη είναι ισοπεδωμένο. Εδώ ο Λομπαρδιανός, νεαρός, σπουδαστής στην Σχολή Εμποροπλοιαρχών, έζησε τις μέρες δόξας του Ολυμπιακού. Όταν ήλθε στραβάδι από το χωριό, δεν ήξερε πολλά πράγματα για τα ποδοσφαιρικά της πρωτεύουσας. Ο συμμαθητής του στη σχολή, ο Νώντας, Πειραιωτάκι από το Κερατσίνι, φανατικός Ολυμπιακάκιας, τον μύησε στον «θρύλο».

Χτυπά το κινητό του. Η Αγγέλα, από το γραφείο, τον πληροφορεί ότι ο πρόεδρος της Shell έχει ήδη καταφθάσει για το ραντεβού τους.

«Σε τρία λεπτά θα είμαι εκεί» της λέει κοιτώντας απορημένα το χρυσό του Ρόλεξ, το τελευταίο δώρο γενεθλίων του από την Ιόλη, λίγο πριν πεθάνει. Ο επισκέπτης του ήλθε πέντε λεπτά νωρίτερα. Εκείνος θα είναι συνεπής στο ραντεβού του.

Ικανοποιημένος από την επικείμενη λύση του μυστηρίου της πατρότητας βγαίνει από το αυτοκίνητο που στάθμευσε μπροστά στο «κτίριο Λομπαρδιανού». Ξαναθυμίζει στον Προκόπη, να φύγει σε τρεις ώρες για να πάει την δεσποινίδα Τζίλλιαν στο αεροδρόμιο.

-«Αμ, τώρα, αγαπητή μου Τζίλλιαν, εδώ σε έχω, στο τσεπάκι μου», σκέφτεται ευχαριστημένος χαϊδεύοντας το μαντήλι και χαμογελά με το έξυπνο λογοπαίγνιό του.

13

Η εξέταση DNA

Την επόμενη εβδομάδα ο Λομπαρδιανός δεν κάνει το συνηθισμένο ταξίδι του στο Λονδίνο. Τον κρατούν στον Πειραιά οι υποθέσεις που έχουν συσσωρευτεί εξ αιτίας των Ποσειδωνίων. Είναι γι' αυτόν μια αναπόφευκτη αγγαρεία.

Τον τελευταίο καιρό όλο και πιο συχνά του έρχεται η σκέψη “προς τι όλα αυτά;” Αν πουλήσει τον στόλο, το ποσό που θα συγκεντρώσει μαζί με τις προσωπικές καταθέσεις του, ξεπερνά τα δύο δισεκατομμύρια δολάρια. Ένα μικρό κλάσμα τους υπεραρκεί για να ζήσει πλουσιοπάροχα το υπόλοιπο της ζωής του. Γιατί, το λοιπόν,

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ
όλος αυτός ο μπελάς, το τρέξιμο, η καθημερινή παρουσία στο γραφείο, τα συχνά ταξίδια στο Λονδίνο και στο υπόλοιπο κόσμο, οι διαπραγματεύσεις, οι ατέλειωτες συσκέψεις, η αγωνία για το πώς θα πάει η ναυλαγορά, η έγνοια αν κάποιο βαπόρι πάθει ζημιά και πνιγούνε άνθρωποι; Αν ήταν υπάλληλος τώρα θα ετοιμαζόταν για σύνταξη. Κι αυτός όχι μόνο δεν ετοιμάζεται να αποσυρθεί αλλά παραγγέλλει νέα πλοία, λες και θα ζήσει αιώνια.

Αν είχε κάποιον διάδοχο να του αφήσει την επιχείρηση, ο μόχθος του θα έχει κάποιο νόημα. Βλέπει τους άλλους πλοιοκτήτες και ζηλεύει. Πολλοί είναι παλιοί καπεταναίοι σαν κι αυτόν. Όλοι τους έχουν ένα γιο ή μια κόρη, άξια παιδιά, σπουδαγμένα στα καλλίτερα πανεπιστήμια του εξωτερικού, έτοιμα να διαδεχτούν τον πατέρα τους στο πηδάλιο της εταιρίας τους. Αρκετά από αυτά το κάνουν ήδη με επιτυχία. Αυτός τι έχει; Εκείνο το κοπρόσκυλο, τον γιο του, ανίκανο και αδιάφορο για τα πάντα, που ούτε για κλητήρας στην εταιρία δεν κάνει. Και να ήταν μόνο αυτό; Αντί της περηφάνιας που νιώθει κάθε πατέρας για τον γιο του, αυτός αισθάνεται ντροπή.

Πόσες φορές, όταν η κούραση βαραίνει το κορμί και την ψυχή του, δεν σκέφτεται να τα παρατήσει και να τα πουλήσει όλα. Στο νου του όμως έρχονται οι εκατοντάδες οικογένειες που τρώνε ψωμί από τα χέρια του. Κάποιοι από τους υπαλλήλους και τους ναυτικούς μπήκαν νεαροί στην εταιρεία του, παντρεύτηκαν, έκαναν παιδιά, άσπρισαν και είναι ακόμη εδώ να δουλεύουν με τον ζήλο που είχαν όταν πρωτοήλθαν. Άσε που, αν “βγει στην σύνταξη” δεν θα έχει με τι να ασχολείται, πώς να περνά τον καιρό του. Το μόνο που ξέρει να κάνει είναι να δουλεύει. Τίποτε άλλο. Από την μια γκρινιάζει και από την άλλη δεν τολμά να τα παρατήσει. Ίσως η αφοσίωση στη δουλειά να είναι ο δικός του υποσυνείδητος τρόπος να καταπολεμήσει τον φόβο του θανάτου που τον επισκέπτεται τελευταία όλο και πιο συχνά.

Παλιότερα δεν είχε τέτοιες έγνοιες. Όμως πριν από λίγους μήνες, όταν στην τούρτα γενεθλίων του είδε τα δύο κεράκια με το έξι και το μηδέν ένιωσε ένα μικρό σοκ. Μία ακόμη δεκαετία έκλεινε στη ζωή του. Πέρασε στο μυαλό του η εικόνα με την μακριά σειρά σβησμένων κεριών, ένα για κάθε χρόνο που άφηνε πίσω του.

Κάποια βράδια, αλλάζοντας πλευρό στο κρεβάτι, ξυπνούσε και δεν μπορούσε να ξανακοιμηθεί. Το μυαλό του πλημμύριζε από σκέψεις που ως τότε δεν είχε κάνει άλλη φορά. "Τελικά, τι είμαι, επιτυχημένος ή αποτυχημένος;". Βάζει στο ένα τάσι της ζυγαριάς το χρήμα, την δύναμη, την επιρροή, την άνεση που απόκτησε και στο άλλο το άγχος, την μοναξιά και την αποτυχία του σαν πατέρας. Το δεύτερο βαραίνει περισσότερο. "Και που έχω λεφτά, τί έγινε; Μια μπριζόλα τρώω εγώ μια μπριζόλα και ο τελευταίος υπάλληλός μου. Ένα ποτήρι κρασί εγώ, ένα κι εκείνος. Σε τελευταία ανάλυση, ποιος από τους δυο μας είναι πιο ευτυχισμένος; Μήπως έπρεπε να είχα ακούσει τον πατέρα μου και να είχα μείνει στο νησί;".

Η σκέψη του γύριζε στα γηρατεία που τον περιμένουν κρυμμένα στη επόμενη γωνία. Φοβάται και την γεροντική άνοια. Ξεχνά πράγματα όλο και πιο συχνά. Γηρατεία και μοναξιά. Φαντάζεται τον εαυτό του στο αποστειρωμένο περιβάλλον ενός πολυτελούς οίκου ευγηρίας, γηροκομείο δηλαδή, ανάμεσα σε απρόσωπες νοσοκόμες και παγώνει. Αν είχε ένα παιδί να τον φροντίζει, να τον γνοιάζεται και να του κρατά συντροφιά. Μια κόρη! Πόσο του λείπει μια κόρη...Να η αντιμετώπιση του θανάτου: η διαιώνιση των γονιδίων του μέσω μιας κόρης και μέσω των εγγονιών και των δισέγγονων που θα γεννούσε. Τώρα τον ρόλο των απογόνων καλείται να παίξει το Ίδρυμα Λομπαρδιανού. Ας μην ξεγελά τον εαυτό του. Αυτός είναι πρωτίστως ο λόγος που αποφάσισε την δημιουργία του. Αφού δεν μπορεί να διαιωνίσει τα γονιδια του ας διαιωνίσει το όνομά του. Βλέπεις, άλλοι γονείς, πιο τυχεροί είχαν έναν γιο-καμάρι. Στον ίδιο έπεσε το πρώτο λαχείο: ένα γιος-ρεζίλης. Να είχε ζήσει η Περσεφόνη, η κορούλα του, που δεν πρόλαβε να μεγαλώσει...πόσο διαφορετικά θα ήσαν τα πράγματα!

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ

Πρωτεύει τώρα να στείλει το ματωμένο μαντήλι για εξέταση DNA. Ποιον όμως μπορεί να εμπιστευτεί για να τον βοηθήσει σ' αυτή την υπόθεση; Ο ίδιος δεν έχει ιδέα του ούτε σε ποιο εργαστήριο να στείλει το μαντήλι ούτε με ποια διαδικασία. Ενώ ψάχνει την λύση, χτυπά το εσωτερικό τηλέφωνο.

-«Κύριε Λομπαρδιανέ, έχει έλθει ο κύριος Μωραΐτης, χωρίς ραντεβού. Μπορεί να περάσει;» τον ρωτά η Αγγέλα.

Τα μάτια του λάμπουν.

-“Να, ο άνθρωπος που ψάχνω! Έμπιστος και κατάλληλος” σκέφτεται.

Από το άνοιγμα της πόρτας προβάλλει ο Μωραΐτης, με την κοιλίτσα του ακόμη πιο φουσκωτή ανάμεσα στις κίτρινες τιράντες. Από καιρό έχει καταργήσει την ζώνη γιατί τον σφίγγει.

- «Τι κάνεις βρε παλιόπαιδο; Πως μας θυμήθηκες έτσι ξαφνικά;» τον ρωτά ο Λομπαρδιανός γελώντας πλατιά και τον χτυπά φιλικά στην πλάτη με τον θάρρος της πολύχρονης φιλίας τους.

- «Είδα φως και μπήκα», αστειεύεται ο άλλος. «Μόλις τέλειωσα μια δουλειά, εδώ, στα δικαστήρια της Σκουζέ. Με την ευκαιρία, σου έφερα και το περιοδικό που εκδίδει η Φιλολογική Λέσχη Πειραιά, όπου είμαι συνδρομητής. Έχει και το διήγημα που πήρε το πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό της. Το έχει γράψει ο φίλος μας, ο Άγγελος Γαβριήλ, ο διευθυντής της Ναυτιλιακής Τράπεζας, εδώ δίπλα. Γράφει από χόμπι, ξέρεις. Έχει γερή πένα”.

- "Μπα; Δεν το ήξερα. Και τι έγραψε;”

- "Ένα διήγημα που μιλάει για τον παλιό Πειραιά και την Τρούμπα, όπως την ζήσαμε πιτσιρικάδες. Είμαι βέβαιος πως θα το βρεις κι εσύ ενδιαφέρον. Σου το αφήνω εδώ”.

- "Να είσαι καλά, φίλε μου, που με σκέφτηκες. Όμως αφού εσύ φρόντισες για την πνευματική μας τροφή ας μεριμνήσω εγώ για την υλική. Τι λες; Πεταγόμαστε εδώ δίπλα, στην Ναυτιλιακή Λέσχη, να τιμηθήσουμε κάτι;».

- «Να μια καθόλου άσχημη ιδέα», συμφωνεί ο Μωραΐτης.

- «Μόνο που πρέπει να είμαι πίσω σε μιαν ώρα γιατί έχω κάποιο ραντεβού», προσθέτει ο Λομπαρδιανός κοιτώντας το ρολόι.

Η Ακτή Μιαούλη είναι λουσμένη σε ένα λαμπρό ήλιο. Στον προβλήτα, επιβατικά σκάφη σε άσπρα, κόκκινα και μπλε χρώματα λικνίζονται ανεπαίσθητα στο ρυθμό του κύματος προσμένοντας τους τουρίστες για να τους ταξιδέψουν στα νησιά. Η ανοιχτή μπουκαπόρτα ενός φέρι μποτ που μόλις ήλθε, ξερνά το ένα πίσω από το άλλο, μια ατέλειωτη σειρά από γιώτα χι και φορτηγά, σαν την μήτρα υπερφυσικής κουνέλας που γεννά ασταμάτητα κουνελάκια. Μπροστά σε ένα άλλο φέρι, μια ουρά από νταλίκες και μεγάλα φορτηγά, περνά από τον κατεβασμένο καταπέλτη και εξαφανίζεται στην μεγάλη, σκοτεινή κοιλιά του σκάφους. Μοιάζει με το κομπολόι που κάνουν οι πράσινες κάμπιες, ακολουθώντας τυφλά την πρώτη, όταν κατεβαίνουν από το πεύκο και κατευθύνονται προς το άγνωστο.

Στο φαρδύ πεζοδρόμιο της Ακτής Μιαούλη, η συνηθισμένη κίνηση. Ξέμπαρκοι ναυτικοί, μικροπωλητές, γιάπηδες από τα γύρω γραφεία και τις τράπεζες που με τον χαρτοφύλακα στο χέρι ιδρώνουν μέσα στα σκούρα κοστούμια τους, αργόσχολοι σουλατσαδόροι, οι «μπιτισκόμπηδες» όπως τους λένε κοροϊδευτικά οι ναυτικοί.

Σε λίγο, ο εφοπλιστής με τον δικηγόρο μπαίνουν στο κτίριο με το νούμερο 51 της Ακτής Μιαούλη και την δίγλωσση πινακίδα στην είσοδο «Ναυτιλιακή Λέσχη Πειραιώς-Piraeus Marine Club». Ο εφοπλιστής πατά το κουμπί με τον αριθμό επτά και σε λίγο διασχίζουν την ξύλινη πόρτα. Στο κυκλικό μπαρ, αριστερά, κάποιοι πίνουν το ποτό τους, όρθιοι ή ανεβασμένοι στα ψηλά σκαμπό. Η Μαρία, στην υποδοχή, τούς χαιρετά. Ένας γνωστός τραπεζίτης με κάποιον πελάτη του, πλοιοκτήτη, ανεβαίνουν την εσωτερική ξύλινη σκάλα, που οδηγεί στο ρεστωράν της λέσχης, στον πάνω όροφο.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ

- «Γεια σας, κύριε Λομπαρδιανέ, τι γίνεσθε;» ακούει πίσω του μια φιλική φωνή. Είναι ο εφοπλιστής Γιάννης Χυλάς, που μόλις μπήκε κι εκείνος στην λέσχη. Σαραντάρης, από χιώτικη παραδοσιακή οικογένεια караβοκύρηδων.

- «Γεια σου Γιάννη» τον αντιχαιρετά ο Λομπαρδιανός με ζεστή χειραψία. Τον ξέρει από μικρό παιδί γιατί γνωρίζονταν με τον μακαρίτη τον πατέρα του που τον εκτιμούσε.

Δεξιά ανοίγεται το μεγάλο σαλόνι με τους καναπέδες και τα τραπεζάκια που φιλοξενούν τα μέλη της λέσχης. Σ' ένα τραπέζι απλωμένες ντόπιες και ξένες εφημερίδες. Τους τοίχους, ντυμένους με ξύλο, διακοσμούν τα καντράκια με τα «funnels» των ναυτιλιακών εταιρειών - μελών της λέσχης, δηλαδή τα φουγάρα των βαποριών με το σήμα της εταιρείας.

Ο Λομπαρδιανός χαιρετά φωναχτά την παρέα των συναδέλφων του που, από χρόνια, μαζεύονται στο πρώτο σαλονάκι δεξιά, κάθε μεσημέρι τέτοιαν ώρα, λες και το έχουν κάνει τάμα. Τους προσπερνά και παρασύρει τον Μωραΐτη στο γωνιακό καναπέ, στο βάθος της σάλας, δίπλα στην μεγάλη τζαμαρία με θέα το λιμάνι. Από το παραδιπλανό σαλονάκι του γνέφει σε χαιρετισμό ο Γιώργος Ξυραφάκης, δραστήριος χρηματοοικονομικός σύμβουλος ναυτιλιακών επιχειρήσεων. Ο Λομπαρδιανός τον συμπαθεί γιατί άρχισε την καριέρα του ως πλοίαρχος από δίπλα να γνωρίσει την υφήλιο, πριν να μεταπηδήσει αργότερα στην στεριά.

Ο Μανώλης, με γκρενά σακάκι, μαύρο παντελόνι και παπιγιόν σπεύδει να πάρει παραγγελία:

- «Θα ανεβείτε επάνω για φαγητό ή να σας σερβίρω εδώ;»
- «Όχι, Μανώλη, εδώ θα τσιμπήσουμε κάτι γιατί βιαζόμαστε. Φέρε μας τα γνωστά».

Τα “γνωστά” είναι δύο κλαμπ σάντουιτς με φιλέτο και πατατάκια, ένα τοματόζουμο για τον Λομπαρδιανό με τρεις σταγόνες ταμπάσκο και μια βελγική μπύρα για τον δικηγόρο.

- «Λοιπόν, Ηρακλή, τι θέλεις να μου πεις;» ρωτά ο Μωραΐτης μισογελώντας κάτω από τα μουστάκια του.

- «Και πως το κατάλαβες πως έχω κάτι να σου πω;» ξαφνιάζεται ο άλλος.
- «Ε, διάολε, τόσα χρόνια σε ξέρω, έχω μάθει να διαβάζω τις κινήσεις σου».
- «Και τι κίνηση κάνω όταν θέλω να σου μιλήσω;» επιμένει με περιέργεια ο Λομπαρδιανός.

- «Ε, αφού θες να μάθεις, όταν σε απασχολεί κάτι, κρατάς τη αριστερή σου γροθιά σφιγμένη».

Ασυναίσθητα ο Λομπαρδιανός κοιτάζει το αριστερό του χέρι: είναι πράγματι σφιγμένο σε γροθιά. Βάζει τα γέλια:

- «Εμ, καλά εγώ σε λέω Ηρακλή Πουαρώ! Δεν του μοιάζεις μόνο στο σουλούπι αλλά και στο μυαλό», αποφαινεται με θαυμασμό.

Μετά από αυτό, έρχεται στο θέμα. Του εξηγεί πως θέλει να κάνει μια εξέταση DNA σε ένα ματωμένο μαντήλι και σύγκριση με το δικό του DNA, χωρίς όμως να του αποκαλύψει το γιατί. Ο Μωραΐτης, από το σοβαρό ύφος του φίλου του καταλαβαίνει πως δεν πρέπει να κάνει ερωτήσεις.

- «Μα, αυτό είναι εύκολο. Κάτσε να το τακτοποιήσουμε αμέσως. Θα συμβουλευτώ τον φίλο μου τον Νικολόπουλο, τον ιατροδικαστή, εκείνος σίγουρα θα ξέρει», λέει και βγάζει από την τσέπη το κινητό τηλέφωνο. Μιλά για λίγο μαζί του και όταν το κλείνει ανακοινώνει στον Λομπαρδιανό:

- «Εντάξει, Ηρακλή, το τακτοποίησα. Θα το φροντίσει εκείνος. Αύριο το πρωί θα στείλει στο γραφείο σου τον βοηθό του για να του παραδώσεις το μαντήλι και λίγο δικό σου σάλιο. Εκείνος θα φροντίσει να τα στείλει στο ειδικό εργαστήριο στην Αγγλία. Μην ξεχάσεις να του δώσεις και την διεύθυνση στην οποία θα σου στείλουν το πόρισμα. Α, μου είπε ακόμη πως η απάντηση θέλει ένα με ενάμισι μήνα για να βγει».

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ

Όντως, την άλλη μέρα τον επισκέπτεται στο γραφείο του ο νεαρός βοηθός του Νικολόπουλου, ένα συμπαθητικό παλικάρι με γυαλιά χωρίς σκελετό και ξυρισμένο κεφάλι σε μια μάταιη προσπάθεια να καμουφλάρει την φαλάκρα του. Ο Λομπαρδιανός τον υποδέχεται στο γραφείο, κλείνει πίσω του την πόρτα και ζητεί από την γραμματέα του, να μην τον ενοχλήσει κανείς. Ο Χρίστος Τριανταφύλλου, έτσι του συστήθηκε, ανοίγει ένα μαύρο δερμάτινο βαλιτσάκι με τα σύνεργά του και φορά ένα ζευγάρι χειρουργικά γάντια. Πιάνει με λαβίδα το ματωμένο μαντήλι που του δίνει ο Λομπαρδιανός και το βάζει σε ένα πλαστικό, αποστειρωμένο σακουλάκι. Ύστερα ζητεί από τον εφοπλιστή να φτύσει σε ένα γυάλινο τρυβλίο που το κλείνει προσεκτικά με το καπάκι του. Χαιρετά και φεύγει βιαστικός, αφήνοντας την Αγγέλα με την απορία τι κρύβει στο μυστηριώδες βαλιτσάκι του αυτός ο άγνωστος και τι παρτίδες έχει με το αφεντικό της.

14

Η απάντηση

Τώρα που τακτοποίησε το θέμα με το μαντήλι, ο Λομπαρδιανός φεύγει για δυο μέρες στη Γενεύη. Πρέπει να φροντίσει κάποιες εκκρεμότητες με τις τράπεζες και να υπογράψει μια νέα δανειακή σύμβαση. Από εκεί αναχωρεί κατ' ευθείαν για Ιαπωνία για να παραλάβει το νέο του πλοίο στο οποίο θα δώσει το όνομα της γυναίκας του: IOLI L.

Μπήκε πια ο Ιούλιος. Με την Τζίλλιαν έχουν χαθεί. Όλο αυτό το διάστημα αποφεύγει να της τηλεφωνήσει, προτιμώντας να περιμένει πρώτα την απάντηση για το DNA.

Όταν πια γύρισε στο γραφείο, στον Πειραιά, η Αγγέλα τού φέρνει την εισερχόμενη αλληλογραφία. Ανάμεσα στα ανοιγμένα γράμματα ξεχωρίζει ένας σφραγισμένος μπεζ φάκελος, από την Αγγλία, με την ένδειξη ΑΚΡΩΣ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ, ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ. Αποστολέας είναι το DNA Test Laboratories Ltd, London. Ο Λομπαρδιανός καταλαβαίνει αμέσως πως είναι απάντηση που διακαώς περιμένει. Παραξενεύεται όμως που έρχεται πιο νωρίς από ό,τι του είχαν πει.

Περιμένει την Αγγέλα να βγει από το γραφείο και να μείνει μόνος. Βέβαιος για το αρνητικό αποτέλεσμα, με σίγουρες κινήσεις, βγάζει τον φιλντισένιο χαρτοκόπτη από το συρτάρι και με θεατρικές κινήσεις ανοίγει τον φάκελο. Προεξοφλώντας το αποτέλεσμα, η φαντασία του παίζει παιχνίδια. Το γυμνό κορμί της Τζίλλιαν λικνίζεται μπροστά του. Μια νέα λεωφόρος ανοίγεται τώρα στις σχέσεις του μαζί της. Ένας παράδεισος ερωτικών απολαύσεων τον περιμένει. Θα την πάρει στο τηλέφωνο και θα την καλέσει σε μια μικρή κρουαζιέρα στα Ελληνικά νησιά, με το σκάφος, μόνοι τους. Στο ρομαντικό περιβάλλον που θα δημιουργήσει, παλιά караβάνα αυτός σε κάτι τέτοια, θα

Του κόβεται η ανάσα. Ενώ με την φαντασία του έχει ξαπλώσει την Τζίλλιαν στο κρεβάτι, διαβάζει αφηρημένα το σχετικό μπλα-μπλα στην αρχή της επιστολής, ώσπου φτάνει στο "διά ταύτα". Το χαρτί το λέει ξεκάθαρα: "το DNA των δύο δειγμάτων, συνέπιπτε"! Η Τζίλλιαν είναι κόρη του! Θεέ και Κύριε! Η Τζίλλιαν κόρη του! Χίλιοι διαβόλοι!

Ο Λομπαρδιανός διαβάζει και ξαναδιαβάζει το πόρισμα του εργαστηρίου. Δεν πιστεύει στα μάτια του. Μήπως αυτοί οι βλάκες κάνουν λάθος; Στο τέλος της επιστολής όμως γράφει ότι "η πιθανότητα σύμπτωσης είναι μια στο τρισεκατομμύριο". Έλα Χριστέ και Παναγιά! Αυτός! Πατέρας της Τζίλλιαν! Αν είναι δυνατόν! Με μια μητέρα Εγγλέζα, που δεν έχει πλησιάσει ποτέ και με την στείριότητά του στο επίμαχο διάστημα! Όχι! Αυτό ξεπερνά κάθε όριο λογικής. Όχι, και πάλι όχι!

Ασυναίσθητα, τα χέρια του ψαχουλεύουν στο βάθος ενός συρταριού του γραφείου του. Βγάζει ένα πακέτο τσιγάρα ξεχασμένο εδώ και μήνες πριν κόψει το

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ κάπνισμα. Ανάβει ένα. Τραβά δυο ρουφηξιάς. Ο μπαγιάτικος καπνός τού καίει το λαιμό. Λιώνει το τσιγάρο με αηδία στο τασάκι και πετά το πακέτο στο καλάθι με τα άχρηστα.

Ξάφνου του έρχεται μια ιδέα. Μήπως αυτή η επιστολή είναι ψεύτικη; Μήπως κάποιος άγνωστος, για ανεξήγητους λόγους, έμαθε για την υπόθεση του τεστ και την πλαστογράφησε; Μήπως γι' αυτό ήλθε η απάντηση νωρίτερα από ό,τι την περίμενε; Θα το μάθει ευθύς αμέσως. Με πυρετώδεις κινήσεις παίρνει μόνος του στο τηλέφωνο την Έμιλι, την γραμματέα του στο γραφείο του Λονδίνου και της ζητά να του βρει από τον τηλεφωνικό κατάλογο τον αριθμό του τηλεφώνου του εργαστηρίου. Σε μισό λεπτό του τον δίνει. Είναι ο ίδιος που αναγράφεται στο επιστολόχαρτο με την φίρμα του εργαστήριου, άρα είναι γνήσιος. Αυτό όμως δεν αρκεί. Τηλεφωνεί ο ίδιος και ζητεί να μιλήσει με την κυρία Μάργκαρετ Σμιθ, η οποία έχει υπογράψει την γνωμάτευση. Τον συνδέουν. Της εξηγεί ποιος είναι και την παρακαλεί να του επιβεβαιώσει ότι πράγματι έχει υπογράψει την υπ' αριθμόν GS 60767 γνωμάτευση. Εκείνη συμβουλεύεται τα αρχεία της και του απαντά θετικά.

"Τζίφος! Και τώρα τι κάνουμε;" σκέφτεται. Σηκώνεται όρθιος και βηματίζει νευρικά, με τα χέρια στην πλάτη, πέρα-δώθε, μέσα στο γραφείο. Στέκεται μπροστά στην μπαλκονόπορτα και κοιτάζει πέρα, στα βουνά. Μαύρα σύννεφα μαζεύονται προς την πλευρά της Κούλουρης. Ίσως το βράδυ να ξεσπάσει καμιά από αυτές τις καλοκαιριάτικες μπόρες.

Βρίσκει πάλι την αυτοκυριαρχία του. Με μεθοδικότητα βάζει σε τάξη τις σκέψεις του. Μια σειρά από ερωτηματικά ορθώνονται μπροστά του:

Πως είναι δυνατόν να αφήσει έγκυο μια γυναίκα με την οποία ποτέ δεν συναντήθηκε; Ποια είναι αυτή η γυναίκα και τι ρόλο παίζει;

Ο άντρας της ξέρει την αλήθεια ή πιστεύει πως η Τζίλλιαν είναι κόρη του;

Γνωρίζει η Τζίλλιαν πως ο άνθρωπος που θεωρεί πατέρα της δεν είναι ο πραγματικός; Αν ναι, ξέρει ποιος είναι ο φυσικός πατέρας της; Εντελώς απίθανο, γιατί η συμπεριφορά της απέναντί του δεν δείχνει κάτι τέτοιο. Όμως, εδώ που φτάσαμε, και τα πιο απίθανα γίνονται πιθανά...

Ποιοι άλλοι γνωρίζουν το μυστικό;

Αφού η μητέρα της Τζίλλιαν ξέρει, φυσικά, ποιος είναι ο πραγματικός πατέρας του παιδιού της γιατί ποτέ δεν τον πλησίασε; Έστω κι από συμφέρον, μια και θα γνωρίζει για την τεράστια περιουσία του;

Γιατί όσοι γνωρίζουν το μυστικό στήσανε μια συνομοσία σιωπής; Τι ήθελαν να κρύψουν; Κι ακόμη, γιατί δεν θέλησαν να του «πουλήσουν» την πληροφορία ή ακόμη και να τον εκβιάσουν;

Η Τζίλλιαν είχε πει κάποια στιγμή ότι είχε έναν αδελφό, που δεν ζει πια. Άραγε, ποιος ήταν ο πατέρας εκείνου; Ο "πατέρας" της ή κάποιος άλλος; "Αρκεί να μην είμαι πάλι εγώ", σαρκάζει.

Τι πρέπει να κάνει τώρα; Να μιλήσει στην Τζίλλιαν για τα αποτελέσματα της εξέτασης; Ή μήπως να ξεχάσει όλη αυτή την ιστορία και να μην την ξαναδεί ποτέ; Χμ, είναι κι αυτό μια λύση. Η πιο σωστή. Θα ξεφορτωθεί μια και καλή τους μπελάδες, τα μυστήρια και τις έγνοιες με τις οποίες τον φόρτωσε αυτή η αλλόκοτη ιστορία. Θα επιστρέψει στην προηγούμενη ζωή του, με τις φιλενάδες και την ησυχία του. Κι αν θέλει να βρει, ντε και καλά, κοπέλες της ηλικίας της, κανένα πρόβλημα: βρομάνε εκεί έξω. Είναι τώρα αυτός, ένας σοβαρός επιχειρηματίας, μεσήλικας, να μπλέκει με ανεξήγητες πατρότητες και σκοτεινές περιπέτειες;

Ναι, αυτό θα κάνει, θα ξεκόψει. Όταν η Τζίλλιαν τον πάρει τηλέφωνο, θα προφασιστεί πως είναι πολύ απασχολημένος και θα αφήσει με τον καιρό να ξεφτίσει το θέμα. Για ένα διάστημα θα αλλάξει τις συνήθειές του και θα παίρνει άλλη πτήση για τον Λονδίνο, ώστε να μην την βλέπει. Ηρεμεί με αυτή την ιδέα. Από τις σκέψεις τον βγάζει το κουδούνισμα του εσωτερικού τηλεφώνου. Είναι η γραμματέας του.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ

-«Η δεσποινίς Τζίλλιαν Τζόουνς είναι στην γραμμή. Θα της μιλήσετε;»

“Κατά φωνή και το πουλί” σκέφτεται ο Λομπαρδιανός και λέει στην Αγγέλα να τον συνδέσει. Η φωνή της Τζίλλιαν, δροσερή και αμέριμνη ακούγεται από την άλλη μεριά του σύρματος. Την άλλη μέρα το πρωί θα βρίσκεται στην Αθήνα και έχει μετά δυο μέρες ρεπό.

-“Ισχύει η πρόσκλησή σου για τα Ελληνικά νησιά;”

Σε δέκατα δευτερολέπτου, ο εφοπλιστής αλλάζει γνώμη. Θα την συναντήσει. Πρέπει να λύσει το μυστήριο, δεν είχε άλλη επιλογή.

-“Ασφαλώς και ισχύει, Τζίλλιαν. Θα χαρώ πολύ να σε φιλοξενήσω” ακούει τον εαυτό του να της λέει.

15

Κρουαζιέρα στις Κυκλάδες

Το ξύλινο σκάφος του Λομπαρδιανού, το “Άγιος Ισίδωρος”, με μαζεμένα τα πανιά λικνίζεται αγκυροβολημένο στο Κλέφτικο της Μήλου. Είναι ένα τρικάρταρο, παλιό σκαρί, γύρω στα σαράντα μέτρα, από τα τελευταία που διασώθηκαν πριν ενσκήψει η λαίλαπα του πλαστικού και του αλουμίνιου. Το ανακάλυψε να σαπίζει αραγμένο σε κάποιο κολπίσκο της Τζιας. Ήταν παρατημένο για καιρό από τον ιδιοκτήτη του, τον πλεί μπόι Γιάννη Στεφανίδη, δισέγγονο πλούσιου βαμβακέμπορου από την Αλεξάνδρεια. Αφού σπατάλησε την μεγάλη του κληρονομιά, απόμεινε με ένα μαγαζί που νοίκιαζε στην Καλλιθέα και με αυτό το σακατεμένο σκάφος που έκανε πλέον μόνο για καυσόξυλα.

Ο Λομπαρδιανός το αγόρασε για πενταροδεκάρες και το ρυμούλκισε μέχρι το Πέραμα, στο ναυπηγείο του Ψαρρού. Ήταν το μοναδικό στην Ελλάδα που δούλευε ακόμη ξύλινα σκάφη με τους λιγοστούς παραδοσιακούς που απόμειναν. Το τράβηξαν στη στεριά και για ένα ολόκληρο χρόνο το μαστόρευαν.

Με σχέδια ειδικού ναυπηγού από την Ιταλία, του άλλαξαν τα σαπισμένα σανίδια, το καλαφάτισαν, έβαλαν καινούργια κατάρτια από κυπαρίσσι φερμένο από τα δάση της Χαλκιδικής, πανιά από την Ισπανία, καινούργια ξάρτια, από την αρχή τα ενδαιτήματα, τέσσερις ευρύχωρες καμπίνες για τους επιβάτες και δυο μικρές για το πλήρωμα, γιαπωνέζικη μηχανή για την άπνοια, κλιματισμό, μοντέρνα γέφυρα με όλα τα σύγχρονα μηχανήματα της ναυσιπλοΐας, πισίνα, τζακούζι, σαλόνι, μικρή αίθουσα κινηματογράφου. Παντού παχιά μοκέτα, ανοξειδωτο σίδηρο και βερνικωμένο ξύλο.

Το «Άγιος Ισίδωρος» έγινε αγνώριστο. Άλλαξε όνομα, θρήσκευμα και φύλο κι έγινε «Αφροδίτη», με σημαία Βερμούδων. Μόνο η ξύλινη σκαλιστή γοργόνα, κατάπρωρα, έμεινε ακέρια. Την καθάρισαν από τις παλιές μπογιές που είχαν μαζευτεί με τα χρόνια και την ξανάβαψαν χρυσαφιά με προτεταμένα τα γυμνά της στήθια να σκίξει τα νερά και να ρωτάει τους ναυτικούς που συναντούσε στη ρότα της αν ζούσε ο αδελφός της, ο βασιλιάς Αλέξαντρος...

Καπετάνιο διάλεξε τον Θεόφραστο Κακάμπουρα, γιο του συχωρεμένου, του Στρατή, που τον είχε μάγειρο για είκοσι χρόνια στα βαπόρια του. Ο Στρατής, όπως προδίδει το όνομά του, ήταν Μυτιληνός. Άγιος άνθρωπος. Χρυσοχέρης και άριστος οικογενειάρχης. Τον γνώρισε στο πρώτο του μπάρκο, όταν ταξίδεψε ως δόκιμος. Ο Στρατής, ήταν τότε παραμάγειρος. Εκτίμησε τον χαρακτήρα και την τέχνη του στην μαγειρική και, χρόνια αργότερα, όταν έγινε εφοπλιστής τού ζήτησε να έλθει στην εταιρεία του. Τα τυχερά πληρώματα που ταξίδευαν μαζί του είχαν να λένε για την νοστιμιά των φαγητών του. Έτσι φιλότιμος και άξιο παλικάρι βγήκε και ο γιος του, ο Θεόφραστος. Σπάνιο όνομα στην υπόλοιπη Ελλάδα αλλά όχι στην Μυτιλήνη, όπου ακόμη τιμούν την μνήμη του φιλόσοφου από την Ερεσό.

Ο σύγχρονος Θεόφραστος δεν είχε έφεση ούτε στη φιλοσοφία ούτε στη μαγειρική. Έγινε σκίπερ σε σκάφη αναψυχής, που ταξιδεύουν στο Αιγαίο. Ο

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ
Λομπαρδιανός του εμπιστευτήκε όχι μόνο το τιμόνι της "Αφροδίτης" αλλά και όσα είχε να κάνει με αυτήν, από συντήρηση μέχρι επιλογή του πενταμελούς πληρώματος. Ο Θεόφραστος τούς είχε δασκαλέψει πως, όταν το αφεντικό ταξιδεύει με το σκάφος, εκείνοι πρέπει να εξαφανίζονται διακριτικά. Να μην κυκλοφορούν άσκοπα ανάμεσα σε εκείνον και στους καλεσμένους του, και μάλιστα όταν συνοδεύεται από κάποια κυρία. Το ίδιο κάνει και ο ίδιος.

Το «Αφροδίτη» έγινε για τον Λομπαρδιανό το καταφύγιο από τις σκοτούρες της δουλειάς. Όποτε ξεκλέβει λίγο χρόνο, πράγμα σπάνιο, φεύγει άλλοτε μόνος κι άλλοτε με κάποια φίλη για μια σύντομη κρουαζιέρα στα Ελληνικά νησιά. Ο Θεόφραστος το έχει πάντοτε σε ετοιμότητα. Χρειάζεται μόνο μιας ώρας προειδοποίηση από το αφεντικό του για να σαλπάρει.

Ο Λομπαρδιανός απολαμβάνει το ταξίδι με φουσκωμένα πανιά και σβησμένες μηχανές. Ειδικά τις νύχτες του καλοκαιριού είναι μαγεία. Σβήνει όλα τα φώτα, εκτός από τα ασφαλείας, και φορώντας μόνο ένα σορτσάκι, ξαπλώνει στην πολυθρόνα, στο κατάστρωμα, και ονειροπολεί κοιτώντας τον βελουδένιο ουρανό. Μεσοπέλαγα, τα χιλιάδες αστέρια μισοσβήνουν και ανάβουν πάλι, το καθένα στον δικό του ρυθμό, σαν φωτάκια χριστουγεννιάτικου δέντρου. Κατεβαίνουν τόσο χαμηλά που θαρρεί πως αν απλώσει το χέρι του μπορεί να τα αγγίξει. Αφήνει τότε πίσω του τις ναυλώσεις, τις τιμές του αργού πετρελαίου, τις αυξήσεις στα καύσιμα, τις ισοτιμίες νομισμάτων, τα επιτόκια, τα τραπεζικά δάνεια, τις ταμειακές ροές, τους προϋπολογισμούς, τους νέους τύπους πλοίων, τις οικονομικές μηχανές νέας γενιάς, τα ναυπηγεία, τις επισκευές, τις απαιτήσεις των διεθνών κανονισμών ναυσιπλοΐας και τις ναυτασφάλειες κι αφήνεται απροστάτευτος μπροστά στη μεγαλοσύνη του σύμπαντος. Εκείνη την ώρα δεν μετρούν ούτε τα βαπόρια ούτε τα λεφτά του. Νιώθει σαν ένας ασήμαντος κόκκος άμμου, μπροστά στο άπειρο που ανοίγεται μπροστά του. Την ησυχία της νύχτας σπάει κάποια ριπή του ανέμου που μπερδεύεται στα πανιά και μετά ξεγλιστρά και συνεχίζει τον δρόμο της προς τον ανοιχτό πέλαγο. Κλείνει τότε τα μάτια και αφήνεται στο νανούρισμα από το ελαφρύ σκαμπανέβασμα του σκάφους καθώς γλιστρά πάνω στο κύμα.

.....

Κοντά μεσημέρι, ο Λομπαρδιανός και η Τζίλλιαν, είναι γερμένοι νοχελικά στις πάνινες ξαπλώστρες, στο λουστραρισμένο κατάστρωμα του σκάφους από ξύλο τικ. Φορώντας μόνο το μαγιό, απολαμβάνουν την θέα των απόκρημων βράχων που υψώνονται κάθετα και καθρεφτίζονται στα πράσινα νερά του Κλέφτικου. Μια άσπρη τέντα τους προστατεύει από τις καυτερές ακτίνες του ήλιου ενώ ένας γλυκός πουνέντες τους δροσίζει το κορμί.

Μόλις βγήκαν από τα σμαραγδένια, ρηγά νερά του κλειστού κολπίσκου, σκαρφαλώνοντας από την μικρή σκάλα, στο πλάι της θαλαμηγού. Ο αέρας είναι μυρωμένος από την ευωδιά του ούζου που αναδύεται από τα ποτήρια με τα παγάκια που έχει σερβίρει ο καμαρότος και τονίζει το αίσθημα της χαλάρωσης και της ανεμελιάς των μίνι διακοπών τους.

Ο εφοπλιστής, πίσω από τα μαύρα γυαλιά θαυμάζει το σχεδόν γυμνό κορμί της Τζίλλιαν. Φορεί ένα κόκκινο μπικίνι με ασορτί στηθόδεσμο, που τονίζουν τις καμπύλες της. Κάτω από άλλες συνθήκες η διαφορά ηλικίας και μόνο θα πρόσθεταν πολλούς «πόντους ελκυστικότητας» μέσα στο μυαλό του μεσήλικα. Κι άλλους τόσους το τετ-α-τετ μαζί της σε ένα ερημικό, ρομαντικό και χλιδάτο περιβάλλον.

Όμως κάθε στοιχείο ερωτισμού έχει εξατμιστεί από την διάθεση του Λομπαρδιανού. Αυτό το χαρτί από τον εγγλέζικο εργαστήριο DNA χοροπηδά διαρκώς μπροστά του. Βλέπει την Τζίλλιαν σαν να είναι ένα εξωγήινο πλάσμα, χωρίς ιδιαίτερα αισθήματα γι' αυτήν. Το ερωτικό νεκρώθηκε και το πατρικό δεν έχει ακόμη

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλει Στρητ εκδηλωθεί. Περιεργάζεται το σημάδι του Αγίου Συμεών στο γυμνό πόδι της, ίδιο με το δικό του, τα ιδιόμορφα αυτάκια της, ίδια με τα δικά του, και μαντεύει την ετεροχρωμία των ματιών της, καμουφλαρισμένη με έγχρωμους φακούς επαφής, ίδια με της μάνας του. Όσο την παρατηρεί τόσο μπερδεύεται. Η σχέση πατέρα-κόρη του φαίνεται αστεία. Κι όμως, τα σουσούμια είναι εκεί, μπροστά στα μάτια του, και η γνωμάτευση της εξέτασης του DNA, κλειδωμένη στο χρηματοκιβώτιο του γραφείου του, αδιάψευστος μάρτυρας της πατρότητας.

«Αυτό το νεαρό κορίτσι, που αγνοεί την συγγένειά μας, τι δουλειά έχει με ένα παλιόγερο σαν κι εμένα;» αναρωτιέται φιλύποπτα. «Εκτός κι αν την ξέρει και την κρύβει. Πολλά μυστήρια μαζεύονται. Πού θα πάει όμως; Θα τα ξεδιαλύνω ένα-ένα».

Εκείνη την στιγμή εμφανίζεται το καϊκι με τους τουρίστες που κάνει κάθε μέρα τον γύρο του νησιού και πλησιάζει γιαλό-γιαλό. Ξεκινά κάθε πρωί από το λιμάνι του Αδάμαντα, γεμάτο με Έλληνες και ξένους παραθεριστές. Όταν περνά δίπλα από το «Αφροδίτη», οι επιβάτες του τουριστικού θαυμάζουν το υπέροχο σκαρί, το φωτογραφίζουν και το τραβούν σε βίντεο προσθέτοντας ένα ακόμη αξιοθέατο στη συλλογή τους.

Η Τζίλλιαν δείχνει ενθουσιασμένη. Χαίρεται σαν παιδί καθώς ανακαλύπτει τις ομορφιές των ελληνικών νησιών. Με το κινητό της, απαθανατίζει ό,τι την εντυπωσιάζει. Τα γαϊδουράκια της Οίας στη Σαντορίνη, που επισκέφτηκαν με το «Αφροδίτη» χθες το πρωί, τα απλωμένα στον ήλιο χταπόδια, στην Νάουσα της Πάρου, όπου έφτασαν το απόγευμα.

Ο Λομπαρδιανός αφήνει την υπόλοιπη μέρα να κυλήσει χαλαρά, μέσα στην ξεγνοιασιά και στην αποχαύνωση του ήλιου που από ψηλά διαφεντεύει όλα το Κυκλαδονήσια, μετρώντας και ξαναμετρώντας τα κάθε τόσο, σαν καλός ποιμένας, μπας και του ξεστρατίσει κανένα καθώς σελαγίζουν ανέμελα στο Αιγαίο πέλαγος. Εκείνος έχει τον σκοπό του. Στην σιγαλιά της νύχτας, τότε που μισοκλείνουν τα μάτια κι ανοίγουν οι καρδιές, θα είναι πιο εύκολο να αποσπάσει κάποιες πληροφορίες από την Τζίλλιαν για την ζωή της.

Το βράδι δειπνούν μόνοι τους στο κατάστρωμα του σκάφους, στο λιμανάκι του Αδάμαντα. Ο Θόδωρος, ο νεαρός μάγειρας του «Αφροδίτη», με σπουδές σε διάσημη σχολή σεφ της Ελβετίας ετοίμασε καταπληκτικούς θαλασσινούς μεζέδες. Ύστερα κατεβαίνουν στην προκυμαία και την σεργιανούν από την μια άκρη μέχρι την άλλη. Ανακατεύονται με τα πολύχρωμα μπουλούκια των τουριστών, ντόπιων και ξένων, που παραθερίζουν στο ωραίο νησί. Παίρνουν χωνάκι παγωτό από τον υπαίθριο πωλητή, ένα νεαρό με αλογοουρά που βγαίνει πίσω από το άσπρο του καπελάκι, και με κινήσεις ταχυδακτυλουργού βάζει στους τραγανούς κώνους την παγωμένη κρέμα.

Κοντά μεσάνυχτα επιστρέφουν στο σκάφος και απλώνονται στις πολυθρόνες του καταστρώματος. Αγναντεύουν το Αιγαίο κάτω από τον έναστρο ουρανό. Η Τζίλλιαν μένει εκστατική βλέποντας, για πρώτη φορά, το εξάισιο θέαμα. Στην πατρίδα της, με την μόνιμη συννεφιά, είναι αδύνατον να δει τόσα πολλά και τόσο καθαρά τ' αστέρια. Ο Λομπαρδιανός, με την πείρα του παλιού καπετάνιου, τής δείχνει την Μεγάλη και την Μικρή Άρκτο, τον Βέγα, τον γαλαξία που, σαν ποτάμι ασημόσκονης, κάθε κόκκος κι ένα άστρο, χύνεται στο ουράνιο στερέωμα, σαν γάλα από την καρδάρα. Ξάφνου ένα αστέρι πέφτει διαγράφοντας μια σύντομη τροχιά.

-«Κάνε μια ευχή και θα πιάσει!» της λέει εύθυμα.

-«Έκανα»

-«Θα μου πεις τι ευχήθηκες;»

-«Αποκλείεται»

-«Και γιατί, παρακαλώ;»

-«Γιατί, αν μάθαινες, θα με σκότωνες!»

Γελούν και οι δύο με την διαφορούμενη απάντησή της. Κάτω από άλλες συνθήκες, αυτός ο χαζοδιάλογος μπορεί να ήταν μέρος ερωτικού παιχνιδιού.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Ο εφοπλιστής βγάζει από το μπαράκι δυο ποτήρια και ένα μπουκάλι κρασί με μπρούτζινο χρώμα. Γεμίζει τα ποτήρια με το περίφημο βινσάντο της Σαντορίνης, ό,τι πρέπει για την περίπτωση. Είναι η ώρα για να αποσπάσει τις πληροφορίες που θέλει από την Τζίλλιαν. Το γλυκό ποτό, η γαλήνη του ακυμάτιστου πελάγου και το μεγαλείο του διάπλου ουρανού θα κάνουν πιο εύκολη την δουλειά του.

Ύστερα από το πρώτο ποτήρι, ο Λομπαρδιανός αρχίζει να κάνει διακριτικά ερωτήσεις, κρυμμένες μέσα στην ροή φιλικής κουβεντούλας, ανάμεσα σε παύσεις και σιωπές, για να φαίνονται φυσικές. Η Τζίλλιαν ανταποκρίνεται πρόθυμα. Όχι μόνο δεν δείχνει ούτε στιγμή πως δυσφορεί αλλά περιμένει θαρρείς την ευκαιρία να μιλήσει για τον εαυτό της. Εκείνος αποδίδει την προθυμία της, εσφαλμένα όπως αποδείχτηκε πολύ αργότερα, στο οινόπνευμα του γλυκού κρασιού που την πότισε και στο ρομαντικό σκηνικό που έστησε.

Μαθαίνει ότι μεγάλωσε στο αυστηρό σπίτι του Αγγλικανού πάστορα που ήταν ο πατέρας της. Τελείωσε δημόσιο γυμνάσιο γιατί τα οικονομικά τους δεν επέτρεπαν ιδιωτικό. Οι γονείς της δεν είχαν ποτέ ταξιδέψει εκτός Αγγλίας. Η μητέρα της, πριν παντρευτεί, δούλευε δασκάλα στο σχολείο του χωριού. Ήταν μια συνηθισμένη κοπέλα, την οποία ο πατέρας της επέλεξε περισσότερο για τις ηθικές αρχές της και λιγότερο για την ομορφιά της. Η μητέρα της είχε εκ γενετής μιαν αναπηρία: το αριστερό της χέρι ήταν ατροφικό, γι' αυτό και φρόντιζε να το κρύβει. Ήταν θύμα της θαλιδομίδης, που έπαιρνε η δική της μητέρα όταν την εγκυμονούσε. Ο Λομπαρδιανός θυμήθηκε ότι γύρω στο 1960, η θαλιδομίδα, φάρμακο κατά της πρωινής ναυτίας των εγκύων, είχε δημιουργήσει στην Αγγλία χιλιάδες θύματα: τα μωρά γεννιούνταν με μεγάλες δυσμορφίες στα άκρα.

Αυτό και μόνο το στοιχείο επιβεβαιώνει στον Λομπαρδιανός ότι ποτέ δεν έκανε έρωτα με την μητέρα της Τζίλλιαν, κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες, αφού όλες οι γυναίκες που πέρασαν από την ζωή του, αν μη τι άλλο, ήταν αρτιμελείς. Τότε, πώς συμβαίνει να είναι ο πατέρας της; Το μυστήριο παραμένει.

Η Τζίλλιαν εργάστηκε λίγα χρόνια ως υπάλληλος σε ταξιδιωτικό πρακτορείο. Πριν ένα χρόνο έπιασε δουλειά στην αεροπορική εταιρεία. Φλερτ είχε διάφορα ως τώρα αλλά κανένα σοβαρό δεσμό.

Κάποια στιγμή ο εφοπλιστής καταλαβαίνει πως η Τζίλλιαν μιλούσε χωρίς εκείνος να την ακούει, απορροφημένος από τις σκέψεις του. Πιάνει μόνο την τελευταία της φράση «...όπως κάναμε με τον αδελφό μου». Αδράχνει την ευκαιρία για να μάθει κάποια πράγματα και για εκείνον.

-«Αλήθεια, Τζίλλιαν, θυμάμαι πως μου έχεις πει ότι έχεις χάσει τον αδελφό σου. Πώς συνέβη αυτό; Θέλεις να μου πεις;».

Το πρόσωπο της Τζίλλιαν σκυθρωπιάζει μέσα στο σκοτάδι καθώς φωτίζεται αμυδρά από το πλωριό φανάρι του σκάφους. Μένει για λίγο σιωπηλή. Μετά, λέει με φωνή λυπημένη, που μόλις ακούγεται:

- «Ο Όλιβερ...Τον έχασα πριν από δύο χρόνια σ' ένα ανόητο δυστύχημα με μοτοσικλέτα». Κομπιάζει λίγο και συνεχίζει. «Τον λάτρευα. Και μου λείπει, μου λείπει πολύ» Ένα δάκρυ λάμπει στην άκρη του ματιού της, σαν ένα ακόμη αστεράκι ανάμεσα στα τόσα που φέγγουν πάνω από το κεφάλι τους. «Επίτρεπέ μου να πάω να πλαγιάσω, αισθάνομαι πολύ κουρασμένη. Καληνύχτα» λέει απότομα και σηκώνεται.

Ο Λομπαρδιανός παρακολουθεί την σιλουέτα της που απομακρύνεται στο μισοσκόταδο μέχρι να εξαφανισθεί στην είσοδο της σκάλας που οδηγεί κάτω, στα υπνοδωμάτια. Μετανιώνει που έθιξε ένα τόσο ευαίσθητο γι' αυτήν θέμα. Φαίνεται πως η πληγή από τον θάνατο του αδελφού της είναι ακόμη νωπή στην καρδιά της.

Μένει μόνος. Οι πληροφορίες που είχε έντεχνα εκμαιεύσει είναι αρκετές αλλά δεν φωτίζουν το μυστήριο της πατρότητας. Τα μάτια του γλαρώνουν. Φαίνεται πως το οινόπνευμα του βινσάντο, κρυμμένο στη γλύκα του, τρύπωσε για τα καλά στα κύτταρα του μυαλού του και του φέρνει νύστα.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Σηκώνεται και πάει για ύπνο. Θα προσπαθήσει να μάθει περισσότερα για τον αδελφό της. Ίσως εκεί να βρει κάποιαν άκρη στο μπερδεμένο κουβάρι. Και οπωσδήποτε πρέπει να μάθει περισσότερα για την μητέρα της. Ας μην βιάσει όμως τα πράγματα με νέες ερωτήσεις στην Τζίλλιαν. Καλλίτερα να αφήσει τα πράγματα να κυλήσουν μόνα τους. Θα περιμένει την επόμενη ευκαιρία. Με αυτή την σκέψη τον παίρνει ο ύπνος.

- «Το ούζο είναι το πιο καταπληκτικό ποτό του κόσμου. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι Έλληνες πίνουν τόσο ουίσκι όταν έχουν αυτό το θεϊκό ποτό», τιτιβίζει η Τζίλλιαν με το ποτήρι στο χέρι.

Όταν γύρισαν από την βόλτα στην προκουμαία της Τήνου που έκαναν ντο πρωί, τους περίμεναν οι ουζομεζέδες του Θόδωρου, με ντόπια καλούδια που ψώνισε στο νησί. Λιαστές ντομάτες, τηνιακή γραβιέρα σαγανάκι, τοματοσαλάτα με κάπαρη και από τρεις μεγάλες караβίδες.

Η Τζίλλιαν φορά ένα άσπρο μπικίνι ραμμένο θαρρείς ειδικά για το σώμα της, που ο Λομπαρδιανός το βρίσκει λίγο τολμηρό. “Ξύπνησε μέσα μου ο Κεφαλλονίτης πατέρας...” αστειεύεται με τον εαυτό του.

Ενώ αυτή η ιστορία της πατρότητας του φαίνεται γελοία, κάπου στο βάθος της καρδιάς του νιώθει πως του αρέσει. Να ήταν εκείνος ο μακρινός και ανομολόγητος πόθο του για μια κόρη;

Το βλέμμα του πέφτει κάθε τόσο στον γυμνό μηρό της Τζίλλιαν. Όχι για να θαυμάσει την ομορφιά του. Το "σημάδι του Αγίου Συμεών", είναι πάντα εκεί, να του θυμίζει την συγγένεια. Το ίδιο και τα αυτιά της. Η γνωμάτευση για το DNA που τίναξε στον αέρα κάθε πιθανότητα για σύμπτωση βρίσκεται κλειδωμένη στο σκοτάδι του χρηματοκιβωτίου του. Όμως ετούτα τα σουσούμια είναι εδώ, στο φως του ήλιου, συνεχώς μπροστά στα μάτια του, να του θυμίζουν μια μυστήρια πραγματικότητα, που την βλέπει αλλά δεν μπορεί να εξηγήσει. Από έναν ανόητο φόβο, με ένα μαγικό "βερμούδα" που φορά στο σκάφος, φροντίζει να καλύπτει το δικό του αντίστοιχο σημάδι. Λες και αν το ανακαλύψει η Τζίλλιαν θα πέσει ξαφνικά στην αγκαλιά του με ένα γοερό "πατέρα" όπως στις ελληνικές ταινίες και θα το ζητήσει την μισή του περιουσία.

- «Λυπάμαι που σε έφερα σε δύσκολη θέση χτες το βράδυ όταν μελαγχόλησα επειδή θυμήθηκα τον αδελφό μου», ακούει την Τζίλλιαν να του λέει.

- «Εμένα με συγχωρείς, Τζίλλιαν, για την αδιάκριτη ερώτηση».

Για λίγα δευτερόλεπτα πέφτει αμήχανη σιωπή.

- «Αγαπούσε πολύ την Ελλάδα, ξέρεις. Είχε έλθει αρκετές φορές», συνεχίζει η Τζίλλιαν.

- «Πως είπες πως τον έλεγαν;» ρωτά ο εφοπλιστής, περισσότερο για να πει κάτι.

- «Όλιβερ. Τον φωνάζαμε Όλι»

- «Σου έμοιαζε καθόλου;» προσπαθεί εκείνος να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

- «Μπορείς να κρίνεις και μόνος σου», απαντά βγάζοντας από το τσαντάκι της ένα μικρό άλμπουμ φωτογραφιών.

Εκείνος το παίρνει με περιέργεια και κοιτάζει την πρώτη φωτογραφία. Ένας νέος εικοσάρης, που σφύζει από ζωή, ποζάρει περήφανος σε μια δίκυκλη μηχανή φορώντας πέτσινο μαύρο μπουφάν, σαν τον Τζαίμς Ντην στην ταινία “Επαναστάτης χωρίς αιτία”. Άσπρο δέρμα και σκούρα μαλλιά, μα...αυτός μοιάζει στη Τζίλλιαν. Διατηρώντας ανέκφραστο το πρόσωπό του, ο Λομπαρδιανός κοιτάζει την επόμενη φωτογραφία. Ο ίδιος νέος, σε πορτρέτο δείχνει το ωραίο του κεφάλι με κάθε λεπτομέρεια. Κοιτάζει προσεκτικά τα αυτιά του. Οι λοβοί παρουσιάζουν την ίδια ιδιομορφία με τα αυτιά της Τζίλλιαν. Και τα δικά του. Τι σημαίνει αυτό; «Μα, τι

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ άλλο! Κι αυτός ο νεαρός είναι δικό μου παιδί...», καγχάζει ενδόμυχα ο Λομπαρδιανός.

- «Το φαγητό είναι έτοιμο, κύριε. Να σερβίρω;» διακόπτει ο καμαρότος.
- «Τι λες Τζίλλιαν, να φάμε ή να πιούμε προηγουμένως ένα ακόμη ουζάκι;».
- «Μμμ, έχω πει δύο και αρχίζω να ζαλίζομαι. Ας φάμε καλλίτερα...»

Ο καμαρότος παίρνει εντολή να σερβίρει σε λίγα λεπτά και φεύγει αθόρυβα όπως ήλθε. Ο Λομπαρδιανός επιστρέφει το άλμπουμ τις φωτογραφίες στην Τζίλλιαν. Καθώς εκείνη ανοίγει το τσαντάκι της για να το βάλει μέσα, πέφτει μια χρυσή τσιγαροθήκη.

-«Μπα, δεν ήξερα ότι καπνίζεις», την πειράζει.

-«Δεν καπνίζω, απλά φυλάω κάτι πολύτιμο εδώ μέσα», λέει εκείνη αόριστα, και χώνει βιαστικά την τσιγαροθήκη στο τσαντάκι, σαν να κρύβει κάποιο ένοχο μυστικό. Σηκώνεται να πάει στο μπάνιο για να πλύνει τα χέρια της πριν το φαγητό.

Μόλις μένει μόνος ο Λομπαρδιανός μπαίνει στον πειρασμό να ανοίξει το τσαντάκι για να δει τι είναι αυτό το τόσο πολύτιμο που κρύβει εκεί. Ντρέπεται για την σκέψη του. Ύστερα από σύντομο δισταγμό, το αποφασίζει. Με μια γρήγορη κίνηση και την πλάτη στραμμένη κατάλληλα για να μη φαίνονται τα χέρια του από την μεριά που θα ερχόταν η Τζίλλιαν, βγάζει το κουτί και το ανοίγει. Μια τούφα νεανικά μαλλιά, καστανόμαυρα, σαν του νέου της φωτογραφίας, είναι δεμένα με μικρή πόρπη. Προφανώς είναι κομμένα από την κόμη του νεκρού αδελφού της, ένα μικρό, τελευταίο ενθύμιο από εκείνον, την ημέρα της κηδείας του. Με την άκρη του ματιού του βλέπει από μακριά την Τζίλλιαν να πλησιάζει.

- «Α, γύρισες; Ωραία. Πετάγομαι και εγώ να πλύνω τα χέρια μου και επιστρέφω αμέσως. Πεινάω σα λύκος», λέει εύθυμα και σηκώνεται.

Διασχίζει το εσωτερικό σαλόνι και κατεβαίνει την εσωτερική ξύλινη σκαλίτσα που οδηγεί στις κρεβατοκάμαρες. Ο κλιματισμός δουλεύει στο φουλ μετατρέποντας τον ζεστό αέρα του Αυγουστιάτικου μεσημεριού σε δροσερή αύρα. Μπαίνει στο WC των επισκεπτών και κλειδώνει την πόρτα πίσω του. Σε ένα άσπρο χαρτομάντιλο διπλώνει προσεκτικά τις τρεις καστανόμαυρες τρίχες που κρατά στο αριστερό του χέρι. Κρύβει προσεκτικά το πακετάκι σε μια κόχη του μικρού ντουλαπιού με τα διάφορα καλλυντικά, πίσω από μια κολόνια. Θα έλθει αργότερα για να το κρύψει σε ασφαλέστερο μέρος. Έχει το σχέδιό του.

Μόλις η Τζίλλιαν βεβαιώθηκε πως ο Λομπαρδιανός απομακρύνεται αρκετά από το τραπέζι, βγάζει βιαστικά την ταμπακέρα που είχε στο τσαντάκι της, την ανοίγει και την κοιτάζει εξεταστικά. Ένα πονηρό χαμόγελο ικανοποίησης διαγράφεται στο πρόσωπό της. Πάνω στην ώρα, επιστρέφει ο Λομπαρδιανός. Πριν προλάβει να καθίσει εμφανίζεται από το πουθενά ο καμαρότος-φάντασμα.

- «Το φαγητό είναι έτοιμο, κύριε, θέλετε να περάσετε στο τραπέζι;»

16

Η νέα απάντηση

Περνούν δυο εβδομάδες και ο Λομπαρδιανός είναι διαρκώς μπλεγμένος με τις δουλειές του. Με την Τζίλλιαν μίλησε μια φορά στο τηλέφωνο, για λίγο. Την πήρε εκείνος για να βεβαιωθεί ότι είναι καλά “όπως θα έκανε ένας οποιοσδήποτε πατέρας” ειρωνεύεται τον εαυτό του.

Το αίνιγμα της πατρότητας το αφήνει για αργότερα. Δεν έχει χρόνο ούτε και διάθεση να ασχοληθεί μαζί του. Όσες φορές δοκιμάζει να δώσει μια λογική εξήγηση, αποτυγχάνει. Από αδιέξοδο ξεκινά και σε σκοτάδι καταλήγει. Το μυστήριο όμως, σαν μαύρο φίδι, βολτάρει ήσυχα στις στοές του μυαλού του γυρεύοντας διέξοδο.

Μπορεί κι επίτηδες να αναβάλλει το ψάξιμο. Είναι δύσκολο από την μια στιγμή στην άλλη να συνηθίσει στην νέα κατάσταση. Το ίδιο έπαθε με την γέννηση του

Άρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ Άλκη και της Περσεφόνης. Για κάποιο διάστημα, δεν μπορούσε να αισθανθεί πατέρας. Του πήρε κάποιες εβδομάδες για να μπει στο πετσί του νέου του ρόλου, να εισχωρήσει σ' αυτή την μαγική σχέση πατέρα-παιδιού. Έτσι και τώρα με την Τζίλλιαν. Τουλάχιστον με τα δικά του παιδιά είχε μεσολαβήσει η εννεάμηνη εγκυμοσύνη της Ιόλης ενώ η Τζίλλιαν ήλθε ουρανοκατέβατη. Χτες δεν ήταν πατέρας της, σήμερα είναι. Ανάμεσα στο όχι και στο ναι στέκεται ένα κομμάτι χαρτί: η περίφημη γνωμάτευση της εξέτασης DNA.

Ο Λομπαρδιανός βρίσκεται στο γραφείο του, στο Σίτυ. Η εταιρεία του εδώ στεγάζεται σε ένα παλιό, τριώροφο κτήριο διακοσίων ετών. Έχει την τυπικά εγγλέζικη τούβλινη πρόσοψη και σιδερένια κάγκελα βαμμένα με μαύρη λαδομπογιά. Ξόδεψε πολλά λεφτά για να το ανακαινίσει αφήνοντας μόνο το κέλυφος ανέπαφο. Γκρέμισε τους εσωτερικούς τοίχους και τα μεσοπατώματα και τα ξανάχτισε σύμφωνα με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας.

Στέκεται όρθιος, μπροστά στο παράθυρο που βλέπει στο δρόμο, στη Θρέντ Νιντλ στρητ, ανάμεσα στις βελούδινες, βυσσινί κουρτίνες που πλαισιώνουν το μεγάλο άνοιγμα. Με νευρικές κινήσεις ανοίγει το τζάμι. Πνίγεται, ο αέρας δεν του φτάνει. Τα χέρια του ακουμπούν το περβάζι και το μεγάλο σώμα του σκύβει ελαφρά. Οι μύες του προσώπου είναι σφιγμένοι και το βλέμμα του καρφωμένο στο δρόμο. Βιαστικοί γιάπηδες με μπλε σκούρα pin-striped κοστούμια, κρατούν τον χαρτοφύλακα στο ένα χέρι και την ανοιγμένη ομπρέλα στο άλλο, για να προφυλαχτούν από το αναπάντεχο, αυγουστιάτικο ψιλοβρόχι. Είναι η ώρα που σχολούν από τα γραφεία. Περπατούν βιαστικά προς τον σταθμό του υπόγειου τρένου, στην Λόμπαρντ στρητ. Ο Λομπαρδιανός τους κοιτά αλλά δεν τους βλέπει.

Πριν από λίγο παρέλαβε με την αλληλογραφία την επιστολή με το νέο πόρισμα της έρευνας του εργαστηρίου DNA Test Laboratories Ltd, για τις τρίχες που του έστειλε. Αυτό που διάβασε του ανέβασε το αίμα στο κεφάλι. Σαν να πρωταγωνιστεί σε ένα έργο στο θέατρο του παραλόγου. Ο Όλιβερ Τζόουνς ήταν κι αυτός γιος του! Έτσι απλά. Ο Όλιβερ Τζόουνς ήταν κι αυτός γιος του! Εδώ η λογική σταματά! Του έρχεται να βάλει τα γέλια. Σκέφτεται πως, αν σταματήσει στην τύχη δέκα περαστικούς από το δρόμο και τους κάνει εξέταση DNA, το εργαστήριο θα δώσει την ίδια απάντηση: όλοι τους παιδιά του. Ακόμη κι αν είναι συνομήλικοι ή μεγαλύτεροί του, αφρικανοί ή ασιάτες!

Βηματίζει νευρικά, μπρος-πίσω, στο μεγάλο γραφείο με τα χέρια δεμένα στην πλάτη. Προσπαθεί πάλι να βρει μιαν εξήγηση σε όλα αυτά τα αλλόκοτα πράγματα που του συμβαίνουν, το ένα μετά το άλλο.

Ρώτησε την Τζίλλιαν για τον αδελφό της με την ελπίδα να βγάλει κάποιαν άκρη αλλά το κουβάρι μπλέχτηκε περισσότερο. Πήγε για μαλλί και βγήκε κουρεμένος. Αντί να λύσει το μυστήριο της πατρότητας της Τζίλλιαν βρίσκεται πατέρας και του αδελφού της! Που ήταν κατά τρία χρόνια νεότερός της! Πράγμα που σημαίνει ότι όχι μόνο έχει έλθει σε επαφή με την παντελώς άγνωστη σ' αυτόν μητέρα της αλλά το έκανε εις διπλούν! Και μάλιστα σε μέρα που ήταν γόνιμη η μήτρα που συνέλαβε τα δύο παιδιά. Τι διάβολο συμβαίνει, επί τέλους;

Το εσωτερικό τηλέφωνο χτυπά.

- «Δεν είμαι εδώ για κανένα» φωνάζει στη γραμματέα του πριν ακούσει ποιος τον ζητά.

Κάθεται στο γραφείο, στηρίζει το κεφάλι ανάμεσα στις παλάμες και κλείνει τα μάτια. Μένει έτσι συλλογισμένος για λίγα λεπτά.

Οι πιο απίθανες σκέψεις περνούν από το μυαλό του. Με ποιον τρόπο μπορεί να μείνει μια γυναίκα έγκυος από έναν άνδρα με τον οποίο δεν ήλθε ποτέ σε επαφή; Με την χρησιμοποίηση του σπέρματός του. Κι εδώ υπάρχουν δύο μέθοδοι:

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Η πρώτη είναι η σπερματέγχυση. Ο γιατρός παίρνει το σπέρμα του δότη, που μπορεί να είναι ο σύζυγος ή κάποιος τρίτος και με ειδικό εργαλείο το διοχετεύει κατευθείαν μέσα στη μήτρα, μετά από ωορρηξία.

Η άλλη είναι η εξωσωματική γονιμοποίηση. Ο γιατρός αφαιρεί ωάρια από την ωοθήκη της γυναίκας και τα φέρνει σε επαφή με ανδρικό σπέρμα, «in vitro», σε δοκιμαστικό σωλήνα. Τοποθετεί το γονιμοποιημένο πλέον ωάριο μέσα στη μήτρα στην οποία αυτό προσκολλάται και αρχίζει η ανάπτυξη του εμβρύου.

Ωραία είναι όλα αυτά αλλά και στις δύο περιπτώσεις χρειάζεται σπέρμα. Όμως ο ίδιος ποτέ δεν δώρισε ή πούλησε το σπέρμα του σε οποιαδήποτε τράπεζα σπέρματος. Οι μόνες τράπεζες που ξέρει είναι αυτές με τις οποίες έχει οικονομικές δεσοληψίες.

Κι αν τα παιδιά, δηλαδή η Τζίλλιαν και ο αδελφός της, δεν είναι γνήσια παιδιά των Άγγλων γονιών τους αλλά υιοθετημένα; Αυτό σημαίνει ότι ο ίδιος έσπειρε, χωρίς να το γνωρίζει, δύο παιδιά, με χρονική διαφορά τριών ετών, με την ίδια ή με δύο διαφορετικές γυναίκες. Αυτές οι γυναίκες, αν ήσαν δύο, για κάποιους άγνωστους λόγους αποφάσισαν να δώσουν τα παιδιά τους για υιοθεσία στους γονείς της Τζίλλιαν. Και τις γυναίκες αυτές είχε ο ίδιος, εν αγνοία του, γονιμοποιήσει. Υπέροχο σενάριο για δακρύβρεχτο λαϊκό ρομάντζο. Μόνο που δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα!

Ο Λομπαρδιανός νιώθει στριμωγμένος. Σαν να παίζει μια παρτίδα σκάκι και ο αντίπαλος απειλεί τον βασιλιά του. Κάθε οδός διαφυγής που δοκιμάζει καταλήγει σε αδιέξοδο, σε ματ. Εκείνος όμως φροντίζει πάντα σε όλες του τις δουλειές, να έχει μια τουλάχιστον δίοδο διαφυγής, για ώρα ανάγκης, σαν την αλεπού που ανοίγει πολλές τρύπες εξόδου στην υπόγεια φωλιά της. Τώρα, αυτό το στρίμωγμα τού είναι πρωτόγνωρο, τον βγάζει από τα νερά του. Πηγαиноέρχεται στο γραφείο σαν λιοντάρι στο κλουβί προσπαθώντας να σκεφτεί κάτι που θα τον οδηγήσει σε ένα λογικοφανές συμπέρασμα. Τίποτα. Το μυαλό του έχει κολλήσει στο αδιέξοδο.

Μήπως πρέπει να ζητήσει τη βοήθεια ιδιωτικού ντέντεκτιβ ή κάποιου έμπιστου φίλου του; Ο πιο κατάλληλος θα ήταν ο Μωραϊτης, ο δικηγόρος. Τι να του πει όμως; Η ιστορία του είναι τόσο εξωπραγματική που καταντά γελοία. Άσε που ενδόμυχα ο Μωραϊτης θα σκεφθεί, με το δίκιο του βέβαια, ότι, δεν μπορεί, κάτι θα έχει σκαρώσει ο φίλος του στο παρελθόν και δεν το θυμάται. Ίσως να ήταν μεθυσμένος ή υπό την επήρεια ουσιών, που ξέρεις τι έχει κάνει ο άλλος στα νιάτα του... Κι αν ο Λομπαρδιανός του έλεγε πως αυτό συνέβη όχι μια αλλά δυο φορές, σίγουρα ο φίλος του θα τον συμβούλευε να δει ψυχίατρο.

Η συζήτηση του προβλήματός του με κάποιον άλλο έχει ένα ακόμη μειονέκτημα: θα αναγκασθεί να αποκαλύψει την ύπαρξη μιας πατρότητας που η Τζίλλιαν αγνοεί κι εκείνος δεν έχει αποφασίσει ακόμη αν θα την αποκαλύψει ποτέ σε κανένα ή θα την κρατήσει μυστική για τον εαυτό του. Απορρίπτει, το λοιπόν, αυτό το ενδεχόμενο, χωρίς δεύτερη σκέψη.

Βέβαια, υπάρχει πάντοτε η «ριζική λύση» που την σκέφτηκε πολλές φορές ως τώρα. Αφού κανένας δεν τον ενοχλεί για την πατρότητα, που μόνος του σκάλισε, να μην ασχοληθεί ποτέ ξανά μαζί της. Να τα παρατήσει και να ξεχάσει όλη την ιστορία. Η λογική αυτό λέει. Όμως, το κεφαλλονίτικο πείσμα του Λομπαρδιανού λέει άλλα. Άλλωστε το χτίσιμο της μικρής αυτοκρατορίας του από το μηδέν σ' αυτό το πείσμα οφείλεται.

- «Θα την βγάλω την άκρη! Και θα την βγάλω μόνος μου, που να με πάρει ο διάβολος. Ακόμη κι αν χρειασθεί να γυρίσω τον κόσμο ανάποδα» λέει φωναχτά, και το πρόσωπό του παίρνει εκείνη την θυμωμένη έκφραση που ξέρουν πολύ καλά οι συνεργάτες του.

Αρπάζει το κινητό του και πατά με μανία τα κουμπιά. Απαντά στο τρίτο χτύπημα.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Γεια σου, Τζίλλιαν, πως είσαι;...Ναι, ήλθα στο Λονδίνο, είμαι στο γραφείο μου... Έχουμε καιρό να βρεθούμε... Είσαι στο Λονδίνο;...Θαυμάσια. Τι κάνεις απόψε το βράδυ; Θέλεις να φάμε μαζί;... Όχι, δεν θα μου κάνεις εσύ το τραπέζι, εγώ σε κάλεσα... Τι θα έλεγες για κινέζικο; Συμφωνείς;...Ωραία, το λοιπόν, θα κλείσω τραπέζι στο “Empress Garden”. Θα σε περιμένω εκεί στις οκτώμισι. Σύμφωνοι;...Θαυμάσια. Γεια σου, λοιπόν»

17

Δείπνο με πάπια Πεκίνου

Στις οκτώ και είκοσι πέντε, ακριβώς, ο Νηλ παρκάρει τη Ρολς Ρόις μπροστά στον αριθμό 15 της Berkeley street, στην είσοδο του κινέζικου ρεστωράν. Δεν είναι ιδιαίτερα πολυτελές αλλά έχει ένα τόνο φινέτσας που αρέσει στον Λομπαρδιανό. Όταν βρίσκεται στο Λονδίνο, συχνά περνά από το “Empress Garden” τον “κήπο της αυτοκράτειρας”. Απολαμβάνει το περιβάλλον, το σέρβις και την ποιότητα του φαγητού. Το καλό με το κινέζικο είναι πως φεύγοντας δεν αισθάνεται την βαρυστομαχιά με την οποία τον φορτώνει, ας πούμε, η γαλλική κουζίνα με το άφθονο βούτυρο, την κρέμα γάλακτος και το σκόρδο. Το κινέζικο πιάτο είναι σαν τις κινεζούλες: μικρό, χαριτωμένο και ελαφρύ.

Ο μαϊτρ τον υποδέχεται δείχνοντας μια σειρά κάτασπρα, ομοιόμορφα δόντια, έργο μάστορα οδοντογιατρού. Μοιάζουν με τα πλήκτρα του πιάνου πάνω στα οποία είναι σκυμμένος ο Φρανκ, πάντα στη θέση του, στην μικρή, υπερυψωμένη πλατφόρμα, δίπλα στην είσοδο. Από τα σπλάχνα του οργάνου, που αποκαλύπτει το ανασηκωμένο καπάκι, ξεχύνεται η θεϊκή μελωδία του «Fur Elise». Ο Φρανκ τον καλησπερίζει μ’ ένα νεύμα του κεφαλιού.

Ο μαϊτρ τον οδηγεί στην άκρη της σάλας, στο ήσυχο τραπέζι, που του κράτησε, ξέροντας τις προτιμήσεις του εκλεκτού πελάτη του. Η μεγάλη σάλα είναι διακοσμημένη με ανατολίτικα μοτίβα. Νεαρές Κινέζες με μακριές φούστες, σκιστές στο πλάι, πηγαινοφέρνουν δίσκους με μικρά, γρήγορα βήματα.

Η σάλα είναι σχεδόν γεμάτη από πελάτες. Ευρωπαίοι μοιάζουν οι περισσότεροι αλλά δεν λείπουν και ασιάτες, όπως η παρέα στην μεγάλη ροτόντα, μάλλον κορεάτες. Όλοι μιλούν σιγά αφήνοντας να ακούγεται ο γυάλινος ήχος που κάνουν τα μαχαιροπήρουνα όταν έρχονται σε επαφή με την φίνα πορσελάνη των πιάτων.

- “Στην Αθήνα, θα πρέπει να ψάξεις πολύ για να βρεις ρεστωράν που να σερβίρει από τόσο νωρίς”, σκέφτεται.

Κοιτάζει το ρολόι του. Οκτώ και εικοσιεννέα λεπτά. Απόψε είναι αποφασισμένος να εκμαιεύσει από την Τζίλλιαν πιο καθοριστικές λεπτομέρειες για την οικογένειά της. Ελπίζει πως θα ανακαλύψει κάποιο σημαντικό στοιχείο, που, αν το εκμεταλλευτεί κατάλληλα, θα τον οδηγήσει στην αλήθεια.

Τα μάτια του διασταυρώνονται με τα μάτια του πιανίστα, που παίζει τις τελευταίες νότες της δημοφιλούς μπακατέλας του Μπετόβεν. Ο Λομπαρδιανός κλείνει την γροθιά και την ξαναοίγει με τα πέντε δάχτυλα ανοιγμένα σαν βεντάλια. Ο Φρανκ πιάνει το μήνυμα κι αρχίζει να παίζει το “Take Five”, το γνωστό κομμάτι τζαζ με σαξόφωνο και ντραμς. Ο Φρανκ το αποδίδει θαυμάσια στην πιανίστικη εκδοχή του. Η σύνθεση αυτή θυμίζει στον εφοπλιστή μια αξέχαστη νύχτα που έζησε στο Μοντεβίδεο...

Να και η Τζίλλιαν. Μπαίνει ντυμένη κομψά, όπως πάντα, μ’ ένα ροζ ρομαντικό φορεματάκι. Ο Λομπαρδιανός σηκώνεται να την υποδεχθεί, μ’ ένα φιλί στο μάγουλο.

- «Μπράβο. Είσαι Εγγλέζα στο ραντεβού σου», της λέει στα Ελληνικά. Όταν της εξηγεί τι σημαίνει η φράση αυτή στην πατρίδα του, ξεσπούν σε γέλια. Η Τζίλλιαν έχει κρατήσει στο δέρμα της το "άρπαγμα" που της έκανε ο ελληνικός ήλιος πριν δυο εβδομάδες, ξεγελώντας το αντηλιακό της.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Παραγγέλλουν spring roles, τηγανητό ρύζι και πάπια Πεκίνου. Από τον sommelier, τον υπεύθυνο για την κάβα, ο Λομπαρδιανός ζητεί ένα Chateau Pichon Lalande 1982. Πανάκριβο, αλλά αξίζει τα λεφτά του.

Η Τζίλλιαν του λέει τα νέα της. Θα σταματήσει να πετά με την πτήση Αθήνα–Λονδίνο, που παίρνει ο Λομπαρδιανός για τα ταξίδια του στην βρετανική πρωτεύουσα, γιατί η υπηρεσία της την μεταθέτει σε άλλο Ευρωπαϊκό δρομολόγιο. Έτσι, δεν θα μπορούν πλέον να ταξιδεύουν ως επιβάτης και αεροσυνοδός.

- «Δεν πειράζει. Τώρα που γνωριστήκαμε θα συναντιόμαστε, αν θέλεις, όταν θα έρχομαι στην πατρίδα σου με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι δεν θα λείπεις σε ταξίδι. Και, φυσικά, στην Ελλάδα, όπου είσαι πάντα καλοδεχούμενη. Άλλωστε, τώρα πια, αφού βαφτίστηκες στα νερά του Αιγαίου, είσαι μισοελληνίδα» λέει εκείνος ικανοποιημένος με το λογοπαίγνιο που η τελευταία λέξη περιέχει...

Ο σερβιτόρος των κρασιών πλησιάζει με την φιάλη που παράγγειλε ο Λομπαρδιανός και κρατώντας την ευλαβικά με τα δυο του χέρια, τού δείχνει την ετικέτα, για επιβεβαίωση.

Ο Φρανκ παίζει στο πιάνο τις τελευταίες νότες από το μουσικό κομμάτι που του ζήτησε ο Λομπαρδιανός και στρέφει το βλέμμα προς το μέρος του. Ο εφοπλιστής ανασηκώνει τον αντίχειρα στέλνοντας την επιδοκιμασία και τις ευχαριστίες του.

Το δείπνο κυλά σε ευχάριστη ατμόσφαιρα. Το πρώτο μπουκάλι κρασί διαδέχεται ένα δεύτερο. Στο επιδόρπιο, μπανάνα τηγανιτή με παγωτό, ο Λομπαρδιανός ρωτά αδιάφορα:

-«Αλήθεια, Τζίλλιαν, τι κάνουν οι γονείς σου; Μου έχεις πει παλαιότερα πως ο πατέρας σου είναι πάστορας και η μητέρα σου διδάσκει αγγλικά. Μένουν στο Μάντσεστερ αν θυμάμαι καλά;»

Το προσωπάκι της Τζίλλιαν συννεφιάζει. Ύστερα από σιωπή, με το βλέμμα κατεβασμένο στην άκρη του πιάτου της, ψελλίζει:

- «Ο πατέρας μου δεν ζει. Πέθανε πριν από δύο χρόνια, από έμφραγμα. Φαίνεται ότι δεν μπόρεσε να αντέξει το πλήγμα από τον θάνατο του αδελφού μου...κι από αυτό που συνέβη στη μητέρα μου...»

- «Τι συνέβη στην μητέρα σου; Θέλεις να μου πεις;» ρωτά ήρεμα εκείνος.

Ύστερα από κάποιο δισταγμό η Τζίλλιαν συνεχίζει κομπιάζοντας:

- «Η μητέρα μου, από χρόνια, πάσχει από τα νεύρα της. Η κατάσταση χρόνο με το χρόνο χειροτερεύει. Κατά καιρούς νοσηλεύεται σε διάφορες ψυχιατρικές κλινικές. Ύστερα όμως από τον θάνατο του αδελφού μου η υγεία της χειροτέρευε δραματικά. Την κλείσαμε σε ψυχιατρική κλινική. Δεν μπορεί να επικοινωνεί με το περιβάλλον. Την επισκέπτομαι συχνά. Σπάνια με αναγνωρίζει». Τα μάτια της βουρκώνουν.

Ο Λομπαρδιανός την ακούει σιωπηλός. Παίρνει το χέρι της και το κλείνει στοργικά στην χούφτα του. Αισθάνεται προς στιγμή την παράλογη επιθυμία να την σφίξει στην αγκαλιά του και να της αποκαλύψει πως είναι ο πραγματικός της πατέρας. Συγκρατείται.

- «Υπάρχουν άλλοι συγγενείς;» ρωτά.

- «Μόνο η θεία Κέιτ, η αδελφή της μητέρας μου. Την έχω σαν μάνα» απαντά πρόθυμα το κορίτσι, σαν να ανακουφίζεται που κάποιος ενδιαφέρεται για εκείνη και τα προβλήματά της.

- «Θα μπορούσα να την συναντήσω και όλοι μαζί να κοιτάξουμε μήπως μπορέσουμε να βοηθήσουμε την μητέρα σου;» ρωτά πάλι ήρεμα ο Λομπαρδιανός.

- «Μα, και βέβαια! Δεν βρίσκω λόγια να σε ευχαριστήσω» λέει και τα μάτια της βουρκώνουν πάλι.

Ο Λομπαρδιανός στήριζε πολλές ελπίδες σε μια κατά πρόσωπο συνάντηση με την μητέρα της Τζίλλιαν. Έψαχνε για μια πρόφαση να την συναντήσει. Όμως, τα νέα που μαθαίνει τώρα για την κατάσταση της υγείας της καίνε αυτό το χαρτί. Ωστόσο, και τώρα, βλέποντας το πρόσωπό της θα μπορέσει να δει αν του λέει κάτι, αν την

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ έχει ξαναδει ποτέ στη ζωή του. Αν ναι, αυτή η ανάμνηση ίσως δώσει κάποιο στοιχείο που να εξηγήσει το ανεξήγητο. Αν όχι, απλά θα επιβεβαιώσει ακόμη μια φορά αυτό που ξέρει ήδη: ότι δεν έχει συναντήσει ποτέ αυτή τη γυναίκα.

Ενώ όμως "χάνει" την μητέρα, ανακαλύπτει την ύπαρξη της θείας Κέιτ. Με αυτήν είναι πιο αισιόδοξος. Ίσως να αποδειχθεί ο άνθρωπος-κλειδί στην υπόθεση. Είναι αδύνατον να αγνοεί το οικογενειακό μυστικό της αδελφής της.

- «Στο Λονδίνο θα μείνω ακόμη δυο μέρες. Μπορώ αύριο, αν θέλεις, να έλθω σπίτι σου, για να γνωρίσω την θεία σου» προτείνει.

Η Τζίλλιαν συμφωνεί με φανερή χαρά. Θα τον περιμένει το επόμενο πρωί, στις έντεκα η ώρα. Η θεία της είναι χήρα, όπως του εξηγεί, και μένει μόνη με τις δύο γάτες της. Τα σπίτια τους είναι κοντά και την περιμένει να έλθει αύριο το πρωί για τσάι, όπως το συνηθίζουν. Της υποσχέθηκε μάλιστα να φέρει και ένα από τα περίφημα κέικ σοκολάτας που φτιάχνει και για τα οποία είναι υπερήφανη.

Ο Λομπαρδιανός πληρώνει τον λογαριασμό αφήνοντας ένα γενναίο φιλοδώρημα. Όταν περνά δίπλα από τον Φρανκ, που εκείνη την ώρα παίζει με κέφι το «Rondo ala Turca», σκύβει προς το μέρος του, σαν να του ψιθύριζε κάτι, και χώνει διακριτικά στην τσέπη του ένα μεγάλο χαρτονόμισμα. Ο Φρανκ, χωρίς να χάσει ούτε μια νότα, τον ευχαριστεί με χαμόγελο και τον αποχαιρετά με ένα νεύμα της κεφαλής.

Ο Νηλ τούς περιμένει στην είσοδο με μια μεγάλη ομπρέλα για να τους προστατέψει από το ψιλόβροχο που άρχισε ξαφνικά. Χώνονται στο μεγάλο αυτοκίνητο, στις συνηθισμένες τους θέσεις. Θα συνοδεύσει την Τζίλλιαν μέχρι στο σπίτι της.

Περνώντας, μπροστά από τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ το ρολόι του Μπιγκ Μπεν χτυπά έντεκα φορές. Η μεγάλη πλατεία είναι άδεια από κίνηση. «Τέτοιαν ώρα στην Αθήνα, στο Σύνταγμα, έχει μπουτιλιάρισμα...» λέει μέσα του.

18

Η αποκαλυπτική θεία

Την άλλη μέρα, το πρωί, ο Λομπαρδιανός οδηγεί μόνος του ένα μικρό Ρόβερ, που χρησιμοποιεί σπάνια. Δεν πήρε την Ρολς Ρόις, για να μη δώσει στόχο στη μικρή γειτονιά της Τζίλλιαν.

Ποντάρει στη θεία της Τζίλλιαν. Το μόνο που ξέρει ως τώρα για εκείνη είναι το όνομά της: Κέιτ Μπόλντγουιν. Κι ακόμη πως μένει εκεί κοντά, έχει καλές σχέσεις με την Τζίλλιαν, είναι χήρα, ζει με δυο γάτες και φτιάχνει ωραία κέικ σοκολάτας. Τίποτε άλλο. Έχει την διαίσθηση πως αυτή η γυναίκα κατέχει την αλήθεια για τα παιδιά της αδελφής της. Πόσο μεγάλο κομμάτι της αλήθειας όμως;

Κατ' αρχάς, είναι λογικό να γνωρίζει πως τα ανίψια της δεν έχουν πατέρα τον γαμπρό της. Τέτοιου είδους οικογενειακά μυστικά τα μοιράζονται οι αδελφές μεταξύ τους. Ξέρει όμως ποιος είναι ο πραγματικός πατέρας; Γνωρίζει τι έχει συμβεί, γιατί είχε συμβεί και με ποιες συνθήκες; Κι αν ναι, θα είναι διατεθειμένη να μιλήσει σ' έναν άνθρωπο που θα δει για πρώτη φορά; Βέβαια, το γεγονός ότι ο γαμπρός της δεν ζει πλέον, διευκολύνει τα πράγματα. Δεν χρειάζεται να πάρει την άδειά του για να μιλήσει. Το ίδιο ισχύει και για την αδελφή της, την Μέριλ, εξ αιτίας της διανοητικής της κατάστασης. Έτσι θα ανοίξει το στόμα της πιο ελεύθερα, αν την πείσει να το κάνει.

Κι αν η μητέρα της Τζίλλιαν, όταν ήταν ακόμη στα καλά της, την είχε ορκίσει να μην πει ποτέ το μυστικό, σε κανένα; Αυτό ίσως εξηγεί την άγνοια της Τζίλλιαν για τον πραγματικό της πατέρα. Με τι δικαίωμα θα εμφανισθεί τώρα εκείνος, ερχόμενος από το πουθενά, να ρωτά για το επτασφράγιστο μυστικό της οικογένειας; Και για ποιο λόγο η θεία Κέιτ να του μιλήσει;

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Η λύση είναι μονόδρομος: πρέπει να ανοίξει τα χαρτιά του στην Κέιτ Μπόλντγουιν. Να της μιλήσει στα ίσια, χωρίς όμως να αντιληφθεί τίποτε η Τζίλλιαν. Το εάν και πότε θα αποκαλύψει το μυστικό στην κόρη του είναι άλλο θέμα. Πάντως όχι πριν ο ίδιος μάθει όλη την αλήθεια.

Με αυτές τις σκέψεις φτάνει μπροστά στο σπίτι της Τζίλλιαν. Τώρα που το βλέπει στο φως της μέρας του φαίνεται πιο χαριτωμένο από τις άλλες φορές, όταν την άφηνε εκεί σε βραδινές ώρες. Είναι μια μικρή, εγγλέζικου στυλ, δίπατη μονοκατοικία, χτισμένη με κόκκινα τούβλα, κολλητά με τις διπλανές της, κι' ένα μικρό κηπάκο στο πίσω μέρος, από αυτές που βλέπουμε στα εγγλέζικα φιλμ.

Του ανοίγει η ίδια η Τζίλλιαν, με τζην παντελόνη και ριχτό ροζ πουκάμισο. Τον υποδέχεται εγκάρδια μ' ένα φιλί στο μάγουλο και τον οδηγεί στο σαλονάκι. Στο βάθος η κουζίνα. Μια ξύλινη σκάλα, δεξιά, οδηγεί στις δύο κρεβατοκάμαρες του πάνω ορόφου. Οι τοίχοι είναι καλυμμένοι με χάρτινη ταπετσαρία σε απαλά, γήινα χρώματα. Στην γωνία, ένα μικρό τζάκι.

Η θεία της Τζίλλιαν δεν είχε έλθει ακόμη. Η οικοδέσποινα ζητεί συγγνώμη κι αποσύρεται στην κουζίνα για να ετοιμάσει το τσάι. Το βλέμμα του Λομπαρδιανού περιπλανιέται αφηρημένα στο δωμάτιο. Καθαρό και περιποιημένο με λιτή αλλά καλόγουστη επίπλωση. Διάσπαρτα μικρά μπιμπελό από διάφορες χώρες, προφανώς εκείνες που έχει επισκεφθεί η ιδιοκτήτριά τους στα επαγγελματικά της ταξίδια ανά τον κόσμο. Μια μεγάλη, έγχρωμη φωτογραφία με το πορτρέτο της Τζίλλιαν χαμογελά από τον απέναντι τοίχο.

Σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι δίπλα του, ένα οικογενειακό φωτογραφικό άλμπουμ. Χμ! Να κάτι που θα μπορούσε να αποκαλύψει πολλά. Ο Λομπαρδιανός το ανοίγει με ανυπομονησία. Στην πρώτη σελίδα, δύο ευτυχισμένοι γονείς, νέοι στην ηλικία, ποζάρουν με ένα νεογέννητο μωρό στην αγκαλιά της μαμάς του. Είναι προφανώς η Τζίλλιαν. Στα μάτια της μητέρας της νομίζει πως διακρίνει ένα αίσθημα θριάμβου, σαν να έκανε κάποιο μεγάλο κατόρθωμα ύστερα από πολύ κόπο. Ο άνδρας δίπλα της στέκει συγκρατημένος. Από το κολάρο του πουκαμίσου του φαίνεται πως είναι παπάς. Πίσω τους διακρίνεται καθαρά η πινακίδα με το όνομα του νοσοκομείου που έχει γίνει ο τοκετός: «Χάμερσμιθ». Στην επόμενη σελίδα μια αντίστοιχη φωτογραφία με ένα άλλο μωρό. Πρέπει να είναι ο χαμένος αδελφός της Τζίλλιαν. Και εδώ, στο φόντο εμφανίζεται, μισή αυτή την φορά, η πινακίδα με το όνομα του ίδιου νοσοκομείου.

Από τα δύο ντοκουμέντα συμπεραίνει ότι αυτά τα δύο παιδιά, και, μυστηριωδώς “παιδιά του”, η μητέρα τους τα γέννησε η ίδια. Επομένως, αποκλείεται η εκδοχή της υιοθεσίας από το άτεκνο ζεύγος Τζόουνς. Ο Λομπαρδιανός αλλού θα πρέπει να στρέψει τα φώτα της έρευνάς του.

Ακούγοντας τα βήματα της Τζίλλιαν να έρχεται, κλείνει το άλμπουμ και το βάζει στη θέση του, χωρίς να μπορεί να αντισταθεί στον πειρασμό να τοποθετήσει νοερά την εικόνα του εαυτού του ανάμεσα στο ζευγάρι των νεαρών γονέων, σαν να είναι ο “τρίτος άνθρωπος” που συντέλεσε, εν αγνοία του, στην ευτυχία του ζευγαριού.

- «Ορίστε και το τσάι» τον βγάζει από την φαντασίωση η φωνή της Τζίλλιαν, που εμφανίζεται με ένα μεγάλο δίσκο φορτωμένο με τα απαραίτητα σύνεργα για μια καθώς πρέπει τείλοποσία. Το παραδοσιακό τσαγερό με το τσάι, αλλά και σακουλάκια με διάφορες ποικιλίες αρωμάτων και προέλευσης, Κίνας, Κεϋλάνης, μαύρο, πράσινο, με άρωμα περγαμόντο, λεμόνι και γιασεμί. Δίπλα, ένα μικρό κανατάκι με καυτό νερό, ένα μικρότερο με γάλα, το δοχείο με την ζάχαρη, άσπρη και μαύρη. Ελβετικά σοκολατάκια και ένα κέικ με σταφίδες πασπαλισμένο με άχνη ζάχαρη.

- «Έφτιαξα το κέικ μόνη μου, λίγο πριν έλθεις. Είναι ακόμη ζεστό» λέει η Τζίλλιαν.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Μπράβο, Τζίλλιαν, οπτικά φαίνεται άπογο, όπως είναι και στη γεύση, υποθέτω, πράγμα που θα διαπιστώσω ευθύς αμέσως», λέει ο επισκέπτης κόβοντας ένα μεγάλο κομμάτι.

- «Τα φαινόμενα απατούν καμιά φορά...» σχολιάζει εύθυμα η Τζίλλιαν, (εκείνος δεν μπορεί να φανταστεί τον καλά κρυμμένο σαρκασμό που κρύβει αυτός ο υπαινιγμός). «...όμως, ελπίζω πως θα σου αρέσει» ολοκληρώνει την φράση της.

- «Είναι θεσπέσιο!» θαυμάζει καταπίνοντας την πρώτη μπουκιά. «Είσαι άριστη μαγείρισσα!»

- «Στην πραγματικότητα, αυτό το κέικ είναι το μόνο γλυκό που ξέρω να φτιάχνω. Μου το έμαθε η θεία Κέιτ, Το κέικ που θα φέρει εκείνη είναι σίγουρα καλλίτερο από το δικό μου. Θα δεις πως...».

Το κουδούνι που χτυπά κόβει την φράση της στη μέση.

- «Η θεία Κέιτ θα είναι», λέει η Τζίλλιαν και τρέχει να ανοίξει την πόρτα.

Μπαίνει μια γυναίκα ψηλή, λεπτή, στην ηλικία του Λομπαρδιανού, που κρατιέται καλά ακόμη. Στο χέρι της έχει ένα μπουκέτο λουλούδια από αυτά που πουλάνε στα υπαίθρια ανθοπωλεία του Λονδίνου και μια τσάντα με ένα μισάνοιχτο πακέτο, που βγάζει θεσπέσιες μυρωδιές λιωμένης σοκολάτας. Φιλιά το κορίτσι και της δίνει τα πράγματα που κρατά λέγοντας:

- «Αυτά είναι για σένα, μάλιστα. Μόνο βγάλε, σε παρακαλώ, αμέσως το περιτύλιγμα από το κέικ. Είναι ζεστό, τώρα το έβγαλα από το φούρνο. Είναι αυτό που σου αρέσει. Άφησα το πακέτο μισάνοιχτο για να μην λασπώσει από τους υδρατμούς».

- «Ω, ευχαριστώ πολύ θεία Κέιτ, είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Έλα να σου συστήσω ένα καλό μου φίλο. Είναι ο κύριος Ηρακλής Λομπαρδιανός, Έλληνας επιχειρηματίας με γραφεία και στο Λονδίνο. Ηρακλή, αυτή είναι η αγαπημένη μου θεία, η Κέιτ Μπόλντγουιν».

Ο Έλληνας σηκώνεται και πλησιάζει τις δύο γυναίκες.

-«Κυρία μου, είμαι γοητευμένος από την γνωριμία σας» της λέει με μία μικρή υπόκλιση και ακουμπά τα χείλη του στις άκρες των δακτύλων της. Εκείνη ξαφνιάζεται από την ιπποτική χειρονομία και του χαμογελά κολακευμένη. “Τώρα την έχω με το μέρος μου. Πιο εύκολα θα την καταφέρω να μάθω αυτό που θέλω»” συλλογίζεται ο Λομπαρδιανός.

Κάθονται στο σαλονάκι.

- «Πάνω στην ώρα ήλθες, θεία Κέιτ, πριν λίγο σεβρίρισα το τσάι. Όμως το νερό έγινε χλιαρό ενώ εσύ το πίνεις καυτό. Πάω να φέρω ζεστό. Συγχωρέστε με για λίγα λεπτά» λέει η Τζίλλιαν και φεύγει για την κουζίνα.

Μόλις μένουν μόνοι τους, ο Λομπαρδιανός βρίσκει την ευκαιρία που ψάχνει για να τα παίξει όλα για όλα. Δεν έχει πολύ χρόνο, η Τζίλλιαν θα επιστρέψει πολύ σύντομα. Σκύβει και λέει χαμηλόφωνα στην Κέιτ Μπόλντγουιν, με σοβαρό ύφος, μπαίνοντας κατ' ευθείαν στο θέμα:

- «Θα ήθελα να σας ρωτήσω ορισμένα πράγματα από το παρελθόν, κυρία Μπόλντγουιν, χωρίς να είναι μπροστά η Τζίλλιαν».

Εκείνη μένει σιωπηλή κοιτώντας τον ερευνητικά.

- «Σαν τι θέλετε να με ρωτήσετε κύριε Λομπαρδιανέ;» λέει στο τέλος με εξ ίσου χαμηλή φωνή.

- «Να μου πείτε ποιος είναι ο πραγματικός πατέρας της Τζίλλιαν» της αποκρίνεται ήρεμα, κοιτώντας την ίσια στα μάτια.

Εκείνη δεν δείχνει να ξαφνιάζεται, όπως περίμενε εκείνος. Απεναντίας, του φαίνεται ότι περίμενε αυτή την ερώτηση. Για κάποια δευτερόλεπτα, που σ' εκείνον φάνηκαν αιώνες, τον κοιτάζει στα μάτια βαθεία, εξεταστικά, σαν να προσπαθεί να μαντέψει τι ξέρει εκείνος. Ο Λομπαρδιανός κρέμεται από τα χείλη της. Φοβάται μήπως, με προσβεβλημένο ύφος, αρνηθεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο, δηλαδή ο πατέρας της Τζίλλιαν να είναι διαφορετικό πρόσωπο από τον σύζυγο της μητέρας της. Αυτό

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ θα σήμαινε είτε ότι δεν γνωρίζει, πράγμα απίθανο αλλά όχι αδύνατο, είτε ότι γνωρίζει αλλά δεν θέλει να μιλήσει, οπότε εκείνος θα αναγκαζόταν να ανοίξει τα χαρτιά του. Στο τέλος αποκρίνεται:

- «Ας βρεθούμε τότε κάπου αλλού για να συζητήσουμε».
- «Τηλεφωνήστε μου, σας παρακαλώ σ' αυτό τον αριθμό, για να κανονίσουμε μια συνάντηση» της λέει ο Λομπαρδιανός και της δίνει βιαστικά την κάρτα του ενώ μέσα του πανηγυρίζει. Επί τέλους, βρήκε τον άνθρωπο που θα τα ξεκαθαρίσει όλα τα μυστήρια. Την στιγμή που εκείνη χώνει γρήγορα την κάρτα του στην τσάντα της, εμφανίζεται και η Τζίλλιαν με το φρεσκοβρασμένο νερό.
- «Ελπίζω να γνωριστήκατε εσείς στο μεταξύ» τους λέει εύθυμα ενώ ακουμπά το τσαγερό που αχνίζει στον ασημένιο δίσκο.

“Και παραγνωριστήκαμε μάλιστα” σκέφτηκε ο Λομπαρδιανός την στιγμή που λέει φωναχτά:

- «Αγαπητή μου Τζίλλιαν, έχεις μια θαυμάσια θεία. Έτσι εξηγείται ότι είσαι ένα αξιολάτρευτο κορίτσι! Υπάρχει κληρονομικότητα».
- «Πράγματι, η κληρονομικότητα είναι ακατανίκητη» συμπληρώνει αστεειυόμενη η Κέιτ Μπόλντγουιν με ένα τρόπο που στο Λομπαρδιανό φαίνεται σαν ανεπαίσθητη ειρωνεία.

Στη συνέχεια μιλούν για την τυχαία γνωριμία του με την Τζίλλιαν στο αεροπλάνο, τις παιδικές σκανταλιές της Τζίλλιαν και τις ομορφιές των Ελληνικών νησιών, που η Κέιτ επισκέφτηκε παλιά. Αφήνουν για το τέλος το θέμα για το οποίο έχουν συναντηθεί. Οι δυο γυναίκες τού εξηγούν ότι η μητέρα της Τζίλλιαν είχε, από νεαρή ηλικία, προβλήματα με τα νεύρα της. Η Κέιτ θυμάται πως και η δική τους μητέρα είχε νοσηλευτεί σε ψυχιατρική κλινική για ένα διάστημα. Φαίνεται πως από τις δυο αδελφές η Μέριλ ήταν εκείνη που κληρονόμησε την ασθένεια από την μητέρα τους. Τώρα νοσηλεύεται σε ένα δημόσιο ψυχιατρικό ίδρυμα όπου οι συνθήκες δεν είναι ιδανικές. Η κατάστασή της όχι μόνο δεν βελτιώνεται με τον χρόνο αλλά χειροτερεύει. Δεν έχουν όμως χρήματα για να την βάλουν σε ιδιωτική κλινική όπου το περιβάλλον και η ιατρική φροντίδα θα είναι διαφορετικά.

Η Κέιτ επισκέπτεται την αδελφή της μια φορά την εβδομάδα. Τις περισσότερες φορές δεν την αναγνωρίζει. Η Τζίλλιαν την επισκέπτεται συχνότερα, όταν δεν λείπει σε ταξίδι με την εταιρία της αλλά κι εκείνη σπάνια την αναγνωρίζει. Όταν συμβαίνει αυτό, την κοιτά με αγάπη, της χαϊδεύει τα μαλλιά, αγκαλιάζει την Τζίλλιαν και την σφίγγει δυνατά.

Οι γιατροί έχουν διαγνώσει μια σπάνια μορφή εγκεφαλοπάθειας που δεν έχει γιατρεία. Στο τέλος θα καταλήξει φυτό. Κι αυτήν ακριβώς την εξέλιξη φοβούνται περισσότερο οι δύο γυναίκες. Από το ίδρυμα τις έχουν προειδοποιήσει πως σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να την πάρουν από εκεί γιατί δεν καλύπτουν ασθενείς σε τέτοια κατάστασή. Πού θα την πάνε; Ποιος θα την περιθάλψει αφού η γυναίκα θα χρειάζεται συνεχή ιατρική φροντίδα και περιποίηση;

Ο Λομπαρδιανός τις διαβεβαιώνει πως θα αναλάβει εκείνος τα έξοδα για την μεταφορά της σε ιδιωτική κλινική. "Ελπίζω πως η Κέιτ θα αναγνωρίσει την γενναιοδωρία μου προς τη αδελφή της και θα μου εξομολογηθεί με κάθε λεπτομέρεια ό,τι γνωρίζει για την υπόθεση της πατρότητας" σκέφτεται. Χρειάζεται όμως δράση.

-Τι θα λέγατε να πάμε να την δούμε, την άλλη εβδομάδα", προτείνει καθώς σηκώνεται να φύγει.

Εκείνες δέχονται με μεγάλη προθυμία. Δεν λες όχι στον άνθρωπο που αναλαμβάνει την φροντίδα ενός προσφιλούς σου προσώπου και σε απαλλάσσει από τα έξοδα και την έγνοια. "Η Κέιτ ίσως νομίζει πως ο λόγος που βάζω την αδελφή της υπό την προστασία μου είναι επειδή γλυκοκοιτάζω την Τζίλλιαν. Γρήγορα όμως θα λογαριαστώ μαζί της και θα την βγάλω από την πλάνη" σκέφτεται. Δεν θέλει κανείς να κάνει βρόμικες σκέψεις για τις σχέσεις του με το κορίτσι.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Φεύγοντας δίνει στην Τζίλλιαν ένα φιλί στο μάγουλο. Χαιρετά με θερμή η χειραγία την Κέιτ κάνοντας ένα αδιόρατο νεύμα που σημαίνει “περιμένω τηλεφώνημά σου, όπως είπαμε”.

19

Ένας ξαφνικός θάνατος

Τις επόμενες δυο ημέρες ο Λομπαρδιανός έχει τρεξίματα. Το «IONION», ένα από τα δέκα υπερδεξαμενόπλοια του στόλου του, φορτωμένο με 3,5 εκατομμύρια βαρέλια αργού πετρελαίου από την Σαουδική Αραβία, προσάραξε στις ακτές ανατολικές ακτές της Γαλλίας, λόγω βλάβης του τιμονιού.

Για να έχει άμεση εικόνα της κατάστασης και για να συντονίσει τις ενέργειες που πρέπει να γίνουν, ο Λομπαρδιανός λείπει για δυο ημέρες στη Γαλλία και επισκέπτεται το μέρος που έγινε το ατύχημα. Ο κίνδυνος οικολογική καταστροφής από διαρροή πετρελαίου ήταν άμεσος αλλά ευτυχώς αποφεύχθηκε. Οι μυτεροί βράχοι έσκισαν το εξωτερικό περίβλημα του κύτους σε μήκος τριάντα μέτρων αλλά το εσωτερικό έμεινε άθικτο και συγκράτησε το φορτίο. Με την βοήθεια ρυμουλκών, το πλοίο ξεκόλλησε και οδηγήθηκε σε ναυπηγείο της Ολλανδίας για επισκευές.

Ο Λομπαρδιανός επιστρέφει κατάκοπος στο Λονδίνο. Παρά τις σκοτούρες του δεν ξεχνά το σημαντικό τηλεφώνημα που περιμένει από την Κέιτ. Πριν φύγει για την Γαλλία είχε δώσει εντολή στη Έμιλυ, την γραμματέα του, μόλις του τηλεφωνήσει η κυρία Κέιτ Μπόλντγουιν να τον διακόψει ό,τι κι αν κάνει. Το πρώτο πράγμα που την ρωτά μόλις μπαίνει στο γραφείο είναι αν ακούστηκε.

- «Όχι, κύριε Λομπαρδιανέ, η κυρία Μπόλντγουιν δεν σας ζήτησε ούτε έστειλε κανένα μήνυμα» απαντά με εγγλέζικη τυπικότητα η Έμιλυ.

Απογοητευμένος, ο Λομπαρδιανός ρίχνει μια ματιά στο χαρτί που του άφησε η γραμματέας του με την λίστα των τηλεφωνημάτων που δέχτηκε, στο διάστημα της απουσίας του. Τραπεζίτες... επαγγελματικοί συνεργάτες...ένας παλιός συμμαθητής από την σχολή εμποροπλοιάρχων...Να και το όνομα της δεσποινίδος Τζόουνς, με την σημείωση της Έμιλυ «θα σας ξανατηλεφωνήσει».

Της τηλεφωνεί πρώτος εκείνος με την κρυφή ελπίδα να μάθει κάποιο νέο από την Κέιτ Μπόλντγουιν, ρωτώντας, τάχα αδιάφορα, τι κάνει η θεία της

- «Ναι, Τζίλλιαν, γεια σου, τι κάνεις;».

- «Εγώ είμαι καλά...» ψελλίζει η Τζίλλιαν με σβησμένη φωνή. Ο Λομπαρδιανός αμέσως καταλαβαίνει πως κάτι γίνεται, κάποιο πρόβλημα υπάρχει.

- «Συμβαίνει κάτι; Γιατί σε ακούω έτσι; Ποιος δεν είναι καλά;» ρωτά ανήσυχος.

Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα σιωπής η Τζίλλιαν ακούγεται με φωνή που τρέμει.

- «Χάσαμε την θεία Κέιτ...ξαφνικά...ανεύρυσμα αορτής...την θάψαμε χτες», και ξεσπά σε αναφιλητά.

Εκείνος μένει άφωνος. Μπροστά στο θάνατο, ούτε τα λεφτά, ούτε η δύναμη, ούτε οι γνωριμίες του ωφελούν στο παραμικρό.

- «Μα, πώς, πώς έγινε αυτό;» ρωτά ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία του.

- «Εντελώς ξαφνικά. Είχε πάει επίσκεψη για τσάι στο σπίτι μιας φίλης της και ενώ μιλούσαν σωριάστηκε στο πάτωμα γλιστρώντας από την καρέκλα της με το φλιτζάνι στο χέρι».

- «Μα, πότε έγινε αυτό;» ρωτά απορημένος.

- «Προχτές το πρωί, δηλαδή την επόμενη μέρα που συναντηθήκαμε σπίτι μου. Σήμερα το πρωί την θάψαμε», απαντά κομπιάζοντας εκείνη. «Την είχα σαν μητέρα μου», προσθέτει και αναλύεται πάλι σε δάκρυα.

- «Γιατί δεν με ειδοποίησες την ίδια μέρα;»

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Σου τηλεφώνησα στο γραφείο αλλά η γραμματέας σου μου είπε πως έλειπες ταξίδι στο εξωτερικό», απαντά αφού συνέρχεται λίγο. «Υστερα, έβλεπα πως ήσουν πολύ απασχολημένος με το ατύχημα του πλοίου σου. Ήταν η πρώτη είδηση στην τηλεόραση και στις εφημερίδες. Δεν ήθελα να σε απασχολήσω με τα δικά μου...»
- «Θέλω οπωσδήποτε να σε δω, το συντομότερο. Επειδή σήμερα πνίγομαι από επαγγελματικές υποθέσεις τι θα 'λεγες για αύριο το πρωί; Μπορείς ή έχεις πτήση;»
- «Έχω πάρει άδεια λίγες ημέρες από την δουλειά μου. Αύριο το πρωί θα πάω στο κοιμητήρι, στον τάφο της θείας μου».
- «Τότε να πάμε μαζί. Λοιπόν, άκου τι θα κάνουμε...»

Θα περάσουν από το κοιμητήρι και μετά θα κάνουν ένα περίπατο στο πάρκο του Αγίου Ιακώβου, όπου σκοπεύει να αποσπάσει πρόσθετες πληροφορίες.

Κλείνει το τηλέφωνο με ανακατεμένα συναισθήματα. Από την μια, λυπάται την Κέιτ που έφυγε από τη ζωή έτσι ξαφνικά. Την συμπάθησε στις λίγες ώρες που την γνώρισε. Από την άλλη, νιώθει μεγαλύτερη στοργή για την Τζίλλιαν, τώρα που έμεινε μόνη, χωρίς την θεία που, όπως του είπε, την έβλεπε σαν μητέρα. Η στοργή αυτή δεν είναι ακριβώς πατρική. Δεν αφήνει να ξεδιπλωθούν μέσα του πατρικά αισθήματα. Ανάμεσα σε εκείνον και στην πατρότητα ορθώνεται το τείχος της λογικής. Όσο δεν μπορεί να εξηγήσει πώς προέκυψε, δεν μπορεί να την αποδεχτεί. Είναι τρυφερότητα, μια ανάγκη να προστατεύσει ένα ευαίσθητο και χαριτωμένο πλάσμα που χρειάζεται την δύναμή του και που μια εργαστηριακή εξέταση, ένα κομμάτι χαρτί, λείπει πως είναι κόρη του.

Την λύπη του για τον θάνατο της Κέιτ διαδέχεται μια ανόητη οργή. Ενώ πίστεψε πως έφτασε στην λύση του μυστηρίου που έψαχνε, περιμένοντας τις πληροφορίες της, εκείνη πέθανε. Έτσι απλά. Πέθανε και τον άφησε να τριβελίζεται με τις απορίες και τα ερωτηματικά του. Σαν κάποιος να του παίζει ένα κακόγουστο παιχνίδι. Αν την είχε γνωρίσει λίγες μέρες πιο πριν ή αν πέθαινε λίγες ημέρες μετά θα προλάβαινε να μάθει. Θυμώνει με τον εαυτό του γι' αυτές τις εγωιστικές σκέψεις. Η άλλη έχασε τη ζωή της κι εκείνος συλλογίζεται τα δικά του.

Έστω και έτσι όμως, στο σπίτι της Τζίλλιαν έμαθε κάποια παραπάνω στοιχεία. Ανακάλυψε δυο πράγματα που τον φέρανε πιο κοντά στη λύση του μυστηρίου, μολονότι η οριστική βρισκόταν ακόμη πολύ μακριά.

Το πρώτο είναι η μαρτυρία των μωρουδιακών φωτογραφιών, στο νοσοκομείο Χάμερσμιθ, όπου γεννήθηκε η Τζίλλιαν και ο αδελφός της. Αποδείκνυε πως τα παιδιά δεν ήταν υιοθετημένα.

Το δεύτερο είναι η έμμεση παραδοχή της Κέιτ, ότι η Τζίλλιαν δεν είναι παιδί του πατέρα της, ότι η Τζίλλιαν δεν το ξέρει και ότι η ίδια ήξερε και θα μιλούσε. Γιατί όμως να μιλήσει σ' αυτόν, άραγε; Επειδή η ομοιότητά του με την Τζίλλιαν την έπειθε πως εκείνος ήταν ο πραγματικός πατέρας; Ή, μήπως, επειδή της μίλησε στα ίσια, δείχνοντάς πως γνώριζε περισσότερα πράγματα απ' ότι εκείνος πραγματικά ήξερε;

Τελικά, αρχίζει να διασκεδάζει με το παζλ αυτό. Το θεωρεί κάτι σαν προσωπική πρόκληση. Ένα αίνιγμα που κάποιος σκηνοθέτησε, ειδικά γι' αυτόν, με πρωταγωνιστή τον ίδιο και έπαθλο μια κόρη!

Την ώρα που ο Λομπαρδιανός στο γραφείο του είναι βυθισμένος σ' αυτές τις σκέψεις, η Τζίλλιαν, ιδρωμένη, παλεύει με μανία με τα πεντάλ του στατικού ποδήλατου, στη γωνιά της κρεβατοκάμαράς της, φορώντας μόνο ένα μαύρο σλιπάκι. Η τηλεόραση δείχνει ένα μουσικό ροκ συγκρότημα με δυο αγόρια και δυο κορίτσια που τραγουδούν χοροπηδώντας πάνω στη σκηνή. Είναι οι νικητές του τελευταίου διαγωνισμού τραγουδιού της Eurovision. Η Τζίλλιαν, όλο κέφι, τραγουδά μαζί τους. Συνεπαρμένη απ' τον ρυθμό, κατεβαίνει από το ποδήλατο και χοροπηδά με ενθουσιασμό, σαν να είναι το πέμπτο μέλος του συγκροτήματος...

Βόλτα στο πάρκο

Η Τζίλλιαν, χωρίς μακιγιάζ και τα μάτια κοκκινισμένα από το κλάμα, σκυθρωπή κι αμίλητη, βαδίζει αργά δίπλα στον Λομπαρδιανό. Ο καιρός είναι ζεστός και υγρός. Ο Σεπτέμβρης μόλις μπήκε.

Το κοιμητήρι του Αγίου Λαζάρου βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Μικρό στο μέγεθος, στρωμένο με ζωηρό γκαζόν και με πολλά δέντρα, μοιάζει με γήπεδο του γκολφ, ιδανικό για πικ νικ. Θυμίζει εκείνο τον «τόπον χλοερό, τόπον αναψύξεως...» της νεκρώσιμης ακολουθίας. Φαρδείς διάδρομοι περνούν ανάμεσα στις σειρές με τα μνημεία με σκαλισμένο στην πέτρα το RIP, τα αρχικά των λέξεων Rest in Peace, «αναπαύσου εν ειρήνη».

- «Εδώ είναι», ακούει δίπλα του ξέπνοη την φωνή της Τζίλλιαν, που κοντοστέκεται.

Είναι ένας φρεσκοσκαμμένος τάφος δίχως πλάκα. Μια ξύλινη ταμπελίτσα μισομπηγμένη στο χώμα με έναν αριθμό γραμμένο πρόχειρα με μαύρη μπογιά, είναι τώρα η νέα ταυτότητα της Κέιτ που είναι θαμμένη εκεί κάτω, ώσπου να την σκεπάσει η ταφόπετρα με το όνομα της. Μένουν σιωπηλοί κοιτώντας με άδειο βλέμμα την καφετιά λουρίδα του σκαμμένου χώματος. Ένα τέλειο παραλληλόγραμμο αρκετά μεγάλο για να χωράει ένα ανθρώπινο σώμα.

Η Τζίλλιαν ξεσπά σε κλάμα. Ο Λομπαρδιανός την κρατά προστατευτικά από τον ώμο. Την αφήνει να κλάψει λίγο ακόμη κι ύστερα την σπρώχνει απαλά για να της δώσει το μήνυμα πως είναι ώρα να φύγουν. Ζήτησε από την Τζίλλιαν να έλθουν για να μην την αφήσει μόνη της σ' αυτή την δύσκολη στιγμή της ζωής της. Ο πατέρας, ο αδελφός και η θεία της είναι πεθαμένοι και η μητέρα της ζωντανή-νεκρή στο ψυχιατρικό ίδρυμα. Ο μόνος «εξ αίματος» συγγενής είναι ο ίδιος, έστω κι αν εκείνη το αγνοεί.

Παίρνουν τον δρόμο του γυρισμού. Λίγο πιο κάτω διασταυρώνονται με μια πομπή κηδείας που περνά. Στην έξοδο τους περιμένει ο Νηλ. Η Τζίλλιαν σωριάζεται στο δερμάτινο κάθισμα, φανερά ταλαιπωρημένη από την επίσκεψη στο κοιμητήρι. Ο Λομπαρδιανός της προσφέρει ένα φλιτζάνι αχνιστό καφέ από το μίνι μπαρ του αυτοκινήτου. Γυρίζει και τον κοιτά με ευγνωμοσύνη.

- «Ένας καφές είναι ό,τι ακριβώς χρειάζομαι αυτή τη στιγμή», λέει ενώ ένα χαμόγελο πασχίζει να ανθίσει στα χείλη της.

Αυτό το χαμόγελο ο Λομπαρδιανός το θεωρεί σαν μιαν αυλαία που πέφτει στο δράμα του θανάτου της Κέιτ. Στο πάρκο του Αγίου Ιακώβου που πηγαίνουν τώρα, το σκηνικό θα αλλάξει. Ενώ στο κοιμητήρι υπήρχε η θλίψη και η ερημιά, το πάρκο σφύζει από ζωή με τους επισκέπτες που σεργιανούν, λιάζονται στα παγκάκια ή ξαπλωμένοι στο γρασίδι ακούν τα τιτιβίσματα των χιλιάδων πουλιών στις φυλλωσιές. Η επίσκεψη στο πάρκο είναι μια καλή ευκαιρία για την Τζίλλιαν να συνέλθει και για τον Λομπαρδιανό να την ξεψαχνίσει κι άλλο, όπως σχεδίαζε.

Επόμενος στόχος του μια συνάντηση με την μητέρα της Τζίλλιαν, που είναι πιθανό να μην βγάλει τίποτε. Όμως, που ξέρεις; Και με την Κέιτ οι πιθανότητες ήταν μηδαμινές και όμως παρά λίγο να βγάλει λαυράκι.

- «Φτάσαμε, κύριε», ειδοποιεί ο σοφέρ.

Ο Νηλ τους αφήνει μπροστά στην νότια είσοδο του πάρκου του Αγίου Ιακώβου, απέναντι από τον ομώνυμο σταθμό του υπόγειου σιδηρόδρομου.

Περπατούν τώρα, το απομεσήμερο του Σεπτέμβρη, στους πεντακάθαρους διάδρομους, κάτω από τα μεγάλα δένδρα, ανάμεσα στους κουρεμένους θάμνους, δίπλα στη ρηχή λίμνη με τους κύκνους, τις πάπιες και τους δύο πελεκάνους, με την Τζίλλιαν δίπλα του.

- «Τζίλλιαν, η μητέρα σου πως είναι;»

- «Τα ίδια. Δεν έχει αλλάξει τίποτε στην κατάστασή της».

- «Της είπες για τον θάνατο της αδελφής της;»

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Δεν θα ωφελούσε. Ακόμη και όταν καταλαβαίνει τι της λέω, σε λίγο πέφτει πάλι στην προηγούμενη κατάσταση και τα ξεχνά όλα».
- «Συμβαίνει συχνά αυτό;»
- «Ναι. Και, όσο περνάει ο καιρός, συχνότερα»
- «Ίσως με τους κατάλληλους γιατρούς η κατάστασή της να καλυτερέψει. Θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε».

Η κοπέλα κοντοστέκεται. Γυρίζει και τον κοιτάζει ξαφνιασμένη με ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης..

Ο Λομπαρδιανός θέλει να αγκαλιάσει αυτό το κορίτσι που στέκεται δακρυσμένο μπροστά του, να το σφίξει στην αγκαλιά του. Όμως αδυνατεί. Σαν να τους χωρίζει μια άβυσσος. Σαν να βρίσκεται αυτός στην άκρη ενός γκρεμού και στην άλλη εκείνη, τόσο κοντά και, συγχρόνως, τόσο μακριά του. Θέλει να την πλησιάσει μα δεν μπορεί γιατί του λείπει η σανίδα για να πατήσει και να βρεθεί απέναντι. Η σανίδα είναι ο συνδετικός κρίκος που λείπει, η εξήγηση που ψάχνει να βρει.

Συνεχίζουν τον περίπατο στην όχθη της ρηχής λίμνης. Ένα σκιουράκι κατεβαίνει από το δέντρο και τους πλησιάζει.

Έχουν φτάσει στο ανατολικό μέρος του πάρκου. Απέναντί τους υψώνονται επιβλητικά τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ και στη άκρη το Μπιγκ Μπεν, το σήμα κατατεθέν του Λονδίνου. Η ιστορία της Αγγλίας, αιώνες πίσω, με τους βασιλιάδες και τις βασίλισσες, τους πρίγκιπες και τις πριγκίπισσες, τους σιδηρόφρακτους ιππότες, τους πολέμους, τις κατακτήσεις, τις αποικίες, την πάλαι ποτέ θαλασσοκρατορία, τους βασιλικούς έρωτες, τα μίση, τις δολοπλοκίες και τις δολοφονίες του θρόνου, όλη η ένδοξη ιστορία και το μεγαλείο του Ηνωμένου Βασιλείου συμπυκνώνεται στο μεγαλόπρεπο κτίριο που βρίσκεται απέναντί τους, στο παλάτι του Μπάκιγχαμ.

- «Πότε μπορούμε να επισκεφτούμε την μητέρα σου;» ρωτά ξαφνικά ο εφοπλιστής.

Εκείνη συμβουλεύεται το κουάρτς ρολογάκι της.

- «Δέχονται επισκεπτήριο κάθε μεσημέρι μία με δύο. Σε μισή ώρα μπορούμε να την δούμε, αν θέλεις».
- «Ας πάμε»
- «Δεν είναι μακριά», λέει εκείνη με ανακούφιση, σαν να αδημονούσε για αυτή την πρόταση.

Ο Λομπαρδιανός ειδοποιεί με το κινητό τηλέφωνο τον Νηλ να έλθει με το αυτοκίνητο, σε δέκα λεπτά, στην έξοδο του πάρκου που είναι απέναντι από το μνημείο της βασίλισσας Βικτωρίας.

21

Η συνάντηση με την μητέρα

- «Που επιθυμείτε να πάμε, κύριε;» ρωτά ο Νηλ το αφεντικό του μόλις τους παραλαμβάνει από το πάρκο.
 - «Δεν έχω ιδέα. Θα μας καθοδηγήσει η δεσποινίς Τζόουνς».
 - «Πηγαίνουμε στην ψυχιατρική κλινική του Αγίου Σεβαστιανού. Είναι στην...»
 - «Μην ενοχλείσθε, δεσποινίς Τζόουνς», την διακόπτει εκείνος. «Γνωρίζω την διεύθυνση. Έχω πάει αρκετές φορές εκεί, πριν από χρόνια. Νοσηλευόταν ένας θείος μου» εξηγεί ο οδηγός κάνοντας μια θεαματική στροφή-φουρκέτα, που αλλάζει την κατεύθυνση του μεγάλου αυτοκινήτου, προς τα βόρεια.
- “Από άγιο σε άγιο πάμε σήμερα”, μονολογεί ο Λομπαρδιανός. “Αρχίσαμε με τον Άγιο Λάζαρο στο κοιμητήριο, περάσαμε στον Άγιο Ιάκωβο, στο πάρκο, και καταλήγουμε στον Άγιο Σεβαστιανό, στην ψυχιατρική κλινική. Ά, ναι, υπάρχει και τέταρτος! Το βράδυ είμαι καλεσμένος σε συναυλία της ορχήστρας του Αγίου Μαρτίνου στους Αγρούς. Σε καλό να μου βγει, αυτή τη σύναξη των αγίων”.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Ο “Άγιος Σεβαστιανός” είναι ένα δίπατο, μακρόστενο κτίριο από γκρίζο τούβλο σε κάποιο προάστιο του Λονδίνου. Είναι κτισμένο το 1724, όπως πληροφορεί τους επισκέπτες η σκαλιστή, πέτρινη επιγραφή, εντοιχισμένη στην πρόσοψή του. Αλλά και χωρίς αυτήν, εύκολα μπορείς να μαντέψεις την ηλικία του από τα βαθειά σημάδια που έχει αφήσει επάνω της ο χρόνος. “Δεν γερνούν μόνο οι άνθρωποι, γερνούν και τα κτίρια” μονολογεί ο Λομπαρδιανός, ενώ περιμένει πως, όπου νάναι, θα πεταχτεί από την γωνιά κλαίγοντας ο Όλιβερ Τουίστ. Όλα τα παράθυρα, ακόμη και στους κάτω ορόφους, έχουν μαύρες χοντρές σιδεριές, για την ασφάλεια των τροφίμων.

Μπροστά από το κτίριο απλώνεται ο κήπος με διαδρόμους και αλέες. Στα ξύλινα παγκάκια κάθονται κάποιοι ασθενείς, μια και ο καιρός είναι καλός. Άλλοι μόνοι και άλλοι με φίλους και συγγενείς που ήλθαν να τους επισκεφθούν.

- «Α, να την!», φωνάζει η Τζίλλιαν δείχνοντας την μητέρα της που κάθεται μόνη σ’ ένα απόμερο παγκάκι. «Η νοσοκόμα την έβγαλε κι όλας έξω».

Δείχνει μια μεσόκοπη γυναίκα με εμπριμέ φρεσκοσιδερωμένη ρόμπα. Το αριστερό μανίκι κρέμεται άδειο, κρύβοντας προφανώς κάτω από την ρόμπα το ατροφικό από την θαλιδομίδη χέρι της. Η Τζίλλιαν του είπε, καθώς έρχονταν, πως είναι πενήντα πέντε χρονών. Δείχνει τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερη. Είναι μετρίου αναστήματος, με γκρίζα, κοντά μαλλιά και μπλε μάτια. Διατηρεί ακόμη κάτι από την παλιά της ομορφιά. Και σήμερα, σκέφτεται ο Λομπαρδιανός, αν ήταν υγιής, με ένα καλό κομμωτή με ένα προσεκτικό μακιγιάζ θα μπορούσε να γίνει μια γοητευτική κυρία μέσης ηλικίας.

Η Τζίλλιαν τρέχει με ανυπομονησία την αγκαλιάζει και την φιλά. Η μητέρα στέκεται ανέκφραστη. Στο μεταξύ φτάνει κι ο Λομπαρδιανός. Η ασθενής στρέφει αργά το κεφάλι της και τον κοιτάζει με απλανές βλέμμα.

Όσην ώρα η Τζίλλιαν της μιλά κρατώντας το χέρι της, ο Λομπαρδιανός περιεργάζεται τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Δεν του λένε απολύτως τίποτε. Είναι βέβαιος ότι για πρώτη φορά στη ζωή του βλέπει αυτή την γυναίκα. Και, πολύ περισσότερο, ότι ποτέ δεν ήλθε σε επαφή μαζί της, είτε στο Λονδίνο είτε πουθενά αλλού στον κόσμο. Προσπαθεί να φανταστεί πώς θα ήταν πιο νέα. Βάζει χρώμα στα μαλλιά της, ζωηρεύει το βλέμμα της, προσθέτει κόκκινο στα κίτρινα μάγουλα και χείλη, ισιώνει τις ρυτίδες της. Τίποτε. Απολύτως τίποτε. Αυτό το πρόσωπο του είναι τελείων ξένο. Κι όμως το σπέρμα του έχει φθάσει στην μήτρα της και την γονιμοποίησε. Και μάλιστα δύο φορές. Αυτή η γυναίκα έχει γίνει γυναίκα του χωρίς να την έχει δει ποτέ, ούτε καν στα όνειρά του.

Η Τζίλλιαν απομακρύνεται προς το κτίριο για να βάλει σ’ ένα βάζο, στο δωμάτιό της, τα λουλούδια που αγόρασε από τον δρόμο καθώς έρχονταν. Η Μέριλ Τζόουνς προσηλώνει το βλέμμα της, ίσια μπροστά.

- «Σε περίμενα» ακούγεται αχνή η φωνή της. Εκείνος ξαφνιάζεται.

- «Σε περίμενα» επαναλαμβάνει εκείνη εξακολουθώντας να κοιτά μπροστά της.

Ο Λομπαρδιανός γρήγορα ξεπερνά την έκπληξη. Εκείνη στρέφει το κεφάλι της προς το μέρος του. Αλληλοκοιτάζονται. Το πρόσωπό της παραμένει ανέκφραστο αλλά στο βλέμμα της διακρίνει μια σπίθα επικοινωνίας.

- «Ξέρεις ποιος είμαι;».

- «Είσαι ο πατέρας των παιδιών μου αλλά όχι άνδρας μου» απαντά με αχρωμάτιστη, μονότονη φωνή σαν να μιλά ρομπότ.

- «Γιατί το λες αυτό;» ρωτά ξαφνιασμένος.

- «Γιατί μοιάζεις με τα παιδιά μου. Την Τζίλλιαν και τον Όλιβερ»

- «Γιατί με περιμένεις;»

- «Γιατί ένιωθα πως κάποτε θα σε γνώριζα. Άλλωστε ήθελα πολύ να σε γνωρίσω. Να δω πως είναι ο πατέρας των παιδιών μου» αποκρίνεται με ενάργεια πνεύματος που εκπλήσσει ακόμη μια φορά τον Λομπαρδιανό.

- «Και γιατί δεν έκανες τα παιδιά με τον άντρα σου;»

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

- «Γιατί εκείνος είχε πρόβλημα στειρότητας και εγώ ήθελα πολύ να γίνω μητέρα. Έτσι, καταφύγαμε στην τεχνική γονιμοποίηση»
- «Και πως βρέθηκε το σπέρμα μου;»
- «Δεν ξέρω. Εγώ συνεννοήθηκα με τον γιατρό μου κι εκείνος τα κανόνισε όλα. Εγώ δεν θα μάθαινα ποτέ τίποτε γι' αυτόν».
- «Το ίδιο έγινε και στην δεύτερη γέννα; Όταν γέννησες τον γιό σου;»
- «Ναι. Με ρώτησε ο γιατρός αν ήθελα και το δεύτερο παιδί να είναι από τον ίδιο πατέρα. Του είπα ναι. Ήθελα τα παιδιά μου να είναι αδέλφια και από πατέρα».
- «Πως λεγόταν ο γιατρός σου;»
- «Θυμάμαι μόνο το επίθετό του. Νόρτον. Πέθανε πριν από πολλά χρόνια».
- «Σε ποια κλινική έγινε η τεχνική γονιμοποίηση;»

Τον κοιτάζει με βλέμμα απλανές χωρίς να απαντήσει. Κατεβάζει το κεφάλι της και δεν ξαναμιλά. Ο Λομπαρδιανός καταλαβαίνει ότι οι διακόπτες του μυαλού της πέσανε, η επικοινωνία διακόπηκε και η συνομιλήτριά του έπεσε στη προηγούμενη κατάσταση αφασίας.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται η Τζίλλιαν.

- «Συγγνώμη που καθυστέρησα».

Ο Λομπαρδιανός προσπαθεί να κρύψει την άγρια χαρά του. Τα λίγα λόγια που πρόλαβε να του πει η μητέρα της Τζίλλιαν, σε μίαν αναλαμπή του θολωμένου της μυαλού, είναι γι' αυτόν ο μίτος που από το σκοτεινό τούνελ της άγνοιας θα τον οδηγήσει στην έξοδο, στον ήλιο. Τον ήλιο που θα φωτίσει το πυκνό μυστήριο της πατρότητας της Τζίλλιαν. Δίνει νοερά συγχαρητήρια στον εαυτό του που έπαιξε το χαρτί της Μέριλ Τζόουνς και κέρδισε, ενάντια σε όλες τις πιθανότητες. Από εδώ και πέρα το ξετύλιγμα του κουβαριού θα είναι εύκολη υπόθεση.

Ο εφοπλιστής απομακρύνεται διακριτικά μερικά βήματα για να αφήσει μόνες την μάνα με την κόρη. Ενώ δείχνει πως χαζεύει τα παρτέρια με τα λουλούδια του κήπου, με την άκρη του ματιού του παρακολουθεί την Τζίλλιαν. Κρατά το χέρι της μητέρας της, και της χαϊδεύει τρυφερά το μάγουλο. Μια κλασική σκηνή αφοσιωμένης κόρης προς την άρρωστη μητέρα.

Ο Λομπαρδιανός νιώθει μια μικρή ζήλεια. Φαντάζεται τον εαυτό του στη θέση της Κέιτ, ύστερα από πολλά χρόνια. Ανήμπορος από τα γηρατειά, ίσως με πάρκινσον ή αλτσχάιμερ, κλεισμένος σε κάποια πολυτελή κλινική, μπορεί στην Ελβετία, τριγυρισμένος από ακριβοπληρωμένες ιδιωτικές νοσοκόμες και αυθεντίες γιατρούς. Θα έχει τα πάντα στα πόδια του. Φροντίδα, περιποίηση, καθαριότητα, άνεση, πολυτέλεια. Όλα, εκτός από ένα, το πιο πολύτιμο: το τρυφερό χάδι από το χέρι μιας θυγατέρας. Το χάδι που δεν μπορεί να εξαγοράσει με ολόκληρη την αμύθητη περιουσία του.

Το καμπανάκι σημαίνει την λήξη του επισκεπτηρίου. Η Τζίλλιαν αγκαλιάζει την μητέρα της και την αποχαιρετά με ένα φιλί.

- «Φεύγουμε;» λέει στον εφοπλιστή.
- «Μα, δεν θα συνοδέψεις την μητέρα σου στο δωμάτιό της;» απορεί αυτός.
- «Δεν θα χρειασθεί. Έρχεται η νοσοκόμα και την παίρνει».

Είναι ένα ζεστό απομεσήμερο. Στον ουρανό, ένα αεροπλάνο που απογειώθηκε από το Χήθροου, πετά δυτικά, προς τον Ατλαντικό.

22

Το Κέντρο Στειρότητας

Η Τζίλλιαν κατεβαίνει από το αυτοκίνητο λίγο πιο κάτω, για να περάσει από τα γραφεία της αεροπορικής εταιρίας που εργάζεται. Πρέπει να δει τον διευθυντή για την αύξηση που της υποσχέθηκε.

Αρη Γαβρηλίδη: Το μυστικό της Χάρλεϊ Στρητ

Στην διάρκεια της επιστροφής στα γραφεία της εταιρείας του, το μυαλό του εφοπλιστή δουλεύει πυρετωδώς. Με τα κομμάτια του παζλ που του έδωσε η μητέρα της Τζίλλιαν, η υπόθεση παίρνει νέα τροπή. Συνοψίζει νοερά τα δεδομένα:

Πρώτον, είναι ο πατέρας της Τζίλλιαν και του αδελφού της, σύμφωνα με το πόρισμα της εξέτασης του DNA. Εδώ, δεν χωρά αμφιβολία.

Δεύτερο, η Τζίλλιαν δεν το ξέρει αυτό.

Τρίτο, δεν ήλθε ποτέ σε επαφή με την μητέρα της Τζίλλιαν. Το ξέρει ο ίδιος, το ομολόγησε η ίδια η Μέριλ Τζόουνς.

Τέταρτο, η μητέρα της Τζίλλιαν έχει κάνει εξωσωματική γονιμοποίηση, όπως αποκάλυψε η ίδια.

Πέμπτο, το σπέρμα που χρησιμοποιήθηκε στην γονιμοποίηση αυτή δεν ήταν του συζύγου της αλλά κάποιου τρίτου, άγνωστου σ' αυτήν.

Έκτο, η ίδια γέννησε στο νοσοκομείο Χάμερσμιθ. Αυτό δεν του το είπε η Μέριλ Τζόουνς αλλά οι φωτογραφίες στο άλμπουμ που είδε στο σπίτι της Τζίλλιαν.

Έβδομο, ο ίδιος δεν έχει δώσει ποτέ σπέρμα σε τράπεζα σπέρματος.

Όγδοο, το μόνο σπέρμα που έδωσε, τρία χρόνια πριν από την γέννηση της Τζίλλιαν, ήταν για ιατρική εξέταση, όταν κι εκείνος με την Ιόλη αντιμετώπιζαν πρόβλημα γονιμότητας.

Στάθηκε πολύ τυχερός που πέτυχε την μητέρα της Τζίλλιαν σε αυτή την αναλαμπή. Περισσότερα στοιχεία από αυτήν δεν μπορεί να συλλέξει. Του είπε όσα γνώριζε. Ο γιατρός της έδωσε ό,τι του ζήτησε: δυο υγιή παιδιά, από τον ίδιο σπέρμα, για να είναι αδέρφια από την ίδια μάνα κι από τον ίδιο πατέρα. Μόνο που ο πατέρας δεν ήταν ο σύζυγός της. Θα ήταν απίθανο ο γιατρός να της είχε αποκαλύψει το όνομα του δότη ή τον τρόπο με τον οποίο προμηθεύτηκε το σπέρμα του. Κάτι τέτοιο θα ήταν ανώφελο αλλά και επικίνδυνο, αφού έγινε εν αγνοία του δότη, δηλαδή του ίδιου.

Το θέμα τώρα είναι να καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα, συνδυάζοντας τα οκτώ στοιχεία που έχει στη διάθεσή του. Προφανώς, πίσω από το τελευταίο, το όγδοο, κρύβεται το κλειδί του μυστηρίου. Εξηγεί ποιο κανάλι ακολούθησαν τα σπερματοζωάρια του, πριν από χρόνια, και συναντήθηκαν με τα ωάρια της Μέριλ Τζόουνς. Εκεί θα στρέψει τώρα την προσοχή του.

“Ωραία το λοιπόν!” σκέφτεται ικανοποιημένος. “Το πράγμα έπαψε να είναι ρευστό, σαν τον υδράργυρο, και παίρνει μια πιο συγκεκριμένη μορφή. Ως τώρα κυνηγούσα με δεμένα μάτια μια μαύρη γάτα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Τώρα, ξέρω τουλάχιστον σε ποια γωνιά κρύβεται η γάτα. Για να δούμε που θα καταλήξει αυτή η ιστορία”.

Αυτή η μερική επιτυχία κεντρίζει περισσότερο το ενδιαφέρον του για το μυστήριο. Αφού δεν τον πτοήσανε οι αρχικές δυσκολίες, δεν θα τα παρατήσει τώρα. Η λύση του γρίφου, μέχρι το τέρμα, είναι πρόκληση για την νοημοσύνη του. Έτσι σκέφτεται ο εφοπλιστής Ηρακλής Λομπαρδιανός καθώς μπαίνει ανυποψίαστος και πλησίστιος όλο και πιο βαθειά στη φάκα που του έχουν στήσει. Το δίχτυ που τον τυλίγει είναι μαστορικά πλεγμένο και αόρατο.

Το αυτοκίνητο μπαίνει στην περιοχή του Σίτυ και απέχει λίγα τετράγωνα από το γραφείο του. Λίγο πιο κάτω σταματά γιατί η κυκλοφορία έχει διακοπεί ίσως από κάποιο ατύχημα. Σκέφτεται να κατεβεί και να συνεχίσει με τα πόδια αφού, όπως δείχνει η κατάσταση, πιο γρήγορα θα φτάσει έτσι παρά με το αυτοκίνητο. Όμως ο μικρός πόνος στον κάλο του αριστερού ποδιού του αλλάζει την γνώμη. Φαίνεται πως το περπάτημα με την Τζίλλιαν στο πάρκο τον ερέθισε. “Ο καθένας έχει το ευαίσθητο σημείο του: ο Αχιλλέας την φτέρνα κι εγώ τον κάλο μου”, αστειεύεται κεφάτος.

Εγκλωβισμένος στο αυτοκίνητο μέχρι να ανοίξει πάλι η κυκλοφορία προσπαθεί να θυμηθεί περισσότερες λεπτομέρειες από την εποχή που έκανε εξέταση σπέρματος στο Λονδίνο. Αναψηλαφώντας τα γεγονότα που συνέβησαν τότε, ίσως βγάλει κάποια λογικά συμπεράσματα. Ας πάρει τα πράγματα από την αρχή: